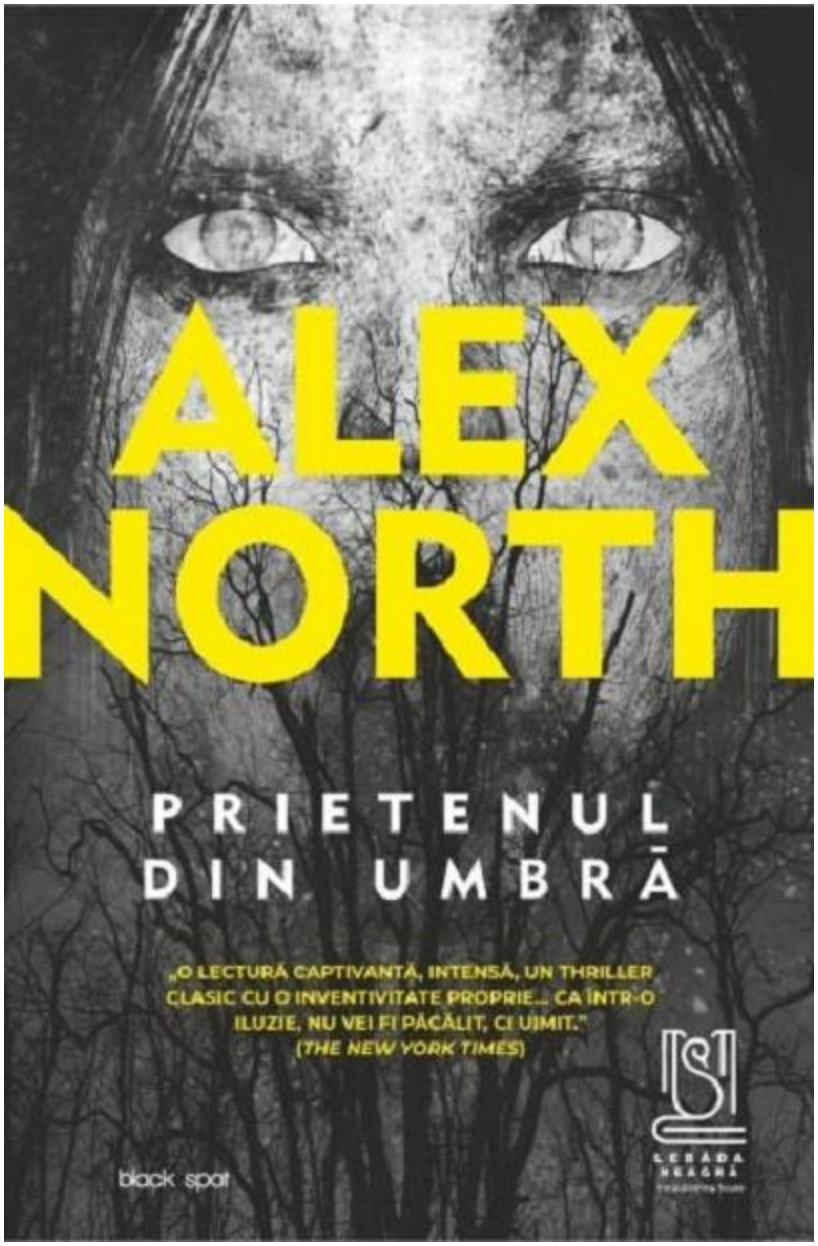
ALEX
NORTH
PRIETENUL
DIN UMBRĂ
„O LECTURĂ CAPTIVANTĂ, INTENSĂ, UN THRILLER
CLASIC CU O INVENTIVITATE PROPRIE... CA ÎNTR-O
ILUZIE, NU VEI FI PĂCĂLIT, CI UIMIT."
(THE NEW YORK TIMES)
black spot

1

ALEX

NORTH

PRIETENUL DIN UMBRĂ

Traducere din limba engleză
de *Claudia Pincovski*

Lebăda Neagră
Iași, 2023

LEBĂDA NEAGRĂ
the publishing house

Author: Alex North

Original Title: The Shadow Friend

Copyright © Alex North, 2020

First published as The Shadow Friend in 2020 by Michael Joseph, an imprint of Penguin Books.

Penguin Books is part of the Penguin Random House group of companies.

The moral right of the author has been asserted.

© 2023 by Editura Lebăda Neagră

pentru prezenta ediție în limba română

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră

Iași, Str. Plopii fără Soț, nr. 45, 700273

ISBN ePub: 978-606-9623-64-0

ISBN PDF: 978-606-9623-65-7

ISBN print: 978-606-9623-63-3

Credit foto copertă: © Joeprachatree/Shutterstock.com Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată

exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost

descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără

permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

3

Alex North s-a născut în Leeds, Anglia, unde locuieşte împreună cu soţia şi fiul lor. A studiat filosofia la Universitatea Leeds, unde, înainte de a deveni scriitor, a şi lucrat în cadrul Departamentului de Sociologie.

De acelaşi autor, în 2020, la Editura Lebăda Neagră a mai apărut Omul Şoaptă.

4

Pentru Lynn și Zack

5

Prolog

Mama mea a fost cea care m-a dus la secția de poliție.

Ofițerii au vrut să mă conducă ei înșiși la secție, pe bancheta din spate a mașinii lor, dar ea nu le-a permis. Este singura dată când îmi amintesc că

și-a pierdut cumpătul. Aveam 15 ani, stăteam în bucătărie, între doi polițiști masivi. Mama era în prag. Îmi amintesc că i s-a schimbat expresia când i-au spus motivul pentru care sunt acolo și despre ce vor să vorbească cu mine.

La început, părea năucită de ceea ce auzea, apoi, în timp ce se uita la mine și văzuse cât de pierdut și speriat eram în acel moment, expresia ei s-a transformat într-una de frică.

Și chiar dacă mama era o femeie măruntă, ceva în ferocitatea vocii ei calme și puterea posturii ei i-a determinat pe ambii polițiști să se îndepărteze la un pas de mine. În drum spre secția de poliție, m-am așezat pe scaunul pasagerului, lângă mama, simțindu-mă paralizat în timp ce urmăream mașina care ne escorta prin orășel.

Când am ajuns la vechiul loc de joacă, a încetinit.

— Nu te uita, mi-a spus mama.

Dar m-am uitat. Am văzut banda care împrejmuia locul. Ofițerii cu fețele lor sumbre, care împânzeau strada. Toate vehiculele care erau parcate de-a lungul drumului, luminile lor rotindu-se tăcute în soarele după-amiezii târzii. Și am văzut vechiul panou de alpinism. Pământul din jur fusese întotdeauna prăfos și cenușiu, dar acum era înroșit. Totul părea atât de liniștit și de solemn; atmosfera era aproape plină de respect.

Apoi mașina din fața noastră s-a oprit.

Ofițerii se asigurau că văd bine scena pentru care mă credeau responsabil.

Trebuie să faci ceva în legătură cu Charlie.

Era o idee cu care mă luptasem în lunile dinainte de acea zi și îmi amintesc încă frustrarea pe care mereu mi-o provoca. Aveam 15 ani și nu era corect. Era de parcă întreaga mea viață era constrânsă și controlată de adulții din jurul meu și totuși niciunul dintre ei nu părea să fi observat floarea neagră care putrezea în mijlocul grădinii. Sau poate au decis că era mai ușor să o lase în pace – au decis că iarba pe care o otrăvea nu conta.

N-ar fi trebuit să fiu lăsat să mă descurc cu Charlie.

6

Acum înțeleg asta.

Și totuși, chiar în acel moment, când stăteam în mașină, vinovăția pe care voiau să o simt m-a copleșit. Mai devreme în acea zi mă plimbasem pe străzile prăfuite uitându-mă chiorâș la soare, transpirând în căldura înăbușitoare, și îl văzusem pe James chiar acolo, la locul de joacă. Cel mai vechi prieten al meu. O siluetă măruntă, singură, îndepărtată, cocoțată

stângaci pe panoul de cățărare. Și deși trecuseră săptămâni de când vorbisem cu el, știam foarte bine ce făcea. Îi aștepta acolo pe Charlie și Billy.

Și am trecut pe lângă el.

Câțiva ofițeri de la fața locului s-au întors să se uite la noi și, pentru o clipă, m-am simțit prins într-un spațiu dominat de liniște. Privit și judecat.

Apoi am tresărit când un zgomot neașteptat a umplut aerul.

Mi-a luat o secundă să-mi dau seama că mama se sprijinea de claxonul mașinii. Volumul puternic al sunetului părea deranjant și profan în decorul acela – ca un țipăt la o înmormântare –, dar, când m-am uitat la ea, am văzut că maxilarul îi era încleștat și privirea furioasă, îndreptată către

mașina de poliție din față. Și-a ținut mâna apăsată pe claxon și sunetul a continuat, răsunând prin tot orășelul.

Cinci secunde.

— Mamă?

Zece secunde.

— Mamă?

Apoi, mașina de poliție din fața noastră a început să se îndepărteze încet. Mama și-a ridicat mâna de pe claxon și lumea a tăcut. Când s-a întors spre mine, expresia ei era într-un fel atât neputincioasă, cât și hotărâtă, de parcă durerea mea era a ei și era hotărâtă să-i suporte greutatea cât de mult putea.

Pentru că eram fiul ei și urma să aibă grijă de mine.

— Va fi bine, a spus.

Nu am răspuns. Doar m-am uitat spre ea, distingându-i seriozitatea vocii și convingerea de pe față, simțindu-mă recunoscător că există cineva acolo care să aibă grijă de mine, chiar dacă nu aș fi admis asta niciodată.

Recunoscător că exista cineva alături de mine, căruia îi pasă de mine. Cineva care avea o încredere atât de mare în inocența mea, încât cuvintele în sine nu mai trebuiau rostite.

Cineva care ar fi făcut orice pentru a mă proteja.

După ceea ce s-a simțit ca fiind o veșnicie, a dat din cap pentru sine, apoi a privit din nou înainte și a început să conducă. Am urmărit mașina în afara orășelului și am lăsat în urmă camioanele de poliție, ofițerii care se 7

holbau și locul de joacă pătat de sânge. Și cuvintele mamei îmi răsunau încă

în cap când am ajuns la autostradă.

Va fi bine.

Au trecut 25 de ani, dar încă mă gândesc des la asta. Este ceea ce toți părinții buni le spun copiilor. Și totuși, care e scopul? Este o speranță, o dorință. Un risc al sorții. Este o promisiune pe care trebuie să o faci, și una în care ai face bine să crezi cu adevărat, pentru că ce altceva mai există?

Va fi bine.

Da, mă gândesc mult la asta.

La cum fiecare părinte bun spune asta și cum adesea se înșală.

PRIMA PARTE

9

1

Acum

În ziua în care a început, practic, detectivul Amanda Beck avea zi liberă. A dormit până târziu. Fiind trezită dis-de-dimineață de coșmarul familiar, s-a agățat de firele subțiri ale somnului cât mai mult timp și era aproape de amiază când s-a trezit, a făcut duș și și-a turnat o cafea. Un băiat era ucis chiar în acel moment, dar nimeni nu știa încă.

În mijlocul după-amiezii, Amanda a pornit pe scurtătură pentru a-și vizita tatăl. Când a ajuns la Rose-Wood Gardens, mai erau câteva mașini parcate, dar nu a văzut pe nimeni. O tăcere s-a așezat peste lume în timp ce mergea pe cărarea șerpuită dintre straturile de flori care ducea la intrarea îngrădită, urmând drumul pe care l-a memorat în ultimii doi ani și jumătate, trecând pe lângă pietre funerare care deveniseră repere familiare.

Era ciudat să te gândești la o persoană decedată ca la un prieten?

Poate, dar parte din ea o făcea. Vizita cimitirul cel puțin o dată pe săptămână, ceea ce însemna că vedea mai mult oamenii care zăceau aici decât puținii prieteni în viață pe care îi avea. Îi bifa pe listă în timp ce mergea. Aici era mormântul mereu bine îngrijit, cu flori proaspete. Acolo, cel cu vechea sticlă goală de coniac sprijinită de piatră. Și, apoi, bucata de pământ acoperită cu jucării de pluș: mormântul unui copil, bănuia Amanda, cu cadourile așezate de părinții îndurerați, care încă nu-și puteau lăsa copilul să-i părăsească.

Și apoi, într-un colț ascuns, mormântul tatălui ei.

S-a oprit și și-a îndesat mâinile în buzunarele hainei. Parcela era marcată de o piatră dreptunghiulară, lată și solidă – așa cum și-l amintea din copilărie și pe tatăl ei. Era ceva plăcut, implacabil în simplitatea acesteia, felul în care doar numele lui și două date îi marcau viața. Fără zarvă, exact așa cum și-ar fi dorit. Acasă, tatăl ei fusese iubitor și afectuos; viața însă și-o petrecuse în poliție, unde își făcea datoria, iar la finalul zilei, își lăsa munca în birou. I se păruse corect ca acest aspect al firii lui să fie reflectat

pe piatra funerară pe care i-a ales-o. Găsise ceva care să slujească acestui scop – și o făcea bine –, dar fără emoție.

10

Fără nenorocite de flori pe mormântul meu, Amanda.

Când se termină, se termină.

Unul dintre multele ordine pe care le-a urmat.

Dar, Dumnezeule, încă i se părea ciudat și nefiresc că el nu mai era pe lume. În copilărie, îi fusese frică de întuneric și întotdeauna tatăl ei era cel care venea la ea atunci când țipa. Ori de câte ori el era în tura de noapte, își amintea că era neliniștită, de parcă i-ar fi fost luată o plasă de siguranță, și, dacă ar fi căzut, nu ar mai fi fost nimeni acolo care să o prindă. Așa părea să i se desfășoare viața și în prezent. Exista o senzație constantă că ceva nu era în regulă, că ceva lipsea, dar nu dura mult. Apoi își amintea că tatăl ei era mort și urma brutala revenire la realitate. Dacă striga acum, nu era nimeni care să o găsească în noapte.

Și-a strâns haina mai mult în jurul ei.

Nici să nu mai vorbești cu mine după ce nu mai sunt!

Un alt ordin, așa că tot ce făcea atunci când vizita mormântul era să

stea și să gândească. Desigur, tatăl ei avea dreptate. La fel ca el, nu era religioasă și, prin urmare, nu prea vedea rostul în a spune ceva cu voce tare.

La urma urmei, nu era nimeni care să audă acum; trecuse vremea interogatoriului. Rămăsese cu experiența laconică și cu înțelepciunea pe care i-o dăruise tatăl ei, iar acum îi revenea sarcina de a cerne aceste cunoștințe. De a scoate la lumină diverse lucruri, de a șterge praful de pe ele, de a vedea ce a funcționat și ce ar putea folosi.

Imparțial.

Distant.

Practic.

Așa fusese când era vorba de munca lui. Se gândea des la sfatul pe care i-l dăduse: când vezi ceva îngrozitor, trebuie să-l pui într-o cutie. Cutia o țineai încuiată în cap și o deschideai doar pentru a arunca altceva înăuntru.

Munca – cu percepțiile pe care ți le-a adus – trebuia separată de viața ta cu orice preț. Sunase atât de simplu, atât de clar.

Fusese mândru când ea a venit în poliție, iar acum, chiar dacă îi era dor de el, o mică parte din ea se bucura că nu mai era în preajmă pentru a vedea ce-a făcut în ultimii doi ani. Cutia ororilor din capul ei, care n-ar fi rămas închisă. Coșmarurile pe care le avea. Faptul că, așa cum se dovedise, nu era genul de ofițer care fusese el, întrebându-se dacă va putea fi vreodată.

Deși i-a urmat instrucțiunile, s-a gândit mereu la el. Astăzi, ca întotdeauna, se întreba cât de dezamăgit ar fi fost.

Când i-a sunat telefonul, era în drum spre mașină.

11

*

Jumătate de oră mai târziu, Amanda era înapoi în Featherbank, mergând de-a lungul terenului viran.

Ura acest loc. Îi ura tufișurile aspre și arse de soare. Tăcerea și izolarea.

Felul în care aici aerul s-a simțit întotdeauna bolnăvicios, ca și cum pământul însuși ar fi devenit acru, iar putreziciunea și otrava i se puteau simți la suprafață.

— Aici l-au găsit, nu?

Pășind lângă ea, detectivul John Dyson arăta către un tufiș scheletic. Ca orice altceva care reușea să crească aici, era dur, uscat și tăios.

— Da, a spus ea. Aici.

Unde l-au găsit.

Dar acolo îl pierduseră mai întâi. În urmă cu doi ani, un băiețel dispăruse pe aici în timp ce mergea spre casă, apoi, câteva săptămâni mai târziu, trupul îi fusese aruncat în aceeași zonă. Fusese cazul ei. Evenimentele care au urmat i-au proiectat cariera într-un fel de cădere liberă. Înainte de cazul băiatului mort, își imaginase că va avansa constant de-a lungul anilor, cutia din mintea ei fiind sigilată, dar s-a dovedit că nu se cunoștea deloc.

Dyson încuviință din cap pentru el.

— Ar trebui să îngrădească acest loc. Să-l distrugă.

— Oamenii sunt cei care fac lucruri rele, a spus ea. Dacă nu le-ar face într-un anume loc, le-ar face în altă parte.

— Poate.

Nu părea convins, dar nici nu părea să-i pese. Dyson, credea Amanda, era destul de prost, iar întreaga sa carieră fusese marcată de lipsa de ambiție. În apărarea sa, părea să-și dea seama de acest lucru. Acum, la 50 de ani, își făcea treaba, își încasa salariul și pleca seara fără să se uite înapoi. Îl invidia.

Liziera densă care marca vârful carierei era acum chiar în fața lor. S-a uitat în urmă. Panglica – pe care ordonase să fie amplasată în jurul terenului viran – era acoperită de mărăciniș, dar ea știa ce era acolo. Și dincolo de asta, desigur, angrenajul invizibil al unei investigații majore care începea deja să

prindă contur.

Au ajuns la copaci.

— Ai grijă pe unde calci! a spus Dyson.

— Și tu!

12

A pășit în mod deliberat în fața lui, îndoind plasa de sârmă care despărțea terenul viran de zona de carieră și trecând pe sub ea. Era acolo un panou de avertizare decolorat, care nu făcea nimic pentru a împiedica copiii din zonă să exploreze terenul. Poate că era chiar un îndemn; probabil că

pentru ea, în copilărie, ar fi fost. Dar Dyson avea dreptate. Pământul de aici era abrupt și nesigur, iar ea se concentra la cum pășește, având în vedere că

îi ghida pe ceilalți. Dacă ar aluneca acum în fața lui, ar fi trebuit să-l omoare dracului pentru a-și salva fața.

Marginile carierei erau periculos de abrupte și ea cobora cu atenție.

Rădăcini și ramuri decolorate de căldura apăsătoare a verii atârnau de stâncă asemenea unor tendoane, iar ea se prinse de ramificațiile lor aspre ca să se echilibreze. Erau vreo cincizeci de metri adâncime și a fost ușurată

când a ajuns la pământ stabil.

O clipă mai târziu, picioarele lui Dyson au atins pietrișul de lângă ea.

Apoi nu s-a mai auzit niciun sunet.

Cariera arăta straniu, din altă lume. Părea ascunsă și pustie și, în timp ce soarele încingea puternic terenul viran de deasupra, aici temperatura era mult mai scăzută. S-a uitat la stânci și la tufișurile îngălbenite din jur. Locul era un labirint.

Un labirint despre care Elliot Hick le dăduse indicații.

— Pe aici, a spus ea.

Mai devreme, în acea după-amiază, doi adolescenți fuseseră luați în custodie dintr-o casă din apropiere. Unul dintre ei, Elliot Hick, fusese aproape isteric; celălalt, Robbie Foster, sec și calm. Amândoi aveau câte un cuțit și o carte și erau îmbibați din cap până în picioare în sânge. Momentan erau reținuți pentru audieri la departament, iar Hick îi spusese deja ofițerului de acolo ce făcuseră și unde puteau găsi probe.

Nu era departe, le spusese el.

La 100 de metri sau cam așa ceva.

Amanda a mers printre pietre fără grabă, mișcându-se încet și cu atenție. Era o presiune în liniștea de aici care se simțea ca și cum ar fi fost sub apă, iar pieptul i se strângea de frică când se gândea la ceea ce urma să

vadă. Presupunând că Hick spunea adevărul, desigur. Exista șansa să nu fie nimic aici și totul să fi fost doar un fel de farsă bizară.

Amanda a întins mâna și a dat deoparte o perdea de ramuri înțepătoare. Ideea că asta era o glumă părea absurdă, dar era de preferat celei că era pe punctul de a ieși într-un luminiș și a vedea…

S-a oprit.

…Și a vedea asta.

13

Dyson s-a oprit lângă ea. Respira mai rapid și nu era clar dacă din cauza efortului fizic sau a priveliștii.

— Iisuse Hristoase! a murmurat Dyson.

Luminișul din fața lor era aproape hexagonal, solul brăzdat, dar plat și mărginit din toate părțile de copaci și tufișuri încâlcite. Era ceva aproape ocult în decor – o primă impresie care a fost întărită de tabloul din fața lor.

Corpul se afla la aproximativ cinci metri distanță, chiar în centru.

Fusese poziționat în genunchi, aplecat ca pentru rugăciune, cu brațele subțiri îndoite de-a lungul solului, ca niște aripi rupte. Părea a fi trupul unui adolescent. Era îmbrăcat în pantaloni scurți și un tricou ridicat până la subsuori; din cauza sângelui, era dificil de spus ce culoare avea îmbrăcămintea. Privirea Amandei urmări corpul. Pe trunchiul băiatului erau numeroase răni provocate prin înjunghiere, sângele din jurul lor colorându-i pielea în maro. Sub capul înclinat stingher într-o parte – abia atașat de restul corpului și îndreptat milostiv departe de ea – era o baltă de sânge.

Imparțial, și-a reamintit Amanda.

Distant.

Practic.

Pentru o clipă, lumea a încremenit. Apoi a văzut altceva și s-a încruntat.

— Ce-i chestia aia de pe pământ? a spus.

— La naiba, e corpul unui copil, Amanda.

L-a ignorat pe Dyson și a înaintat cu grijă în luminiș ca să nu perturbe locul crimei, dar dorind să înțeleagă ceea ce vedea. Pe solul pietros era și mai mult sânge, care se întindea în cerc în jurul corpului. Modelul părea prea uniform pentru a fi accidental, dar abia când a ajuns la marginea petelor de sânge și-a dat seama ce erau.

S-a uitat în jos, încercând să observe toate detaliile.

— Ce e? a întrebat Dyson.

Din nou, nu a răspuns, dar de data asta pentru că nu prea știa cum.

Dyson a venit lângă ea. Se aștepta la o exclamație, una mai gălăgioasă, dar el rămase tăcut. Și-a dat seama că era la fel de tulburat ca și ea.

A încercat să numere petele, dar era greu să le țină șirul. Părea că

trecuse o furtună.

Sute de urme sângerii presate cu grijă pe pietriș.

2

Ospiciul în care se stingea mama era în incinta spitalului Gritten.

Mi se părea o amplasare ușor melancolică. Pe drumul lung ce tăia câmpurile, m-am întrebat de ce nu au ales să împuște doi iepuri dintr-o lovitură, dacă tot au început să construiască și un cimitir. Și un drum de centură. Dar drumul s-a dovedit a fi plăcut. Odată trecută de spital, șoseaua cotea domol printre peluze tunse cu grijă, presărate cu straturi de flori viu colorate și meri, și apoi peste un mic pod de deasupra unui pârâu. Era o zi călduroasă și coborâsem geamul mașinii. Aerul mirosea bogat a iarbă

proaspăt cosită, iar sunetul apei izbindu-se de stâncile de dedesubt părea împletit cu râsetele copiilor.

Împrejurimi liniștite pentru sfârșitul unei vieți.

Un minut mai târziu, am ajuns la o clădire cu două etaje, cu porțiuni luxuriante de iederă care îi acopereau pereții înnegriți. Anvelopele mașinii au scrâșnit peste o mare de pietricele. Când am oprit motorul, singurul zgomot era trilul blând al păsărilor; tăcerea din fundal era grea și apăsătoare.

Am aprins o țigară și m-am oprit pentru un moment.

Chiar și acum, nu era prea târziu pentru a mă întoarce.

Șofasem patru ore până aici și am simțit prezența spitalului Gritten tot timpul, din ce în ce mai aproape, iar spaima din mine creștea cu fiecare kilometru parcurs.

Cerul era strălucitor și senin, dar aveam senzația că șofasem spre o furtună, așteptând să aud în depărtare un huruit și să văd la orizont sclipiri de fulgere. Când conduceam pe străzile dărăpănate și prin zonele industriale anoste, pe lângă șirurile de magazine, fabricile degradate și pe lângă curțile

pline de gunoaie și sticlă spartă, mă simțeam atât de rău, încât făcusem eforturi să nu întorc mașina.

Am fumat cu o mână tremurândă.

Au trecut douăzeci și cinci de ani de când am fost aici, în Gritten.

Va fi în regulă, mi-am spus.

Am stins țigara, am ieșit din mașină și m-am îndreptat înspre ospiciu.

Ușile din sticlă de la intrare s-au deschis pentru a dezvălui recepția curată și minimalistă, cu o podea alb-negru lustruită. Mi-am spus numele și am 15

așteptat. Mirosea a diluant și dezinfectant. În afară de zgomotul tacâmurilor care zăngăneau undeva, clădirea era la fel de liniștită ca o bibliotecă și am simțit un impuls să tușesc, doar pentru că simțeam că nu ar trebui.

— Domnul Adams? Fiul lui Daphne?

Mi-am ridicat privirea. De mine se apropia o femeie. Avea undeva la douăzeci și ceva de ani, era scundă, îmbrăcată în haine obișnuite, cu părul albastru deschis, cu numeroase piercinguri în urechi. Nu părea infirmieră.

— Da, am spus. Sally, nu?

— Chiar eu.

I-am strâns mâna.

— Spune-mi Paul.

— Sigur.

Sally m-a condus în sus, pe scări, apoi printr-un labirint de coridoare liniștite, pălăvrăgind de-a lungul întregului traseu.

— Cum a fost drumul?

— În regulă.

— Cât a trecut de când ați fost ultima dată în Gritten?

I-am spus. A părut șocată.

— Cu adevărat surprinzător. Mai aveți prieteni aici?

Întrebarea m-a făcut să mă gândesc la Jenny, iar inima mi-a tresăltat ușor. M-am gândit cum ar fi să o revăd după toți acești ani.

— Nu știu, am spus.

— Distanța face lucrurile dificile? a presupus Sally.

— Da, așa e.

Ea se referea la distanța geografică, dar distanța funcționa și în alte moduri. Călătoria cu mașina de azi a durat patru ore, dar această scurtă

plimbare în interiorul ospiciu-lui părea mai lungă. Și deși cei douăzeci și cinci de ani în care nu am fost aici ar trebui să fie o perioadă cu suișuri și coborâșuri, tremuram în interior. Părea că anii s-au îndepărtat periculos de repede și că ceea ce se întâmplase aici, în Gritten, acum mulți ani, ar fi putut să se fi întâmplat ieri.

Va fi bine.

— Ei bine, mă bucur că ai putut veni, a spus Sally.

— Slujba mea nu e solicitantă pe timpul verii.

— Ești profesor, nu-i așa?

— Doamne, nu! Predau limba engleză, dar nu sunt atât de avansat.

— Scriere creativă?

— E unul dintre module.

16

— Daphne era mândră de tine, știi? Mi-a spus mereu că vei ajunge un mare scriitor cândva.

— Nu scriu, am ezitat. Chiar a spus asta?

— Da, absolut.

— Nu știam.

Dar erau multe lucruri pe care nu le știam despre viața mamei mele.

Vorbeam la telefon în fiecare lună sau aproape lunar, dar erau întotdeauna conversații scurte, superficiale, în care ea întreba mereu despre mine, iar eu mințeam și nu întrebam despre ea, astfel încât ea nu trebuia să mintă. Nu îmi dăduse niciodată un indiciu că ceva ar fi în neregulă.

Apoi, în urmă cu trei zile, m-a sunat Sally, infirmiera mamei mele. Nu știam despre Sally. Nu știam nici că mama suferea de o demență care a avansat constant și că în ultimele șase luni cancerul ei devenise netratabil.

Că în ultimele săptămâni, mama mea devenise atât de fragilă, încât scările erau greu de urcat, așa că locuise în aproape tot acest timp la parterul ospiciului. Că refuzase să fie mutată. Că într-o seară, cu câteva zile în urmă, Sally a intrat în azil și a găsit-o inconștientă, la capătul scărilor.

Pentru că, fie din frustrare, fie din confuzie, se părea că mama încercase să ajungă la etaj, iar corpul ei o trădase. Rana pe care o suferise la cap a fost mai degrabă gravă decât fatală, dar căderea i-a creat alte dureri.

Erau atât de multe lucruri pe care nu le știam!

Timpul era limitat, era de părere Sally. Puteam ajunge?

— Daphne doarme, în cea mai mare parte a timpului, a spus ea.

Primește îngrijire paliativă și tratament pentru ameliorarea durerii și se descurcă cât de bine poate. Dar ce se va întâmpla în următoarele zile este că

va dormi mai des, pentru perioade de timp mai lungi. Și apoi, în cele din urmă…

— Nu se va trezi?

— Da. Va trece pe lumea cealaltă în pace.

Am încuviințat din cap. Părea a fi o moarte bună. Având în vedere că

trebuie să existe un final, poate asta este tot ce poate spera oricare dintre noi – să ne scufundăm în somn. Unii oameni cred că vor urma visuri sau coșmaruri, dar nu am înțeles niciodată cu adevărat de ce. După cum știu mai bine decât majoritatea, acele lucruri se întâmplă în stadiile superficiale ale somnului și am sperat întotdeauna că moartea va fi o stare mult mai profundă decât atât.

Ne-am oprit în fața ușii.

— E lucidă? am întrebat.

17

— Depinde. Uneori recunoaște oamenii și pare să înțeleagă vag unde se află. Dar, de cele mai multe ori, parcă ar fi într-un alt loc și într-un alt timp. A împins ușa și a vorbit mai încet.

— Ah, uite-o pe fata noastră!

Am urmat-o în cameră, pregătindu-mă pentru ceea ce urma să văd. Dar scena a fost un șoc. Un pat de spital lipit de cel mai apropiat perete, cu roți și comenzi pentru a ridica și schimba poziția pacientului. Alături erau mai multe aparate decât m-aș fi așteptat: un cărucior cu o grămadă de monitoare și un suport de pungi transparente, cu tuburi ieșite în exterior, conectate la silueta așezată sub pătură.

Mama.

Am șovăit. Nu o mai văzusem de douăzeci și cinci de ani și, stând acum în prag, părea că cineva i-a făcut un model din ceară, dar unul mult mai mic și mai fragil decât era în amintirile mele. Inima mi-a zvâcnit. O parte din cap îi era bandajat, iar restul feței era galbenă și nemișcată; avea buzele ușor întredeschise. Așternuturile subțiri erau prea puțin dezordonate pentru a sugera că există un corp sub ele și, pentru o clipă, nu eram sigur că mai trăia.

Sally părea netulburată. A traversat încăperea și s-a aplecat ușor, verificând monitoarele. Am simțit parfumul slab al florilor dintr-o vază de pe masă, de lângă aparate, dar mirosul a fost deturnat de o urmă de ceva mai dulce și mai bolnav.

— Poți sta cu ea, desigur.

Sally a terminat examinarea și și-a îndreptat spatele.

— Dar cel mai bine ar fi să nu o deranjezi.

— Nu o voi face.

— Este apă pe masă dacă se trezește și vrea.

A arătat spre marginea patului.

— Și dacă există probleme, acolo e un buton de apelare.

— Mulțumesc, am spus.

Când a plecat, a închis ușa în urma ei.

Și, apoi, liniște.

Chiar dacă nu totală. Fereastra cea mai apropiată de pat era pe jumătate deschisă și puteam auzi zgomotul liniștit și adormitor al unei mașini de tuns iarba, venind de undeva din depărtare. Și, peste asta, respirațiile lente

și superficiale ale mamei. Între ele erau întinderi lungi de secunde goale. Privind spre ea, am observat pentru prima oară modelul floral roz al cearșafurilor de pat, iar vederea lor mi-a readus o umbră de amintire. Nu erau identice cu cele pe care mi le aminteam din copilărie, dar 18

foarte asemănătoare. Sally trebuie să i le fi adus, pentru ca aici mama să se simtă ca acasă.

M-am uitat în jur. Camera îmi amintea de cea de cămin din primul an de facultate: mică, dar confortabilă, într-un colț cu o baie proprie, un birou și dulapuri de-a lungul peretelui opus patului. Pe birou erau înșirate câteva obiecte. Unele dintre ele erau în mod clar de uz medical – sticle goale, cutii de pastile și fâșii de vată rupte –, dar altele păreau mai obișnuite, mai familiare. O grămadă de haine împăturite cu grijă. Ochelari într-un toc deschis. Vechea fotografie de la nunta părinților mei – mi-am amintit că

stătea deasupra șemineului când eram copil –, înclinată astfel încât mama să

o poată vedea din pat.

M-am dus spre birou. Fotografia ar fi trebuit să fie o amintire a unei ocazii fericite, dar în timp ce mama era zâmbitoare și plină de speranță, chipul tatălui meu părea la fel de rigid ca întotdeauna. Era singura expresie a lui pe care mi-o puteam aminti din copilărie, fie că era luminată de focurile constante din grădina din dosul casei, fie umbrită în hol, în timp ce treceam unul pe lângă altul fără să ne vorbim. Fusese întotdeauna serios și morocănos – un om dezamăgit de toate lucrurile din viața lui – și amândoi ne-am bucurat că am scăpat unul de celălalt când am plecat de acasă.

Niciunul dintre apelurile telefonice primite de la mama de-a lungul anilor nu l-au inclus. Iar când a murit, acum șase ani, nu m-am întors în Gritten pentru înmormântare.

Am aruncat o privire peste birou și am văzut ceva ce nu observasem până atunci. O carte groasă, așezată cu coperta în jos. Era veche și degradată, iar cotorul era ușor răsucit, de parcă ar fi fost înmuiată în apă la un moment dat

și lăsată să se usuce deformat. Mama nu fusese niciodată o cititoare înrăită; tatăl meu întotdeauna disprețuise într-un fel batjocoritor ficțiunea, și pe mine, și dragostea mea pentru aceasta. Poate că mama descoperise o pasiune pentru asta după moartea lui, fiindcă asta citea înainte de accident.

Un gest frumos din partea lui Sally, deși era destul de optimist să-mi imaginez că mama avea să termine cartea acum.

Am întors cartea și am văzut fața roșie și privirea răutăcioasă a diavolului care se întindea pe copertă și mi-am tras mâna repede; vârfurile degetelor mă furnicau de parcă ar fi fost arse.

The Nightmare People.

— Paul?

Am tresărit și m-am întors. Mama era trează. Se răsucise pe o parte și era sprijinită într-un cot, privindu-mă cu suspiciune cu singurul ochi pe care îl vedeam, iar părul i se revărsa până pe pernă într-un șuvoi subțire, cărunt.

19

Inima îmi bătea prea repede.

— Da, am răspuns încet, încercând să mă calmez. Eu sunt, mamă.

S-a încruntat.

— Tu… n-ar trebui să fii aici.

Era un scaun lângă pat. Am mers încet și m-am așezat. Privirea ei mă

urmărea la fel de precaută ca a unui animal pregătit să fugă.

— N-ar trebui să fii aici, a spus din nou.

— A trebuit să fiu. Ai căzut. Îți amintești?

Ea a continuat să mă privească o vreme. Apoi, expresia ei s-a înmuiat și s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit conspirativ:

— Sper că Eileen nu e aici!

M-am uitat neajutorat prin cameră.

— Nu e, mamă.

— N-ar trebui să spun asta, sincer. Dar știm amândoi ce scorpie e femeia aia. Săracul Carl!

Părea tristă.

— Și săracul James. Facem asta pentru el, nu-i așa? Știi asta, cred. Nu ar trebui să o spunem, dar înțelegi.

E ca și cum ar fi într-un alt loc, într-un alt timp.

Un loc și un timp pe care le recunoșteam.

— Da, mamă, am spus. Am înțeles.

S-a întins din nou cu grijă și a închis ochii, șoptind:

— N-ar trebui să fii aici.

— Vrei niște apă? am spus.

Pentru o clipă, mama nu a făcut nimic. Doar a stat respirând constant, de parcă întrebării i-ar fi luat timp să-și croiască drum prin labirintul confuz al minții ei. Nu aveam nicio speranță că va ajunge la destinație, dar nu mă

puteam gândi acum la nimic altceva de spus. Și apoi, dintr-odată, mama s-a trezit din nou; zguduindu-se de la talie în sus, a întins mâna și m-a apucat de încheietură atât de repede, încât nu am mai avut timp să mă retrag.

— N-ar trebui să fii aici! a țipat.

— Mamă…

— Mâini roșii, Paul! Sunt mâini roșii peste tot!

Ochii îi erau mari și nu clipea, privindu-mă cu groază absolută.

— Mamă…

— Mâini roșii, Paul!

Mi-a dat drumul și s-a prăbușit înapoi pe pat. M-am ridicat și am șovăit o clipă, amprenta albă a degetelor ei fiind vizibilă pe pielea mea. Mi-am 20

imaginat un panou de cățărat și un teren pătat de un roșu închis, iar cuvintele ei mi-au răsunat în cap în același ritm cu bătăile inimii mele.

Mâini roșii, mâini roșii, mâini roșii peste tot…

— O, Doamne, e în casă, Paul!

Și apoi fața mamei s-a contorsionat de chin, iar ea a țipat spre tavan sau poate la ceva ce nu se vedea deasupra ei.

— E în nenorocita de casă!

Și cu panica străbătându-mi întreg corpul, am căutat butonul de alarmă.

3

În vacanța de vară, când aveam 14 ani, mama ne-a dus pe mine și pe prietenul meu James să vedem Gritten Park, noua noastră școală. Am ajuns acasă la James la prima oră a dimineții și îmi amintesc că mama îmi șoptea în timp ce mergeam pe cărare:

— Sper că Eileen nu e aici!

Am încuviințat din cap. Și eu speram. Eileen era mama lui James, dar nu ți-ai fi dat seama de asta din felul în care îl trata. Din punctul ei de vedere, James nu putea face niciodată ceva corect, presupunând că l-ar fi observat vreodată. Mi s-a părut întotdeauna înspăimântătoare. Mirosea a lichior de cireșe și părea să fumeze continuu, ținându-și cotul cu o mână, urmărindu-te cu suspiciune, de parcă ar fi crezut că i-ai furat ceva.

Dar Carl fusese cel care a răspuns la ușă în dimineața aceea.

Carl era tatăl vitreg al lui James și îmi plăcea mult de el. Tatăl lui James a abandonat-o pe Eileen când era însărcinată. Carl l-a crescut de parcă ar fi fost propriul său fiu. Era un bărbat umil, liniștit și amabil, dar, deși mă

bucuram că era bun cu James, nu pricepeam cum a ajuns să fie cu o femeie ca Eileen. Carl și mama erau prieteni apropiați încă din copilărie și bănuiam că și pentru ea era un mister. Cu ani în urmă, auzisem o conversație între ei doi. „Poți mult mai bine, știi”, îi spusese mama. Și se lăsase o tăcere lungă

înainte ca răspunsul lui Carl să vină. „Chiar nu cred că pot.”

Carl părea obosit în acea zi, dar ne-a zâmbit călduros amândurora înainte de a-l striga pe James, care a apărut câteva clipe mai târziu. James purta niște pantaloni de trening vechi, avea un tricou murdar și un zâmbet stânjenit. Era un băiat timid: sfios, dulce și lipsit de apărare; mereu disperat să mulțumească întreaga lume, dar niciodată sigur de ceea ce voia.

Și era prietenul meu cel mai bun.

— Haideți, ștrengarilor! a spus mama.

Toți trei ne-am îndepărtat de casă spre autostrada care lega orășelul nostru de Gritten. Era o dimineață caldă, iar aerul era dens și plin de praf și gâzulițe. Metalul pasajului superior a scrâșnit sub picioarele noastre în timp ce ne îndreptam spre autogară. Dedesubt, un flux constant de furgonete și camioane treceau indiferente. În orășelul nostru era puțin trafic și, tehnic vorbind, deși era o suburbie a orașului Gritten, abia apărea pe hărți. Chiar și 22

numele său – Gritten Wood – a dat mai multă însemnătate pădurii enorme din apropiere decât faptul că cineva mai trăia aici.

În cele din urmă, în zare apăru un autobuz.

— Aveți biletele? a întrebat mama.

Amândoi am dat aprobator din cap, dar eu mi-am dat ochii peste cap spre James și el mi-a zâmbit. Ne descurcam cu autobuzele și vizitasem Gritten Park în semestrul anterior, după ce am aflat că mica școală

gimnazială la care învățasem până acum urma să se închidă. Dar, deși James n-ar fi recunoscut, îi era frică să meargă la o școală nouă din semestrul următor, așa că mama a găsit o modalitate de a-l ajuta fără să-l facă să se simtă prost, iar eu am fost fericit să urmez planul.

A fost o călătorie de o jumătate de oră. Cea mai mare parte din Gritten era saturată de sărăcie și priveliștea de la fereastra autobuzului era atât de anostă, încât uneori era dificil să faci diferența dintre spațiile locuite și cele nelocuite. Nu-mi doream nimic altceva decât să scap de aici – să mă mut și să nu mă mai întorc niciodată –, dar era greu să-mi imaginez că asta se va întâmpla vreodată. Locul avea o gravitație care prindea orice ajungea acolo.

Asta includea și oamenii.

Coborâți din autobuz, am făcut o plimbare de cinci minute până la Gritten Park.

Școala era mult mai mare și mai intimidantă decât îmi aminteam. Sălile de sport se aflau la aproximativ o sută de metri distanță de drumul principal, ferestrele lor mari reflectând cerul anost și ținându-l prizonier în sticlă. Dincolo, clădirea principală: patru etaje cu coridoare întunecate, monotone; ușile clasei, groase și grele, așa cum îmi imaginam ușile dintr-o închisoare. Siluetele celor două clădiri erau ușor ascuțite, astfel încât, de pe stradă, școala arăta de parcă era trasă din pământ, cu un umăr cocoșat în spate, rupt și așezat incomod. M-am uitat în dreapta sălilor de sport. Zona de acolo era în curs de renovare și se auzea zgomotul unui burghiu pneumatic de undeva din spatele prelatelor întinse. Un staccato intermitent, ca un foc de armă îndepărtat.

O vreme, am rămas încremenit.

Și îmi amintesc că mă simțeam neliniștit. Era ceva malefic în școală – în liniștea ei și în felul în care părea să se uite înapoi la mine. Înainte de asta, am înțeles de ce James era emoționat: pentru că urma să vină aici. Școala era imensă – casă, dacă îi poți spune așa, pentru peste o mie de studenți –, și James fusese întotdeauna o țintă înnăscută pentru agresori. El era totuși cel mai bun prieten al meu. În trecut, am avut întotdeauna grijă de el, mi-am

spus, și o voi face mereu. Cu toate acestea, în școală era ceva de rău augur, care mă făcea să mă îndoiesc de mine.

Tăcerea continua.

Îmi amintesc că m-am uitat la mama și i-am recunoscut confuzia, ca și cum ar fi încercat să facă un lucru bun, dar ar fi greșit cumva.

Și îmi amintesc expresia de pe fața lui James. Se uita la școală cu teamă

absolută. Cu toate bunele intenții ale mamei, această excursie nu l-a ajutat deloc. Era ca și cum l-am fi adus să-și vadă locul de execuție.

Cea mai rapidă rută de la ospiciu spre orășel m-ar fi dus pe același drum din apropierea școlii. Am mers pe o altă cale. Voiam să evit cât de mult puteam orice contact cu lucrurile îngrozitoare din trecutul meu.

Dar a devenit imposibil pe măsură ce intram chiar în Gritten Wood.

Orășelul în care am crescut părea neatins de trecerea anilor. Păienjenișul său de străzi liniștite și pustii mi-a redevenit imediat familiar, iar peretele întunecat al pădurii domina în continuare peisajul din față, care se întrevedea peste casele dărăpănate, cu două etaje, așezate pe propriile lor parcele. Am avut senzația că nisipul obosit care se ridică de sub anvelopele mașinii este același praf care fusese aici când eram copil. Ridicat și așezat din nou în locuri ușor diferite, dar niciodată mutat altundeva.

Presimțirea pe care am trăit-o toată ziua s-a intensificat. Nu era doar vederea acestui loc, ci modul în care se simțea. Amintirile continuau să

amenințe că vor răbufni – freamăte ale istoriei ce începeau să păteze prezentul – și nu puteam face mare lucru pentru a le înfunda. În timp ce conduceam, volanul din mâini era plin de sudoare, deși asta nu prea avea legătură cu căldura.

Eram încă zdruncinat de vederea mamei în ospiciu. Sally sosise la un minut de la declanșarea alarmei, dar, până să vină ea, mama adormise la loc.

Sally verificase aparatele și părea puțin îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a trezit. A vorbit.

— Ce a spus?

Nu am răspuns imediat pentru că nu știam ce să spun. În cele din urmă

i-am spus că mama m-a recunoscut, dar părea să se afle altundeva, retrăind o amintire care era în mod clar tulburătoare. Dar nu i-am spus lui Sally în ce moment și care loc fusese – sau ce spusese ea în continuare și cât de rău mă

neliniștise.

Mâini roșii peste tot.

24

În ciuda căldurii, cuvintele mi-au provocat un fior rece. Încă încercam să găsesc o explicație rațională. Mama era confuză și pe moarte; era de înțeles că se retrăgea în propriul ei trecut și că o parte a acestui trecut o deranja. Și totuși, orice mi-aș fi spus, sentimentul macabru din mine –

sentimentul prevestirii – a continuat să devină mai puternic.

N-ar trebui să fii aici!

Dar eram.

Am parcat în fața casei mamei. La fel ca aproape toate clădirile din orășel, era o structură dărăpănată pe două etaje, separată de vecini prin întinderi de pământ și garduri vii compuse în principal din mărăcini. Fațada din lemn era degradată, iar ferestrele erau întunecate și goale. Grădina era plină de buruieni. Burlanele și jgheaburile erau ruginite și stăteau mai, mai să cadă.

Casa nu părea să se fi schimbat de-a lungul anilor; doar îmbătrânise.

Imaginea ei mi-a adus un val de emoții. Acesta era locul în care am crescut.

Era locul în care, cu douăzeci și cinci de ani în urmă, doi polițiști așteptaseră

alături de mine ca mama să se întoarcă acasă.

Un loc pe care-l lăsasem în urmă, dar care rămăsese atât de prezent.

Am coborât din mașină. În interiorul casei, mai întâi m-a lovit mirosul

– ca și cum ai deschide un cufăr plin cu lucrurile copilăriei tale, te-ai apleca și ai inspira adânc. Dar alte mirosuri m-au lovit aproape imediat. M-am

uitat la peretele de pe marginea scărilor și am văzut că era acoperit cu urme de mucegai negru și gri. Urmele produselor de curățat nu puteau masca praful și umezeala. Am simțit miros de amoniac. Și altceva. Același aer dulce, bolnăvicios pe care îl simțisem la ospiciu.

Ultimul miros s-a dovedit a fi mai puternic în camera din față, unde era clar că mama își petrecuse cea mai mare parte a timpului. Sally părea să fi făcut puțină ordine, dar grămada de pături moi de pe brațul canapelei, oricât de ordonată, m-a ajutat să mi-o imaginez ca pe un pat improvizat. O măsuță

fusese mutată lângă ea. Acum, pe ea nu mai era nimic, dar îmi puteam imagina lucruri acolo.

Un pahar cu apă. Ochelarii mamei.

Cartea, poate. Cea care acum era la mine.

The Nightmare People.

Întorcându-mă în hol, am urmărit mirosul de amoniac până la cămara de sub scări. Câteva muște bâzâiau pe sticla verde, întunecată a ferestrei, iar covorul fusese scos, apoi rulat și pus într-un sac. Mi-a luat câteva secunde să

înțeleg. Pentru că nu a putut să urce la etaj în ultimele săptămâni, acest spațiu sumbru trebuie să-i fi servit mamei drept baie.

25

Astfel mi-am imaginat-o pe mama: corpul ei s-a micșorat, puterile au lăsat-o, amestecându-se într-o lume care se închidea în jurul ei, și un val de vinovăție m-a lovit.

N-ar trebui să fii aici!

Indiferent de circumstanțe, ar fi trebuit să fiu!

Scările au scârțâit sub picioare și am urcat cu grijă, ca și cum aș fi fost atent să nu deranjez pe cineva. La jumătatea drumului spre etaj, m-am uitat în jos. O rază de soare trecea prin sticla ușii de la intrare. A luminat o bucată

de pardoseală care fusese curățată și lustruită și, din nou, mi-a trebuit un moment să-mi dau seama de ceea ce vedeam. Trebuie să fi fost locul unde mama mea zăcuse după ce a căzut.

La etaj, am stat în fața a ceea ce odinioară fusese, parcă pentru o eternitate, camera mea, iar când am deschis ușa, balamalele au scârțâit.

Interiorul s-a dezvăluit încet. Nimic nu se schimbase aici. În mod evident, părinții mei nu folosiseră camera în anii de după plecarea mea și singura diferență era că acum părea mult mai măruntă decât îmi aminteam.

Rămășițele vechiului meu pat erau încă lângă perete – doar un cadru metalic cu o saltea simplă deasupra –, în timp ce vechiul meu birou din lemn rămăsese sub fereastra de pe peretele opus. Camera fusese întotdeauna la fel de goală ca acum. Nu avusesem niciodată prea multe. Hainele mele fuseseră ținute în grămezi pe podea, lângă calorifer; cărțile erau stivuite lângă pereți.

Se putea să mă fi mutat ieri. O parte din mine parcă putea simți fantoma unui băiat care stătea cocoșat la birou noaptea târziu, lucrând la poveștile pe care atunci îi plăcea să le scrie.

Am traversat camera și am tras perdelele de deasupra biroului, inundând camera cu lumină. Sub mine se întindea dezordinea încâlcită a grădinii din dosul casei, care ducea spre gardul din capătul îndepărtat și apoi spre zidul de copaci de dincolo.

Satul se putea să fi fost numit după acea pădure, dar, ca toți ceilalți de aici, o știam drept Umbra. De când mă știu, așa îi spunea toată lumea. În ciuda soarelui, spațiile dintre copaci păreau întotdeauna pline de întuneric și secrete și, în timp ce mă uitam în jos la grădină, o amintire a zburat din pădure, neagră și nedorită.

Mi-am amintit cum Charlie obișnuia să ne ducă acolo.

În fiecare weekend din acel an, ne întâlneam la vechiul loc de joacă, apoi ne îndreptam spre casa lui James și mergeam spre pădure prin grădina din dosul casei lui. Mergeam pe jos kilometri întregi. Întotdeauna Charlie ne ghida. El susținea că Umbra era bântuită – că o fantomă trăia acolo –, dar,

deși aveam adesea senzația că eram urmărit de ceva printre copaci, de obicei eram mai îngrijorat să nu mă pierd. Dintotdeauna, pădurea aceea mi s-a părut vie și periculoasă. Cu cât te adânceai în ea, cu atât mai mult începeai să simți că stai de fapt nemișcat, că iluzia deplasării era cauzată de reașezarea pământului din jurul tău, ca și cum pătratele de pe o tablă de șah s-ar deplasa în jurul pieselor.

Și totuși, Charlie ne scotea întotdeauna în siguranță de acolo.

Apoi mi-am amintit de ultima dată când am intrat cu ei în pădure.

Adânc printre copaci, la kilometri distanță de un alt suflet viu, Charlie îndrepta o praștie spre fața mea.

Am tras perdelele.

Și eram pe punctul de a părăsi camera, când am observat că nu era complet goală – că pe podea, lângă birou, se afla o cutie veche de carton.

Cândva, partea superioară fusese sigilată cu straturi de bandă maronie, care fuseseră tăiate. Am îngenuncheat cu grijă în fața ei, deschizând-o ceva mai mult. Înăuntru erau lucruri de-ale mele vechi. Prima dată mi-au căzut ochii pe o revistă îngălbenită, The Writing Life. La fel ca în cazul cărții de la ospiciu, vârfurile degetelor m-au furnicat când am atins-o și am pus-o rapid pe podea. Sub ea se afla o carte subțire, cu o copertă tare. Știam ce era, dar nu am vrut să mă uit la ea și nici s-o ating.

Mai jos, erau câteva dintre caietele mele. Cele pe care obișnuiam să-mi notez încercările șovăitoare de povești de adolescent.

Printre alte lucruri.

Am luat din teanc primul caiet, l-am deschis și am citit începutul primei însemnări.

Sunt în piața întunecată.

O rafală de amintiri a izbucnit ca păsările speriate dintr-un copac.

James, așezat în acea zi pe panoul de cățărare.

Bătaia în ușă de mai târziu.

Gândul pe care îl aveam atât de des:

Trebuie să faci ceva în legătură cu Charlie.

Am pus caietul jos, tremurând ușor în ciuda căldurii. Când Sally m-a sunat mai devreme în acea săptămână, mi-a spus despre accidentul mamei și m-a întrebat dacă pot să mă întorc, nu am răspuns imediat, deoarece ideea de a reveni în Gritten m-a umplut de groază. Dar făcusem tot posibilul să mă

conving că trecutul dispăruse. Că nu era nevoie să mă gândesc la ce se întâmplase aici. Că aș fi în siguranță după toți acești ani.

Și m-am înșelat.

27

Fiindcă acum veneau mai multe amintiri întunecate și agitate, mi-am dat seama că, oricât de mult aș fi vrut să fiu împăcat cu trecutul, era mai important ca trecutul să fie împăcat cu mine. Și în timp ce ascultam liniștea amenințătoare a casei din spatele meu, presimțirea pe care o avusesem toată ziua se învecina cu spaima pe care îmi aminteam că am simțit-o acum douăzeci și cinci de ani.

Ceva îngrozitor urma să se întâmple.

4

Înainte

Era începutul lunii octombrie, la câteva săptămâni după începerea primului nostru semestru la școala Gritten Park. În ziua aceea, jucasem rugby. James și cu mine ne-am schimbat în clădirea principală, împreună cu restul clasei, apoi am mărșăluit pe aleile pietruite către terenul de joc. Îmi amintesc că simțeam transformarea respirației în abur și, pe coapse, aerul înghețat. Peste tot în jurul nostru, clicul crampoanelor de la ghete pe asfalt era strident și tăios.

M-am uitat la James, care mergea lângă mine cu aerul unui om condamnat. Îi privea precaut pe băieții mai mari din față. Chiar dacă

încercam să ne integrăm cât se poate de discret în atmosfera noii noastre școli, James fusese țintă pentru agresori încă din prima zi. Făceam tot posibilul să-l protejez când eram împreună, dar nu puteam fi cu el tot timpul, iar terenul de rugby se simțea ca o amenințare. Un loc în care violența nu doar că era tolerată, ci era încurajată deliberat.

Profesorul – domnul Goodbold – se plimba țanțoș printre băieții mai mari, tachinându-i pe preferații lui. Bărbatul părea o versiune mai bătrână și mai masivă a agresorilor din școală. Avea aceleași cap ras într-un stil furios și o fizionomie rigidă; aceeași revoltă față de lume și dispreț abia ascuns față

de copiii mai blânzi și mai sensibili. În câteva ocazii, îl văzusem plimbându-și buldogul prin Gritten, amândoi mișcându-se aduși de spate în același ritm muscular.

Am ajuns la șosea și a trebuit să așteptăm la semafor în timp ce mașinile se repezeau periculos după colț. Tresăream odată cu rafalele care se formau când treceau pe lângă noi. După viteza cu care mergeau unii dintre ei, nu exista nicio garanție că vor opri la roșu.

M-am aplecat și i-am șoptit lui James:

— E ca și cum fiecare parte din această experiență e făcută ca să ne omoare.

Nu a zâmbit.

29

După ce am traversat în siguranță pe partea cealaltă, Goodbold ne-a condus pe o pantă în capătul cel mai îndepărtat al terenului, unde un antrenor secund se lupta cu o plasă încurcată de mingi de rugby. Cerul părea gri și fără capăt.

— Două grupuri!

Goodbold și-a întins brațele, reușind cumva să-și separe elevii preferați de restul.

— Împărțiți-vă după linia asta. Așezați-vă după înălțime!

I-a condus pe băieții mai voinici pe teren, și noi ne-am uitat unii la ceilalți și am început să ne așezăm. Eram un cap mai înalt decât James, așa că

am ajuns la un om distanță de-a lungul liniei. Asistentul mi-a întins o minge.

Pe partea cealaltă a terenului, am văzut cum Goodbold îi organiza pe ceilalți astfel încât cel mai înalt băiat din acel grup să fie oponentul celui mai scund dintre noi.

— Când suflu în ăsta, strigă el, ridicând un fluier în aer, veți încerca să

vă duceți cu mingea pe cealaltă parte. Adversarii vor încerca să vă oprească.

Simplu! Am înțeles cu toții?

S-au auzit câteva șoapte de „da, domnule”, dar nu de la mine. Puteam vedea cum băieții de pe teren conspirau și se rearanjau în spatele lui

Goodbold. Un băiat pe nume David Hague a schimbat locurile cu cel de lângă

el, astfel încât să poată fi chiar oponentul lui James. Ticălosul! m-am gândit.

Hague era cel mai rău dintre bătăuși. Provenea dintr-o familie cu probleme; fratele său mai mare era în închisoare și probabil că și el va ajunge acolo. În prima zi la Gritten, Hague mă împinsese pentru o jignire inventată și i-am dat un pumn fără ezitare. Lupta s-a încheiat și, după aceea, m-a lăsat în pace.

Dar James era o țintă mai ușoară.

Mi-am spus că nu puteam face nimic în acest sens. Deocamdată James era pe cont propriu. În schimb, m-am concentrat asupra propriului meu adversar. Pentru mine, succesul echipei nu conta, dar eram hotărât să câștig și am scrâșnit din dinți în timp ce strângeam mingea în lateral și puneam piciorul drept în spate. Inima a început să-mi bată mai repede.

S-a auzit fluierul.

Am pornit cât de repede am putut, doar vag conștient de băiatul care venea spre mine din partea opusă. Când ne-am întâlnit, atacul a fost brutal.

M-a prins de mijloc; ciocnirea mi-a tăiat răsuflarea și a făcut ca terenul să se învârtă în jurul meu, dar am continuat să lupt, răsucindu-mă furios împotriva lui, împingându-mă, concentrându-mă la linia din depărtare. O

clipă mai târziu, am scăpat din strânsoare și m-am aruncat din nou în față.

După încă o secundă, mingea se afla pe linie, iar eu marcam eseul.

30

Fluierul s-a auzit iarăși.

Respirând greu, m-am uitat în spatele liniei. Doar câțiva dintre noi reușiseră să traverseze; mijlocul terenului era împânzit cu copii, unii dintre ei stăteau în picioare, alții încă se luptau pe pământul dur. Prima dată l-am văzut pe Hague. Stătea la distanță, râzând. James era ghemuit la picioarele lui, plângând.

Aparent orb la ceea ce se întâmpla, Goodbold a trecut indiferent de-a lungul liniei, numărând câștigătorii. M-am întors și l-am văzut pe Hague, încă râzând, scuipându-l pe James.

Furia a preluat controlul asupra mea.

Când m-am apropiat, Hague și-a ridicat privirea, dar nu la timp pentru a evita lovitura puternică pe care i-am dat-o, îndepărtându-l de James.

Impactul a fost un șoc pentru amândoi – nu știam că voi face asta. Pentru o secundă Hague a părut și el surprins, apoi fața i s-a întunecat de furie. Ca de nicăieri, doi dintre prietenii lui au apărut lângă el.

— Ce dracu' e în neregulă cu tine? am spus încet.

Hague și-a întins brațele.

— Ce? Deci e vina mea că prietenul tău e un poponar nenorocit?

Am înghițit în sec. Chiar dacă Goodbold ne urmărea, nu avea de gând să intervină – cel puțin până treaba nu devenea serioasă. Dar alți copii probabil că ne urmăreau și știam că nu-mi permit să dau înapoi. Ceea ce însemna că va trebui să încasez câteva lovituri. Cel mai bun lucru la care puteam spera era să dau câteva înapoi, așa că mi-am încleștat pumnii și m-am forțat să mă uit înapoi la Hague.

— Ce dracu' e în neregulă cu tine? am întrebat din nou.

Hague a făcut un pas către mine.

— Vei face ceva în legătură cu asta?

Vorbitul era inutil, era mai bine doar să-mi iau avânt și să sper. Și eram pe punctul de a face asta, când mi-am dat seama de o prezență lângă mine.

M-am uitat în dreapta și am văzut că alți doi băieți ni s-au alăturat.

Charlie Crabtree.

Billy Roberts.

Nu le știam decât numele și abia și pe acelea. Semănau între ei și erau în aceleași clase ca mine și James, dar niciunul dintre noi nu vorbise vreodată cu ei. De fapt, nu i-am văzut niciodată vorbind cu cineva. Din câte știam, erau la Gritten Park de ani de zile, dar păreau la fel de separați de restul școlii ca mine și James. În pauze și la prânz, parcă dispăreau.

Și totuși, din limbajul corpului lor, era evident că, din cine știe ce motive, mă susțineau. Niciunul dintre ei nu era un luptător: Billy era înalt și 31

deșirat, prea slab ca să fie o amenințare reală; Charlie abia se ridica la aceeași înălțime cu James. Dar eram în majoritate; oricât de neașteptat ar fi fost să-i am alături, în acel moment am fost recunoscător.

Sau cel puțin am fost până când Charlie a deschis gura.

— Te-am visat azi-noapte, Hague, a spus el.

Părea atât de serios, încât a durat o secundă ca acele cuvinte să capete sens. M-aș fi așteptat la orice de la el, dar nu și la asta. Hague a fost și el uimit. A scuturat din cap.

— Despre ce dracu' vorbești, Crabtree?

— Tocmai ți-am spus!

Charlie a zâmbit calm, ca și cum ar fi vorbit cu un copil încet la minte.

— Erai întins pe pământ și erai grav rănit. Capul îți era zdrobit și-ți puteam vedea creierul pulsând – sângele zvâcnindu-ți în el. Mai aveai un singur

ochi care tot clipea către mine. Nu erai mort, dar urma să fii. O știai și tu. Știai că erai pe moarte. Erai înspăimântat.

În ciuda diferenței dintre dimensiunile lor, Charlie nu părea să se teamă câtuși de puțin de Hague, și în aer era un zumzet, de parcă ar fi concentrat ceva teribil – o putere interioară pe care ar putea să o dezlănțuie dacă ar vrea. Hague era obișnuit cu confruntările fizice. Habar n-avea cum să

răspundă la ceva atât de straniu precum ceea ce tocmai auzise.

Și-a scuturat din nou capul.

— Tu…

Din spatele nostru s-a auzit fluierul.

Toți am făcut instinctiv un pas înapoi. Toți, cu excepția lui Charlie. A rămas exact acolo unde era. Încă zâmbind. Privindu-l încă atent pe Hague.

— Șase dintre voi au reușit, a răsunat vocea lui Goodbold de-a lungul terenului. Ar fi fost nouă dacă Crabtree și prietenii lui nu ar fi părăsit linia.

Gândiți-vă la asta data viitoare, băieți!

Hague și cei doi prieteni ai săi s-au îndreptat spre linia lor, Hague privind peste umăr către noi. M-am întins pentru a-l trage pe James de picioare.

— Ești în regulă, amice?

— Da.

Dar, deși eu eram cel care îl ajuta pe James să se ridice, el se uita către Charlie. Charlie, care încă zâmbea pentru sine. Lângă el, Billy mi-a întâlnit privirea pentru o secundă; avea o expresie goală și ilizibilă.

— Hai să mai încercăm o dată! a țipat Goodbold.

După antrenament, noi patru ne-am târât împreună picioarele de pe teren. Nu mi s-a părut a fi un accident, dar nici nu eram prea sigur cum s-a întâmplat; niciunul dintre noi nu părea să-i caute pe ceilalți, totuși, cumva ne-am regăsit mergând unul lângă celălalt. Am simțit că, încă de atunci, exista un precedent pentru ceea ce s-a întâmplat.

Hague și prietenii săi erau cu puțin înainte, iar Hague se tot uita înapoi înspre noi. Efectul a ceea ce-i spusese Charlie se estompase și își recăpătase obișnuita mândrie înfuriată.

Charlie părea indiferent față de atenția primită.

— Mă întreb, a spus el nepăsător, de câte ori va intra domnul Goodbold în vestiare sub pretextul că se asigură că toți facem duș?

M-am uitat repede în spate ca să mă asigur că Goodbold nu a auzit, dar situația nu era prea clară.

M-am întors.

— Măcar nu suntem prea înnoroiți.

Billy a dat cu piciorul în pământul tare.

— Singurul lucru bun pe timp de iarnă.

— Nu e încă iarnă, a spus Charlie.

Billy părea puțin rănit.

— E ca și cum ar fi. E la fel de frig ca iarna.

— Da, a aprobat Charlie. E adevărat.

— Nu vreau să aud despre cum mă visezi, poponar nenorocit!

Hague se întorsese și mergea acum cu spatele, privindu-l fix pe Charlie.

Vorbea mult mai tare decât Charlie, așa că de data aceasta am fost convins că Goodbold putea auzi. Dar, desigur, nu avea de gând să intervină.

Hague scotea sunete care imitau sărutul.

— Știu că nu te poți abține!

Charlie i-a zâmbit.

— Cine spune că nu mă pot abține?

— Ce?

— Cine spune că nu mă pot abține? a repetat Charlie. Poate aleg să te visez murind, cu ochiul explodat și creierul ieșindu-ți din cap. Adică, cine n-ar alege să viseze asta? E o priveliște încântătoare!

În ciuda curajului recâștigat, un pic de culoare s-a scurs de pe fața lui Hague.

— Ești un ciudat nenorocit, Crabtree.

— Da, a râs Charlie. Da, sunt.

33

Hague a afișat o expresie dezgustată, apoi s-a întors. Am văzut că

James era încă țintuit de Charlie. Se uita fix la el, de parcă ar fi fost o întrebare pe care nu o mai auzise niciodată și avea nevoie de un răspuns.

— Un ciudat nenorocit, a spus Charlie.

În mod deliberat provocator, a fost suficient de tare ca Hague să audă.

Și când am ajuns pe trotuar, Hague s-a întors și a început să meargă din nou cu spatele, furios că a fost aţâţat. Dar oricare ar fi fost răspunsul său, nu l-

am auzit niciodată, pentru că fără să-și dea seama a pășit pe șosea. O dubă l-a izbit și a dispărut.

S-a auzit un scrâșnet de frâne. M-am uitat amorțit în stânga și am văzut vehiculul înclinându-se pe drum, rotindu-se acum, lăsând fum în aer și dâre de cauciucuri pe asfalt. S-a oprit la vreo treizeci de metri în josul străzii; pe parbrizul crăpat era împrăștiată o pată de sânge, ca o amprentă enormă pe sticlă.

Pentru un moment, totul a fost lipsit de zgomot.

Apoi oamenii au început să țipe.

— La o parte!

În timp ce Goodbold trecea pe lângă noi, m-am uitat la Charlie. Eram încă prea șocat ca să clipesc, nicidecum capabil să procesez ceea ce tocmai se întâmplase, dar îmi amintesc că Charlie părea complet calm. Avea același zâmbet pe buze.

James se holba la el, cu gura larg deschisă, în semn de groază și ceva asemănător cu admirația.

Capul îți era zdrobit, m-am gândit.

Și îți puteam vedea creierul pulsând.

Și îmi amintesc că Charlie s-a uitat la James și i-a făcut cu ochiul.

5

— Chiar mi-a plăcut!

Mi-am ridicat privirea. Cursul de scriere creativă de la prânz se terminase și eram ocupat să-mi pun lucrurile înapoi în geantă. Credeam că

toți ceilalți au plecat deja, dar o fată rămăsese în urmă și stătea lângă ușa sălii de clasă.

— Povestea ta, a spus ea încet. Chiar mi-a plăcut!

— Oh, mersi.

Complimentul m-a făcut să mă simt incomod, mai ales pentru că era primit de la o fată. Era scundă, avea un șuvoi de păr negru care părea tuns cu foarfecile într-o bucătărie și purta un tricou sub bluza uniformei școlare.

Jenny… Chambers?

Numele ei era tot ce știam despre ea. Nu o observasem aproape deloc; părea că trăiește la periferia școlii, la fel ca mine și James.

— Mersi!

Am terminat de îndesat lucrurile în geantă.

— Credeam că-i o porcărie.

— Frumos mod de a răspunde la un compliment.

Părea mai mult amuzată decât insultată.

— Scuze, am spus. E drăguț din partea ta să spui asta. Știi cum e, totuși.

Nu ești niciodată mulțumit cu ceea ce faci.

— E singurul mod în care poți deveni mai bun.

— Probabil. Și mie mi-a plăcut povestea ta.

— Serios?

Părea ușor sceptică. Trebuie să fi fost evident că am spus-o din politețe și că nu-mi aminteam de fapt povestea ei. Profesoara noastră de limba engleză, doamna Horobin, organiza un club de scriere creativă pe parcursul unei jumătăți de oră, o dată pe săptămână, în pauza de prânz. Scriam povești și doi dintre noi le citeam în fiecare sesiune. Săptămâna trecută fusese rândul lui Jenny. Sau fusese cu o săptămână înainte?

Mi-am amintit povestea ei exact la momentul oportun.

— Cea despre bărbat și câinele lui, am spus. Am adorat-o.

— Mersi. Deși era mai mult despre câine și omul lui.

— Adevărat.

35

Povestea ei fusese despre un bărbat care își neglija câinele. Târându-l peste tot, lovindu-l, uitând să-i dea de mâncare. Dar câinele, fiind câine, îl iubea oricum pe tip. Apoi, individul a murit acasă din cauza unui atac de cord și, pentru că nu avea prieteni, nimeni nu a găsit cadavrul ani de-a rândul. Așadar, câinele – aproape scuzându-se – a fost obligat să mănânce cadavrul. Jenny scrisese povestea din prisma câinelui și o numise Bun Băiat.

După ce termină de citit, s-au lăsat câteva secunde de tăcere, apoi doamna Horobin a tușit și a descris povestea ca fiind evocatoare.

— Cred că doamna Horobin nu prea se aștepta la asta, am spus.

Jenny a râs.

— Da, dar acelea sunt cele mai bune povești, nu? Îmi plac cele care te iau prin surprindere.

— Și mie.

— Și era bazată pe o poveste reală.

— Serios?

— Da. S-a întâmplat nu departe de aici. Evident, nu eram acolo. Așa că

am inventat multe dintre detalii. Dar poliția chiar a găsit ceea ce a rămas din tip când a intrat la el în casă.

— Serios? N-am auzit despre asta.

— Mi-a spus un prieten.

Jenny a arătat cu capul spre ușă.

— Ieși?

— Da.

Mi-am închis geanta și am plecat împreună.

— De unde ți-a venit ideea poveștii tale? a întrebat ea.

Și, din nou, m-am simțit jenat. Povestea mea era despre un bărbat care se plimba prin orășelul în care crescuse, găsind drumul înapoi spre casa copilăriei sale. În mintea mea, era bântuit de ceva și dorea să-și revadă

trecutul pentru ultima dată – să se întoarcă într-un loc în care lumea părea încă liberă și plină de posibilități. Nu era clar dacă a ajuns acasă sau nu; am încheiat-o chiar atunci când el ajunsese pe vechea sa stradă, cu sirenele auzindu-se în depărtare. M-am prefăcut că este inteligent și literar ca să fiu ambiguu, dar de fapt nu fusesem capabil să mă gândesc la un mod mai bun de a o încheia.

— Ai citit The Stand1? am întrebat.

Nu mă așteptam să fi citit cartea, dar ochii i s-au iluminat.

1 Roman post-apocaliptic scris de Stephen King în 1978 (n.tr.).

— O, Doamne, da. Îl ador pe Stephen King! Și înțeleg acum. The Walkin'

Dude2, nu?

— Da, da.

Entuziasmul ei l-a dezlănțuit puțin și pe al meu.

— Tipul acela chiar mi-a rămas în cap… chiar dacă, știi tu, se dovedește a fi Diavolul sau în fine. Dar la început, când doar se preumblă și tu nu prea știi de ce? Mi-a plăcut mult!

— Și mie mi-a plăcut.

— Ai citit și alte cărți ale lui Stephen King?

— Pe toate.

— Pe toate?

— Da, normal.

S-a uitat la mine de parcă ideea de a nu le fi citit pe toate ar fi fost ieșită

din comun.

— E autorul meu preferat. Le-am citit pe majoritatea de două sau trei ori. Adică, cel puțin.

— Super!

Mai târziu, urma să aflu cât de adevărat era. Jenny era o cititoare lacomă. Parțial, asta se datora faptului că familia ei era săracă, iar cărțile erau o formă ieftină de evadare, dar era și felul în care era construită. În acel moment, am fost pur și simplu uimit că a citit mai mult din King decât citisem eu.

— I-am citit majoritatea cărților, am spus. Pe unele le-am citit de mai multe ori.

— Preferata?

— The Shining3. M-am gândit mai bine. Poate.

— Da, e dificil să alegi, nu-i așa? Toate sunt atât de bune!

— Dar a ta?

— Pet Sematary4.

— O, Doamne, aia e oribilă.

— Știu, o ador, a făcut ea o grimasă. Sfârșitul! Scârbos. Ca. Naiba.

— Și ți-a plăcut asta?

2 Poreclă a lui Randall Flagg, alias Omul Negru, personaj din romanul The Stand al lui Stephen King, care încearcă să construiască o nouă civilizație în Statele Unite după ce ciuma ucide cea mai mare parte a populației. Este descris ca un „bărbat înalt fără vârstă” în blugi vechi, jachetă de blugi și cizme vechi de cowboy (n.r.).

3 Roman de groază scris de Stephen King în 1977 (n.tr.).

4 Roman de groază scris de Stephen King în 1983 (n.tr.).

— Normal. Sunt menite să fie povești de groază, nu? Și evident că sunt, dar gândește-te la The Stand. Se întâmplă o mulțime de lucruri rele, dar în cele din urmă băieții buni câștigă. Și în The Shining, da, e trist tot ce i se întâmplă tatălui, dar copilul este bine. Pet Sematary, pe de altă parte. Nu există nicio speranță acolo.

Am încuviințat din cap, dar am recunoscut și resemnarea tristă din modul în care a spus-o. O parte din mine voia să-i spună că nu toate finalurile trebuie să fie lipsite de speranță. Dar am ieșit de pe terenul de joacă principal și am dat nas în nas cu marea de copii și cu peisajul gri din jurul nostru, iar cuvintele nu au mai ieșit. În zilele bune, era posibil să cred că voi scăpa de Gritten când voi crește, dar adevărul era că foarte puțini oameni de aici aveau să aibă parte de altceva în afară de vieți dificile și mizerabile. Nu exista niciun motiv să cred că Jenny sau eu eram speciali sau că finalul nostru va fi mai fericit decât al majorității.

M-am uitat în dreapta. James mă aștepta în capătul sălii de sport.

Mi-am azvârlit geanta pe umăr.

— Eu merg în direcția asta.

— Și eu, în cealaltă. Așa funcționează lucrurile.

Ceea ce părea un lucru ciudat de spus. Dar mi-am amintit cum nu am văzut-o niciodată în pauze și la prânz – părea să dispară la fel ca mine și James. M-am întrebat unde s-a dus: ce parte uitată din școală și-o însușise și ce făcea acolo.

— Ai citit The Monkey’s Paw5? a întrebat ea.

— Nu cred. Nu e scrisă de Stephen King, nu?

— Nu. E o povestire – una mai veche. Totuși, e destul de asemănătoare cu Pet Sematary. S-ar putea să-ți placă.

— Sună bine.

— Așa-i. O am acasă. Aș putea să ți-o împrumut. Adică, doar dacă vrei.

Unii oameni poate făceau corecția asta la sfârșit pentru a evita rușinea de a fi refuzați, dar Jenny părea relaxată în legătură cu asta, de parcă orice aș

fi ales nu ar fi contat cu adevărat. Înainte de asta, o percepeam ca fiind o singuratică, dar era uimitor, vorbind cu ea, cât de sigură și relaxată părea în propria piele. Părea că lumea era ceva la care putea renunța, iar faptul că

alesese să vorbească cu mine era un fel de privilegiu ciudat.

— Da, am spus. Chiar mi-ar plăcea!

5 Povestire de groază scrisă de William Wymark Jacobs (n.tr.).

Apoi am mers să mă întâlnesc cu James.

Și Charlie, și Billy, desigur.

În săptămânile și lunile care au urmat accidentului lui Hague, noi patru începuserăm să stăm împreună.

Nu am fost niciodată sigur cum s-a întâmplat. Semăna puțin cu modul în care ne-am trezit întorcându-ne împreună de pe teren în acea zi – de parcă părea a fi o coincidență. Dar știu că a fost mai ales datorită lui James. A devenit fascinat de Charlie după ceea ce s-a întâmplat în acea zi, Charlie a încurajat atenția, și atracția dintre ei doi ne-a adus treptat pe toți patru pe o orbită mai apropiată. Am început să petrecem mai mult timp împreună. La sfârșit de săptămână, Charlie ne ducea în excursii prin pădure, vorbind despre fantome, iar la școală ne luam prânzul în sala C5b.

Camera se afla la subsolul școlii, sub niște scări izolate, la capătul coridorului principal. Îmi amintesc că era o zonă întunecată în partea de jos, cu un ascensor antic, ale cărui uși păreau că ar scoate un sunet strident dacă

s-ar fi deschis vreodată. În măsura în care am putut să-mi dau seama, nu existau uși care să dea deasupra, așa că am presupus că trebuie să fi dus la un etaj inferior, poate chiar la subsol. O cameră de serviciu, poate. Un loc rece, umed și plin de țevi ruginite, care scârțâiau.

Singura ușă de acolo era cea a sălii C5b, care îmi imaginez că fusese cândva o sală de clasă. În față erau șiruri înclinate de birouri prăfuite, dar în spate găseai scaune confortabile, dând senzația unei construcții din bucăți, ca și cum mobilierul ar fi fost adunat de la diferite magazine second-hand, de-a lungul mai multor ani. Sala părea o parte a școlii care fusese uitată și presupun că de aceea era un loc potrivit pentru noi patru. Ne întâlneam acolo și pierdeam timpul. Luam prânzul. Vorbeam. Uneori, foloseam vechile bucăți de cretă pentru a scrie versuri ale melodiilor pe tabla din față.

Nirvana. Pearl Jam. Faith No More. Orice am fi scris rămânea acolo până

când ștergeam cuvintele și scriam altceva.

În acea zi, când am ajuns împreună cu James, Charlie și Billy erau deja acolo. Billy era ghemuit într-un fotoliu, citind una dintre revistele despre arme și muniție de care era obsedat. S-a uitat scurt la noi pentru a se asigura că nu a intrat vreun profesor care să ne evacueze pe toți, apoi a continuat să

citească. Charlie era pe locul său obișnuit, în capătul sălii, sus, în spatele unui birou retras din stejar. Nu ne-a băgat deloc în seamă. Atenția lui se concentra asupra unui caiet de pe biroul din fața lui. Ținea un stilou deasupra paginii, ca și cum s-ar fi pregătit să facă ceva decisiv.

Ne croiam drum prin labirintul de mobilă.

39

— Salut, băieți! Ce faceți?

Billy a ridicat din umeri cu o privire morocănoasă, de parcă ar fi fost mustrat pentru ceva. Din moment ce arăta adesea așa, era imposibil să-ți

dai seama de ce. Charlie încă nu a răspuns. Dar când am ajuns în fundul sălii, s-a încruntat ca pentru el și apoi a scris cu atenție ceva în caiet.

M-am așezat într-unul dintre fotolii, vizavi de Billy, am scos prânzul pe care mi-l făcusem dimineață și l-am ignorat pe Charlie. M-am obișnuit cu acest tip de comportament. Din când în când, îl găseam pe Charlie făcând ceva misterios. Dar, pe măsură ce mâncam, am observat curiozitatea din expresia lui James și a trebuit să-mi suprim iritarea pe care mi-o provoca.

Din punctul meu de vedere, devenise un pic prea impresionat de Charlie.

Chiar dacă eram pregătit să-i fac pe plac lui Charlie, mă asiguram că, mintal, întotdeauna îmi dădeam ochii peste cap, în timp ce era evident că James credea deseori că Charlie era exact la fel de important precum lăsa Charlie să pară. Din motive pe care-mi era greu să le explic, asta mă enerva.

— Ce faci, Charlie? întrebă James în final.

— Deja l-am întrebat.

Billy s-a strâmbat, dar nu și-a ridicat privirea din revistă.

— Aparent e un secret.

— Nu e un secret, a spus el. Mă concentram. Când te gândești la ceva important, vrei să te gândești fără să fii întrerupt.

— Iisuse, a bombănit Billy. Scuze!

— La fel cum nici tu nu ai vrea să te întrerup din… orice citești acolo.

Billy s-a uitat la revistă. A închis-o.

Charlie i-a zâmbit lui James:

— Scriam în jurnalul meu pentru vise.

— Ce e un jurnal pentru vise?

Charlie a ridicat caietul.

— În fiecare dimineață, scriu ce am visat în noaptea dinainte.

Am luat o gură din sandvici.

— Nu e dimineață.

— N-am spus că asta făceam chiar acum.

Am înghițit. Enervant de adevărat.

— Niciodată nu-mi amintesc visele, a spus James.

— Majoritatea oamenilor nu și le pot aminti.

Charlie a pus caietul jos.

— Și eu eram la fel. Visele sunt păstrate în memoria de scurtă durată, de aceea e important să le scrii imediat ce te trezești, înainte de a le uita.

Dacă nu o faci, vor dispărea pe vecie.

40

M-am împotrivit dorinței de a-mi da cu adevărat ochii peste cap. M-am obișnuit cu fascinația lui Charlie pentru rahaturi misterioase. Aducea cărți despre magie și demonologie la școală, dar întotdeauna am crezut că este mai mult pentru a fi văzut citindu-le decât din orice interes autentic; că face parte din personalitatea pe care îi plăcea să o afișeze. Charlie ar fi fost mai mult decât fericit ca oamenii să creadă că își petrecea serile cu picioarele încrucișate, într-o pentagramă făcută din cretă, înconjurată de lumânări.

Dar, de obicei, îi plăcea ca reputația lui să fie mai la limită.

— Deci, ce făceai? am întrebat eu.

— Căutam tipare.

S-a uitat la mine.

— Luam notițe legate de lucrurile pe care le-am descoperit. Odată ce începi să faci asta, observi că aceleași vise se repetă din nou și din nou.

Aceleași teme. Aceleași locuri. Aceiași oameni.

— Și ce dacă?

— Ajută la incubație.

Charlie a zâmbit.

Am ezitat o clipă, cu sandvișul la jumătatea drumului până la gură. Era ca atunci când vorbise cu Hague în ziua accidentului – spunând ceva neașteptat și destul de ciudat ca să atâțe.

Incubație.

Nu-mi plăcea cuvântul. M-a făcut să mă gândesc la ceva îngrozitor, cultivat într-un borcan. Și, bineînțeles, mi-am dat seama că m-am înșelat atunci – după ce s-a întâmplat cu Hague –, visele erau de fapt un avantaj când venea vorba de Charlie.

James părea și el neliniștit.

— Ce înseamnă incubație?

— Să influențezi ceea ce visezi, i-a spus Charlie. Ceea ce ajută la trezirea lucidității. Știi ce e acela un vis lucid?

James a scuturat din cap.

— E atunci când devii conștient de faptul că visezi în timpul unui vis. E

aproape ca și cum te-ai trezi în vis, dar încă dormi. Odată ce faci asta, ai controlul asupra a ceea ce se întâmplă. Poți face orice vrei, să trăiești orice

experiență vrei, să-ți modelezi lumea viselor exact așa cum vrei să fie. Orice lucru la care te gândești poate fi real.

M-am uitat la James și am văzut că se gândea la asta și m-am întrebat ce ar alege să facă dacă ar putea face orice. Să se întoarcă la agresorii care l-au chinuit? Să-și imagineze o viață mai fericită acasă? Să evadeze din 41

Gritten? Mi-am imaginat că ideea trebuie să-l încânte și nu mi-a plăcut felul în care se uita la Charlie – de parcă i s-ar fi oferit ceva magic.

— Totuși, rămân doar vise, am spus. Când te trezești, nu e ca și cum ar conta. Nu schimbă nimic.

Charlie s-a uitat la mine. Pentru o clipă, expresia lui a părut complet goală, dar era ceva ascuns care m-a înfiorat, de parcă aș fi comis un fel de infracțiune provocându-l.

— Ce vrei să spui? a întrebat.

Am ridicat din umeri.

— Atât. Sunt doar vise. Nu fac nicio diferență.

Charlie a zâmbit atunci și, dintr-un motiv anume, m-a înspăimântat mai mult decât lipsa de expresie. Era același zâmbet pe care i-l arătase lui Hague în acea zi, unul care sugera că era cu mult înaintea mea și că am spus ceva simplist și copilăresc, peste care el trecuse cu mult timp în urmă.

Sunt doar vise.

Un zâmbet care spunea că el știe un secret pe care eu nu-l știam.

42

6

Acum

Amanda a lucrat până noaptea târziu.

A tras jaluzelele din biroul ei și a apăsat comutatorul, astfel încât singura sursă de lumină din cameră venea de la ecranul computerului de pe birou și de la o lampă înclinată de lângă el. Ambientul nu era prea grozav pentru vederea ei, dar așa îi plăcea să lucreze atunci când putea. O ajuta să

se concentreze și făcea ca restul lumii să dispară. Îi permitea să gândească.

Acum se gândea la jurnalele pentru vise.

Conceptul i se părea ridicol. Jurnalele erau deja destul de stranii – dacă

s-a întâmplat ceva care nu era suficient de important pentru a ți-l aminti, ce rost avea să-l notezi? Ideea de a merge un pas mai departe și de a-ți nota și visele era și mai îndepărtată de planeta noastră, atât de îndepărtată, încât avea nevoie de un telescop pentru a o vedea. Dar la asta părea să se uite acum. În timp ce Robbie Foster nu coopera, iar Elliot Hick era aproape isteric, poliția reușise să stabilească o cronologie relativă a evenimentelor, iar Amanda știa acum ceva mai multe despre ceea ce se întâmplase. Aproape de miezul zilei, Hick și Foster plecaseră înspre carieră cu un prieten de-al lor, Michael Price, și îl uciseră acolo. După aceea, luaseră somnifere. Când, în cele din urmă, s-au trezit, rătăciseră pe terenul viran, pătați de sânge și dezorientați, moment în care fuseseră zăriți de o persoană. Fiecare dintre băieți avea un cuțit și o carte. Niciunul dintre ei nu a negat crima și, chiar dacă rezultatele analizei medico-legale ar fi durat, Amanda nu avea nicio îndoială că cei doi adolescenți erau vinovați. Avea ce-ul și avea cine-ul.

Ce nu înțelegea era de ce.

În urmă cu o oră, avusese o întâlnire cu șeful ei, inspectorul-șef detectiv Colin Lyon. Lyons era un ticălos notoriu, iar ea cunoștea foarte bine calculele care îi trecuseră prin cap atunci. În zona lui fusese comisă o crimă,

ceea ce dădea prost, dar ucigașii erau deja în custodie și nu părea să existe niciun risc pentru comunitate. Condamnații urmau să fie după bare, iar, în

final, asta ar da bine pentru departament. Adevărat, un băiat era mort, dar lucrurile ar fi putut fi mai rele.

Așa funcționa mintea lui Lyons; deși tatăl ei cu siguranță nu fusese un ticălos, Amanda și-a imaginat că cei doi bărbați s-ar fi înțeles totuși. De ce nu era neapărat o întrebare care conta. Justificări, cauze, motive – aproape întotdeauna s-au dovedit a fi banale și dezamăgitoare. Ce explicație ar putea exista pentru scena îngrozitoare pe care o văzuse în carieră în acea după-amiază, care să-i dea un sens? A întreba de ce era ca și cum te-ai scufunda într-o gaură neagră. Cu cât ai fi mers mai adânc, cu atât ar fi fost mai puțină

lumină.

Dar ea fusese forțată să se uite.

Și găsise un întuneric greu de înțeles. Foster și Hick își luaseră cu ei jurnalele pentru vise la locul crimei, iar pe biroul din fața ei stăteau copii ale celor mai recente însemnări. A citit ce scriseră băieții în dimineața aceea.

Mai întâi, Robbie Foster:

„Sunt în carieră. Lumina e ciudată. Execut trucul cu nasul și tehnica mediului pentru a mă liniști, apoi merg la locul de întâlnire. Elliot mă

așteaptă. E o siluetă vagă, dar îmi dau seama că este cu adevărat acolo.

(Amândoi ne așezăm mâinile pe pământ.) RH ne urmărește din tufișuri și aproape îi văd fața. Și Elliot îl vede și amândoi știm că a sosit momentul”.

Apoi Elliot Hick:

„Sunt la locul de întâlnire din carieră. Aerul are o culoare ciudată.

Robbie ajunge o clipă mai târziu și ne stabilizăm reciproc punând mâinile pe pământ. Durează ceva timp, apoi îl simt pe RH. Încă nu-i pot vedea fața, dar e în tufișuri, într-o parte. Robbie îmi zâmbește. Am pregătit totul cu atenție și știm exact ce să facem, exact așa cum ne-a spus Charlie. Amândoi știm că

mâine este momentul”.

Amanda s-a lăsat pe spate în scaun.

Examinând adnotările la prima vedere, părea că ambii băieți visaseră

același lucru. Cu excepția descrierilor, care nu erau identice. Era mai mult ca un eveniment descris din două perspective diferite. De parcă Hick și Foster ar fi fost în același vis împreună.

Ceea ce, în mod evident, nu era posibil.

44

Bineînțeles, băieții trebuie să-și fi ieșit din minți pentru a face ceea ce au făcut, și ceea ce o interesa cel mai mult erau restul detaliilor de acolo. Ce însemna RH?

Și cine era Charlie?

Oricine ar fi fost, adnotarea lui Hick, în special, presupunea că cei doi urmau instrucțiunile lui. Prin urmare, sugera că omorul ar putea să nu fie atât de ușor de deslușit pe cât spera Lyon.

Amanda a dat printurile într-o parte și și-a îndreptat atenția spre computer, deschizând dosarul construit online. Laptopurile lui Hick și Foster fuseseră confiscate mai devreme. Ambele erau în așteptarea unei analize complete, dar ea avea o listă a căutărilor efectuate de băieți. Au frecventat diverse site-uri online. Dar examinând detaliile acum, părea că un forum specific le-a atras atenția în mod special.

The Unsolved and The Unknown.

Amanda a introdus adresa în motorul ei de căutare.

A fost întâmpinată de un site ieftin despre crime. Titlul era scris cu roșu în partea de sus, ca și cum ar fi fost scris cu un vârf de deget scufundat în sânge, iar sub el era un număr ametitor de subforumuri. Fișierele erau aranjate cronologic, după cea mai recentă postare, iar cel din partea de sus a paginii i-a atras imediat atenția.

„Crabtree/Roberts – RH"

Folosirea literelor RH putea fi cu greu o coincidență. A apăsat pe iconiță și apoi a fost asaltată de un alt șir de postări, fiecare dintre ele având numeroase răspunsuri proprii. Cele mai populare erau scrise cursiv –

conversații vechi, fixate, presupunea ea –, dar inima i s-a oprit pentru o secundă când a dat clic pe cea mai recentă postare și a început să citească

conversația.

„LP242: Băieți, tocmai am aflat despre o crimă în Featherbank. Nu este departe de locul în care trăiesc, așa am și aflat. Nu există încă detalii despre victimă, dar zvonurile locale sunt despre un adolescent, iar poliția are doi băieți în custodie. Aproape de @RF532 și @EH808 cred? Nu au fost online astăzi, din câte îmi dau seama. Sper că nu au făcut ceva stupid! Încerc să aflu mai multe.

45

KH854: Nici eu nu pot găsi postări recente. Crima în sine este la știri, dar nicio conexiune cu RH până acum?? Să nu tragem concluzii pripite.

@RF532 și @EH808! Dați-ne un semn, băieți!

SR483: Oricum ar fi, trimitem gânduri bune către bieții părinți.

Reținerile mele față de @RF532 și @EH808 sunt doar ca să fie notate. De asemenea, poate că moderatorii ar putea decide dacă este, în cele din urmă, timpul să îl blocăm pe @CC666? Pentru că dacă este adevărat, atunci

@CC666 are sânge pe nenorocitele sale mâini.

LP242: Bine, am vorbit cu o sursă de încredere dintre oamenii legii.

Victima și criminalii sunt cunoscuți la nivel local. Mi s-a spus că victima a fost aproape decapitată, au fost găsite jurnale pentru vise, urme de mâni pe sol. 100% HR, dar polițiștii fie sunt reținuți, fie nu au făcut legătura. La naiba, @RF532 și @EH808! Cu toții postăm rahaturi aici, dar nu m-am gândit niciodată că veți face asta. Să se odihnească în pace bietul copil pe care l-ați ucis și sper să putreziți în iad!”

Amanda a recitit conversația.

@CC666 are sânge pe nenorocitele sale mâini.

A verificat ora și a ridicat receptorul.

*

Detectivul Theo Rowan lucra la subsolul departamentului. Biroul său era poreclit „camera întunecată”, iar motivul acestei nomenclaturi era dublu.

Venea de la lipsa ferestrelor și a luminii naturale și, de asemenea, de la munca pe care Theo și echipa sa o desfășurau acolo. Amanda știa că mulți ofițeri din departament îl considerau pe Theo ciudat. Și-a dat seama că

aveau dreptate. Dacă unii oameni păstrau în cap cutii sigilate pline de orori, Theo probabil că ținea un nenorocit de portbagaj.

Dar era eficient. La douăzeci de minute de când l-a sunat, e-mailul ei a atenționat-o despre transferul complet al tuturor postărilor și mesajelor lui Hick și Foster de pe The Unsolved și The Unknown în inboxul ei. Clipea în timp ce volumul de materiale îi trecea prin fața ochilor: mesajele fuseseră

lipite într-un document Word care avea aproape 100 de pagini. Cei doi erau în mod clar participanți activi pe forum.

Amanda a derulat în jos și a început să citească la întâmplare.

„RF532: Succes limitat cu vise lucide până acum. Ceva experimentare cu RH, dar eu și EH808 încă ne străduim să ne conectăm. Sfat?

PT109: Greu de spus. Pare că faceți progrese. Dar nu alerga înainte de a putea merge. Păstrați jurnalele și incubația; și tu, și @EH808 veți ajunge acolo! Ai încredere, frate!”

A citit mai multe mesaje similare, care erau la fel de indirecte, dar care conduceau spre aceeași concluzie. Foster și Hick fuseseră implicați într-un fel de experiment și căutau sfaturi și ajutor pe acest forum. Dar era dificil să-ți dai seama despre ce era vorba.

Ceva mai încolo, o postare a luat o întorsătură sinistră.

„RF532: Poate cineva să confirme marca exactă a cuțitului care a fost folosit de CC și BR? Mulțumesc anticipat!

FG634: Eu! Era un cuțit de vânătoare Ithaca S3. Erau o grămadă de fotografii în ziare în acea perioadă. Atașez câteva scanări vechi pe care le-am făcut. Postat DOAR PENTRU INFORMARE, ca întotdeauna. Toate cele bune.

[cuțit1.1.jpg]

[văduvaneagră1.jpg]”

Imaginile nu erau incluse în document. Dar câteva minute mai târziu, într-o postare de acum câteva luni, a găsit ceea ce căuta.

„RF532: Sfaturi, oameni. @EH808 și eu avem acum succes constant.

Vise lucide pe care le împărtășim în fiecare seară. RH etc. Acum ne gândim la nivelul următor, dar ușor neliniștiți, date fiind încercările eșuate din trecut.

Ce cred oamenii că au greșit acolo? De ce a funcționat pentru CC și nu pentru BR și ceilalți? Teoriile sunt binevenite.

CC666: Am fost acolo. Scrie-mi în privat!”

Amanda se uită la ecran. Aceasta fusese singura contribuție la conversație a utilizatorului cunoscut sub numele de CC666. După aceea, au existat câteva postări, inclusiv un comentariu a lui SR483, care își exprima rezerva cu privire la întrebarea lui Foster și cerea sfatul moderatorului. Dar 47

nimic nu părea să continue de acolo și nici Foster, nici Hick nu au mai răspuns.

Am fost acolo. Scrie-mi în privat!

Înregistrarea mesajelor celor doi băieți pe site a fost lipită pe spatele dosarului. Amanda a parcurs-o și a găsit rapid conversația dintre Foster, Hick și oricine era CC666. Conversația ocupa mai multe pagini.

[Participanți]: @RF532, @EH808, @CC666

„RF532: Hei, CC666. Când spui că ai fost acolo, la ce te referi?

CC666: Știți ce s-a întâmplat în Gritten. Asta e tot ce sunt pregătit să

spun, dar iată un indiciu. Puteți citi printre rânduri și vă puteți hotărî. Vrei sau nu răspunsul la întrebarea ta?”

Exista un atașament la acel mesaj în mod particular: [entry.jpg].

Amanda nu a putut să-l deschidă direct din document, dar din mesajele care au urmat părea că Foster și Hick fuseseră impresionați de conținut.

„RF532: Da!

CC666: Bine! Nu a funcționat pentru Billy sau pentru ceilalți deoarece nu credeau suficient de mult. Dar a funcționat pentru mine și poate funcționa pentru voi. Trebuie doar să urmați instrucțiunile.”

Amanda a continuat să citească, simțindu-se din ce în ce mai rău.

După un timp, a închis transcrierile și a deschis baza națională de date, căutând detalii despre o altă infracțiune, dintr-un alt loc. Nu mai auzise niciodată de Gritten până acum. S-a dovedit a fi un oraș industrial, la o sută

șaizeci de kilometri nord de Featherbank. Cu un sfert de secol în urmă, acolo fusese comisă o crimă.

A deschis fișierul.

S-a aplecat mai aproape de ecran, neputând să creadă ceea ce vedea.

Era o fotografie. Fusese făcută cu ani în urmă, dar ar fi putut fi făcută la Featherbank chiar în acea zi. Imaginea înfățișa un loc de joacă. Corpul de acolo fusese rostogolit sub unul dintre gardurile vii din apropiere, probabil într-o slabă încercare de a-l ascunde, iar pământul era modelat cu sute de urme însângerate.

48

În după-amiaza crimei, un adolescent pe nume Paul Adams fusese luat în custodie sub acuzația de crimă. Dar fusese eliberat în seara aceea, când un băiat pe nume Billy Roberts a fost găsit rătăcind prin orășel, pătat de sânge, cărând o carte și un cuțit și mărturisind crima. El și un băiat pe nume Charlie Crabtree l-au ucis în acea zi pe unul dintre colegii lor de clasă la locul de joacă. Poliția din Gritten și-a avut ce-ul și cine-ul aproape imediat, dar de ce-ul a durat puțin mai mult să apară – o poveste care a fost pusă cap la cap treptat, în zilele și săptămânile care au urmat.

În lunile premergătoare crimei, Charlie Crabtree și Billy Roberts deveniseră obsedați de visele lucide. Țineau jurnale. Credeau că împart aceleași vise în timp ce dormeau. Și de-a lungul timpului, ei evocaseră un personaj care stăpânea acest regat fantastic, crima fiind un act de sacrificiu pentru el. Procedând astfel, au crezut că vor dispărea din lumea reală și vor trăi – atotputernici – în lumea viselor pentru totdeauna.

După crimă, cei doi băieți s-au îndreptat spre pădurea din apropiere cu cuțitele și jurnalele pentru vise, au luat somnifere și au adormit în tufișuri.

Billy Roberts s-a trezit câteva ore mai târziu și s-a împleticit înapoi spre orășel, unde a fost imediat arestat.

Dar nu și Charlie Crabtree.

Pentru că dispăruse de pe fața pământului și nu a mai fost văzut niciodată.

49

A DOUA PARTE

50

7

Acum

În primele câteva zile după întoarcerea la Gritten, mi-am împărțit timpul între casă și ospiciu.

Starea de sănătate a mamei a continuat să se deterioreze. Dormea în timpul celor mai multe vizite ale mele și mă simțeam vinovat de ușurarea care venea odată cu asta. Chiar dacă îmi spuneam că este mai bine să se odihnească, știam că mi-e și frică de ceea ce ar fi putut spune dacă s-ar fi trezit. În puținele ocazii în care era trează, îmi țineam respirația, așteptând să spună încă ceva despre un trecut asupra căruia luasem decizia conștientă

de a-l sigila și a-l evita. Ea nu o făcuse. Cel mai adesea, era confuză și nu părea să mă recunoască. Era de parcă aș fi fost un străin – și am presupus că

aș fi putut la fel de bine să fi fost –, un gând care aducea cu el un pachet de vinovăție dintr-o altă direcție și care mă lăsa și pe mine confuz. Nu știam ce voiam să se întâmple. Nu știam ce să spun sau ce voiam să aud.

După ce o vizitam, aș fi mers la un pub din apropiere pentru o perioadă. Exista un local în care îmi amintesc că mă strecuram în adolescență și se schimbase mai mult decât mă schimbasem eu. Plin de scuipat și rumeguș pe atunci, acum era un bar sportiv, elegant și profitabil, cu decorul din lemn întunecat și lumină difuză. Nu era niciodată aglomerat după-amiaza. M-aș fi așezat cu o singură bere la o masă, ascultând pocniturile bilelor de biliard de undeva din capătul camerei și, timp de o oră

sau cam așa, aș fi încercat să nu mă gândesc la nimic.

Pentru că acasă amintirile erau peste tot.

Îmi aranjasem vechile lucruri înapoi în cutie, dar le puteam simți mereu înăuntru – o zvâcnire constantă din partea cealaltă a camerei, de lângă birou –, iar fantoma băiatului pe care mi-o imaginam așezată acolo părea să devină mai palpabilă pe zi ce trece.

Mi-am amintit de pauza de prânz în care Charlie începuse să ne vorbească despre vise – despre incubație – și despre cum miezul nopții mă

găsise așezat la birou. Aceea fusese întotdeauna partea mea preferată a zilei.

Treaba și temele, făcute; casa, tăcută; părinții, adormiți. Mă strecuram afară

din pat, aprindeam lampa și lucram la poveștile mele. Aveam atât de multe caiete; le țineam ascunse în sertarul biroului pentru că tatăl meu nu ar fi ezitat să le citească dacă le-ar fi găsit și îmi puteam imagina cu ușurință ce surâs disprețuitor ar fi avut pe față.

Dar în acea noapte, caietul din fața mea era nou.

Evenimentele de la prânz s-au desfășurat exact așa cum mă

așteptasem. Charlie hotărâse că vom face cu toții ceva și, în cele din urmă, am căzut de acord. Chiar și procesul fusese previzibil. James fusese interesat, ceea ce însemna că Billy – dornic să nu fie înlocuit de Charlie – se alăturase și el. Asta mă lăsase pe cont propriu și, în cele din urmă, am cedat.

Vise lucide.

Oricât l-aș fi subapreciat la acea vreme, gândul mă intrigase. Uitându-mă prin dormitorul meu prăfuit și învechit și gândindu-mă la suferința vieții mele de acasă și la lumea plată, cenușie, epuizată din jurul meu, ideea de a putea scăpa de tot și de a experimenta orice doream era atrăgătoare. Părea a fi singurul mod în care aș fi putut s-o fac vreodată.

Charlie ne spusese că primul lucru pe care trebuia să-l facem era să

ținem un jurnal pentru vise. După o săptămână, ar fi trebuit să citim adnotările și să căutăm lucrurile care se repetă. Astfel, am fi fost capabili să

le recunoaștem pe viitor, moment în care ne vom da seama că visăm și vom putea prelua controlul.

Întins în pat în noaptea aceea, m-am holbat o vreme la tavanul anost, apoi am stins lumina din întrerupătorul care atârna de tăblie. Charlie ne explicase că trebuie să ne spunem ceva înainte de a ne culca în fiecare noapte. Era incubația – un semnal către subconștient – și, deși putea părea că acele cuvinte nu ajungeau nicăieri, ceva în adâncul nostru le-ar fi putut auzi și ar fi putut răspunde.

Îmi voi aminti visele, mi-am spus.

Și a funcționat. Când m-am trezit a doua zi dimineață, mi-am amintit mult mai mult decât de obicei. Când m-am așezat la birou cu caietul în față, imaginile s-au dezlănțuit, fiecare ducând la una anterioară, de parcă m-aș fi tras înapoi de-a lungul unei frânghii întinse peste noapte.

În visul pe care mi-l aminteam cel mai clar, eram într-o piață ciudată, în aer liber. Era noapte și alergam pe culoare înguste, trecând pe lângă

tarabe aflate în zone prea întunecate pentru a le vedea cum trebuie. În jurul meu erau oameni care se agitau, la fel de cenușii și obscuri ca fantomele, și știam că trebuie să evadez – că mai era și altceva cu mine acolo. Puteam auzi acel ceva luând-o furios la goană și, întâmplător, de-a lungul aleilor din apropiere, vânându-mă ca un minotaur într-un labirint. Și totuși, fiecare

pasaj arăta la fel și, indiferent de drumul pe care l-aș fi urmat, nu părea să

existe nicio ieșire.

Și știam că n-aș fi putut evada din acel loc de unul singur.

Eram în piața întunecată.

Dar nu doar amintirile vechi de douăzeci și cinci de ani umpleau acum casa. Era și liniștea care plutea în fiecare cameră, care părea mai grea și mai critică pe zi ce trecea. Ce voia mama să spună prin ceea ce spusese? Ce

era în casă? Am încercat să-mi spun că nu contează, că trecutul putea fi lăsat în pace, dar existau momente în care părea că eu și casa eram implicați într-un război de uzură și nu puteam să nu simt că, într-un anume fel, casa câștiga.

Și că urma să se întâmple ceva rău când voi fi aflat ce.

Mâini roșii peste tot.

Într-a patra zi am văzut-o.

Eram în local în acel moment, stând pe masă cu o bere pe jumătate terminată. M-am întins să ridic berea, trecându-mi degetul peste condensul rece de pe sticlă și am văzut ușa din fața mea deschizându-se.

A intrat o femeie încadrată de o irupere din lumina caldă a după-amiezii. I-am zărit doar profilul și, încercând să o recunosc, mi-a întors imediat spatele și a mers spre bar.

Este aceea…?

Purta blugi albaștri și o geacă neagră din piele, părul castaniu atârnându-i până la jumătatea spatelui. Am privit-o bâjbâind prin geantă

după portofel. Am așteptat, spunându-mi să-mi păstrez calmul, că nu putea fi cu adevărat ea. Barmanul i-a adus un vin alb, care nu observasem să fi fost comandat, apoi femeia și-a închis geanta și s-a întors, căutând cu privirea un loc în care să se așeze.

Pentru câteva secunde, a fost greu să cred ceea ce vedeam.

Jenny arăta diferit acum, desigur, și totuși cumva la fel. Încă puteam vedea conturul fetei de 15 ani pe care o cunoscusem: 40 de ani acum, fața ei era creionată de viață, totuși ușor de recunoscut.

Anii s-au destrămat.

Poate ar fi mai bine dacă ea nu te-ar vedea.

Dar privirea lui Jenny a întâlnit-o pe a mea și s-a îndepărtat scurt înainte de a se întoarce. S-a încruntat. Puteam vedea că avea același gând pe care l-am avut și eu.

Este acela…?

53

Apoi a zâmbit.

Dumnezeule, zâmbetul nu i s-a schimbat deloc!

Am simțit o căldură răspândindu-mi-se în piept și orice teamă sau rezervă la revederea ei a dispărut în timp ce ea se apropia. Tocurile a ceea ce arătau ca niște cizme scumpe se loveau de podeaua din lemn.

— Doamne Dumnezeule! a spus ea.

— Bună, străine!

— Bună. Incredibil!

— Într-adevăr incredibil. Cât a trecut?

Am încercat să calculez. M-a vizitat de câteva ori la universitate, dar începuse să se simtă ciudat și, la un moment dat, am pierdut contactul.

— Douăzeci de ani? am spus eu.

— Asta e pură nebunie.

M-a evaluat în liniște pentru o clipă. M-am întrebat ce vedea.

Înfățișarea mea – haine ponosite, păr încâlcit, ochi obosiți – trebuie să fi oferit cu siguranță un contrast puternic cu aspectul ei.

— E în regulă să vin lângă tine? a întrebat ea.

— Desigur!

S-a așezat în fața mea și și-a pus paharul cu vin pe masă.

— Nu e chiar o surpriză să te văd, a spus ea. Am auzit că ești în vizită.

Am ridicat o sprânceană.

— Oh?

— Da. Comunitate restrânsă, veștile circulă repede – ceva de genul ăsta. Întotdeauna a fost așa, întotdeauna va fi. Știi cum e locul ăsta.

— Știu.

— Te-aș fi căutat, dar, ei bine…, știi tu.

Da. Îmi amintesc cum s-au terminat lucrurile între noi.

— Sunt și eu conștient, am spus.

A zâmbit trist. A urmat un moment de tăcere, apoi s-a uitat la pahar și și-a frecat încet vârful degetului de margine.

— Auzi, mi-a părut foarte rău să aud despre mama ta.

— Mulțumesc.

Răspunsul a venit automat, dar mi-am dat seama cât de „necalificat”

eram să-l dau. Un alt lucru pe care-l suprimasem în aceste zile era vinovăția, dar cu Jenny părea rezonabil să las puțin din ea la suprafață.

— Nu știu cum mă simt, am spus. Trebuia să fi fost aici, dar eu și mama n-am vorbit foarte mult în ultima vreme. N-am știut cât de bolnavă era. Nu m-am mai întors în Gritten de când am plecat.

Jenny a luat o gură de vin.

— Pare că sunt aici mai tot timpul, a spus ea. Mă întorc destul de des s-o văd pe mama. Ți-o amintești pe mama, nu?

— Normal! Cum mai e?

Jenny a dat din cap.

— E bine, da. Bătrână, dar bine.

— Mai bine decât alternativa.

— Adevărat. Doamne, chiar n-ai mai trecut pe-aici?

— Nu, am spus. Am plecat la universitate și cam asta a fost.

— Cum așa?

— Prea multe amintiri neplăcute aici.

— Înțeleg.

A rămas tăcută pentru un moment.

— Dar și unele bune, nu?

A încercat să schițeze un zâmbet și, în ciuda voinței mele, i-am zâmbit înapoi. Era dificil să mă gândesc la asta, dar, da, au existat și amintiri frumoase. Momente care, privindu-le obiectiv, fuseseră pline de lumină.

Problema este că ceea ce s-a întâmplat mai târziu le-a umbrit, făcându-le greu de văzut.

— Se pare că încă mai am cartea ta, i-am spus.

— Cartea mea?

I-a luat o secundă.

— Oh, The Nightmare People?

— Aceea.

Mi-o adusese la școală a doua zi după ce ne întâlnisem: o antologie uzată de povești clasice de groază. Cotorul era la fel de degradat ca scoarța unui copac, iar prețul – 10 pence6 – era scris decolorat, cu un creion, în colțul de sus al primei pagini. Nu foarte scumpă, desigur, și mi-o dăduse cu aceeași aparentă lipsă de îngrijorare pe care mi-o arătase și cu o zi în urmă, dar am simțit că volumul era important pentru ea și mă hotărâsem atunci și acolo să am grijă de el. Dacă era în pericol să se desfacă, atunci nu avea să se întâmple cât timp era la mine.

Presupun că am făcut asta.

— Cred că mama o citea, am spus.

6 Pence (pl.), penny (sg.) – monedă divizionară britanică, care valorează o sutime dintr-o liră (n.tr.).

— Da, dar mai important, tu ai citit-o?

Am zâmbit.

— De multe ori.

— Mai scrii?

— Nu. Știi cum se spune. Cei care nu pot scrie predau.

Mi-am ridicat berea și i-am spus câte ceva despre munca la universitate și cursurile pe care le susțin.

— Dar tu? am întrebat.

— Da, a spus. Încă mai fac toate lucrurile acelea. Și artă, și muzică. Dar cel mai mult scriu. Mi-au fost publicate câteva cărți.

— Super!

Eram fericit pentru ea; era grozav ca măcar unul dintre noi să-și fi păstrat acel vis. Și, lăsându-mă pe spate în scaun, mi-am dat seama cât de bine era să vorbesc din nou cu ea, chiar și după tot acest timp. Arăta nemaipomenit și am fost uimit de cât de fericită părea. Mă bucuram că

lucrurile i-au ieșit bine – că s-a îndepărtat de Gritten în cele din urmă și avea o viață frumoasă.

— Super, am spus din nou. N-am văzut. Va trebui să te caut.

Și-a acoperit nasul în taină.

— Public sub pseudonim.

— Pe care nu mi-l vei spune?

— Nu. În fine, astea sunt chestiuni de muncă. Dar viața de familie?

Nevastă, copii?

Am clătinat din cap. Avusesem o serie de relații de-a lungul anilor, multe dintre ele serioase, dar niciuna dintre ele nu funcționase în final. Ar fi fost prea dramatic să spun că femeile implicate simțiseră un fel de întuneric din trecutul meu, dar umbra a ceea ce se întâmplase cădea peste mine din când în când. Nu lăsasem oamenii să mă cunoască; în cele mai rele momente, îi îndepărtasem. Nevoia de a evita confruntarea fusese întotdeauna mai urgentă, mai importantă decât relațiile în care mă angrenasem – și am știut, în străfundul meu, că nu exista o bază pentru nimic de durată.

— N-am ajuns niciodată acolo, am spus.

Și, dintr-un motiv anume, m-am abținut să pun aceeași întrebare.

Jenny nu purta verighetă. Dar asta nu însemna nimic și chiar atunci am decis că nu vreau să știu.

Am rămas în tăcere pentru câteva momente.

— Mama ta se simte bine? a întrebat Jenny.

— Doarme în cea mai mare parte a timpului. Când e trează, nu mă

recunoaște…

56

M-am încruntat.

Jenny m-a îmboldit mai departe.

— Exceptând?

— Exceptând prima dată când am văzut-o.

Și pentru că, încă o dată, mi s-a părut sigur să discut cu Jenny, i-am spus ce spusese mama mea la acea primă vizită. Cum nu ar fi trebuit să fiu aici. Despre mâinile roșii peste tot. Că era ceva în casă.

Jenny și-a scuturat capul.

— Ce era în casă?

— Nu știu, am spus. Nimic, presupun. Era o cutie cu vechile mele lucruri prin care umblase, deci poate se simțea vinovată că s-a uitat printre ele. Dar e confuză. Probabil nu înseamnă nimic.

— Da, dar ai menționat asta. E clar că ți-a rămas în cap.

Am ezitat.

— Pentru că am făcut tot ce am putut să nu mă gândesc la asta. Am făcut curățenie, am făcut ordine. Am stat cu ea.

Am gesticulat spre nimic.

— Vreau doar să fac tot ce e nevoie și apoi să plec de aici. Să mă întorc acasă. Să las trecutul acolo unde îi este locul.

Jenny a început să-și scuture capul înainte să termin.

— Astea-s tâmpenii, Paul. Nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu nimic. Adică, uită-te la noi. E ciudat să mă vezi din nou?

— Nu. E plăcut.

— Exact! Și eu reprezint trecutul, nu? Trecutul a fost acum mult timp.

Nu te mai poate răni.

— Poate.

S-a uitat la ceas, apoi și-a terminat vinul.

— Trebuie să plec.

S-a ridicat.

— Dar, dacă ești îngrijorat de ceea ce a spus mama ta, doar… fă ceva în legătură cu asta! S-ar putea să ai dreptate – s-ar putea să nu fie nimic. Dar nu e nimic de care să-ți fie frică aici.

— Poate.

— Ascultă-te: căpitanul Poate.

Și-a aruncat geanta pe umăr.

— Poate te mai văd pe-aici?

— Sper, am spus.

Și am simțit din nou acea senzație caldă în piept privind cum se îndreaptă spre ușă. O luminiță în întuneric. Era ca flacăra unei lumânări pe 57

care voiam să o cuprind cu mâinile, să suflu ușor peste ea și să aduc o viață mai luminoasă. Dar, desigur, întotdeauna exista un pericol când făceai asta. Întotdeauna exista pericolul să o stingi de tot.

8

Fă ceva în legătură cu asta!

Cuvintele lui Jenny au rămas cu mine și a doua zi dimineață și, în timp ce mă spălam cât de bine puteam în cabina strâmtă și bej din vechea baie, am decis că avea dreptate.

O, Doamne, e în casă, Paul!

E în nenorocita de casă!

Orice a vrut să zică mama când a spus că este în casă, probabil că nu era nimic. Dar, în orice caz, nu era nimic de care să-mi fie frică aici și m-am gândit că, înainte de a părăsi definitiv acest loc, trebuia să mă asigur. Când am oprit dușul și am început să mă șterg, am simțit că liniștea din casă

murmura.

Nerăbdător.

Încercasem să fac niște treabă în vechiul meu dormitor, iar laptopul meu era așezat acolo, pe birou. După ce m-am îmbrăcat, am intrat și l-am mutat într-o parte. Apoi am luat cutia cu lucrurile mele din adolescență și i-am golit strategic conținutul pe birou, unul câte unul.

Caietele și jurnalul pentru vise.

Revista despre scriere.

Cartea subțire cu copertă tare. Young Writers.

Fiecare articol a adus câte o scurtă amintire. Se simțeau ca niște artefacte magice care, împreună, spuneau un fel de poveste. Am luat revista

– paginile vechi, aspre și rigide între degetele mele – și am văzut coperta, The Writing Life, apoi am întors-o și am citit ce era scris pe spate, simțind

cum anii trec pe lângă mine. Am pus-o la loc. Cu toată înnoita mea hotărâre, povestea spusă de aceste lucruri nu era una pe care eram pregătit să o urmăresc de la început până la sfârșit. Și, în ciuda a ceea ce i-am sugerat lui Jenny, chiar dacă mama se uitase sigur prin cutie, nu eram convins că la asta se referea.

Deci ce era?

Până acum, îmi petrecusem mult timp în casă făcând ordine: ștergând blaturile din bucătărie; scoțând păturile din camera din față și depozitându-le în dulap; măturând și lustruind. Dar, în loc să simt că sunt productiv, simțeam că amân ceva. Acum, m-am pregătit și am încercat să răspund la

întrebarea pe care o creaseră cuvintele mamei. Am deschis sertare și dulapuri, scormonind prin conținut. Am scos hainele și le-am împrăștiat, am ridicat pernele și le-am îngrămădit pe podea. După mai multe zile în care am abordat casa cu grijă, m-am dedicat acum opusului: s-o scutur și s-o golesc, căutând o explicație pentru ce spusese mama.

Nimic.

Sau, cel puțin, nimic care să fi ajutat. Dar erau amintiri aici, ieșind ca praful din cusăturile casei. Trecând prin hainele mamei, am recunoscut haine pe care îmi aminteam că le purtase: blugi vechi, purtați de-a lungul anilor și cusuți în genunchi și pe șolduri; haina neagră și subțire cu care trecuse mereu iarna; o geantă plină de pantofi, împerecheați cu susul în jos și împachetați atât de strâns, încât păreau lipiți unul de celălalt.

Și alături de amintiri erau mistere: artefacte ale unei vieți despre care nu știam mare lucru. Într-o cutiuță de bijuterii am găsit inele și brățări și, pe un lanț, un medalion care, atunci când l-am deschis, a dezvăluit o fotografie alb-negru ovală, a unei femei pe care nu o recunoșteam. Bunica mea, poate, dar era imposibil de spus, deoarece chiar și părțile din trecutul meu pe care nu alesesem să le uit erau învăluite în ceață. Mi-a trecut prin minte că, atunci când mama avea să moară, voi rămâne singurul dintr-o familie pe

care nu o cunoscusem și, pentru o clipă, toată încrederea mea de adult s-a evaporat și am rămas pierdut și neajutorat.

Dar cel mai ciudat lucru au fost fotografiile, pe care le-am găsit adunate la întâmplare, într-o cutie de pantofi burdușită. Am golit-o pe pat, apoi le-am întins, formând un mozaic pe cearșafuri. Nu exista o ordine. Diferite puncte din trecut se amestecau liber, odihnindu-se unul deasupra celuilalt; oameni și locuri aparținând unor timpuri diferite stăteau unul lângă altul.

Eram acolo.

Am ridicat o fotografie cu mine în copilărie, legănat în brațele mamei.

Plângeam, iar ea, chiar dacă părea epuizată, zâmbea. Mai era una cu mine pe alee, la vreo trei sau patru ani, mergând agale și rânjind fericit la cineva din afara cadrului. La șase ani, mergând pe bicicleta cu roți ajutătoare. O

fotografie de la școală, la opt sau nouă ani, cu părul tuns acasă, ușor ciufulit și cu obrajii presărați cu pistrui. A unsprezecea mea aniversare, cu mâinile înfipte în buzunare, umerii subțiri – un umeraș pentru hainele mele –, stând stingher lângă tortul pe care ea mi-l făcuse.

Și era și ea acolo.

Nu cele cu mine mă atrăgeau atât de mult, ci fotografiile mai vechi: imagini atât de estompate, încât hârtia pe care erau tipărite parcă le uita.

Era o fotografie alb-negru a mamei de când era fetiță, întinsă în iarbă și 60

zâmbind timid la cameră, cu o carte deschisă în fața ei. În alta, era puțin mai mare, stând în fața unei case pe care nu o știam, ferindu-și ochii de soare.

Dar fotografiile din adolescența ei m-au luat cel mai tare prin surprindere. Fusese frumoasă, iar fotografiile o surprinseră în momente neașteptate, cu fața netedă, cu o întreagă viață în fața ei, cu ochii scânteindu-i în timp ce râdea. Am găsit o poză cu cinci persoane așezate pe scări. Nu i-am recunoscut pe trei dintre ei, dar mama era în dreapta, alături de un băiat

adolescent, despre care mi-am dat seama că era un tânăr Carl Dawson – un băiat care avea să crească pentru a se căsători în cele din urmă cu Eileen și care devenise tatăl vitreg al lui James.

În fotografie, era întors spre ea. Mâinile mamei îi erau așezate pe genunchi și fața îi era înghețată într-o expresie de încântare sălbatică, la jumătatea distanței dintre șoc și râset, de parcă ar fi spus în mod deliberat ceva scandalos chiar când a fost făcută fotografia.

Poți mult mai bine, știi?

Am clipit, apoi am adunat fotografiile și le-am pus înapoi în cutie. Când mă gândeam la mama, mă gândeam mereu ca la o prezență – un rol, aproape

– și a fost ciudat să mă confrunt cu un adevăr care ar fi trebuit să fie evident: că fusese o persoană cu propriile sale vise și aspirații, care simțise la fel ca mine și care avusese odată o viață care existase cu totul în afara relației ei cu mine. Nimic din toate astea nu m-a dus mai aproape de ceea ce aveam nevoie să știu.

E în casă.

Am ieșit pe palier și mi-am frecat fruntea. Poate că ar fi trebuit să

existe un sentiment de ușurare pentru că nu găsisem nimic, dar, fiind implicat, m-am simțit frustrat. Absența dovezilor nu însemna dovada absenței. Faptul că nu găsisem nimic nu însemna că nu era nimic de găsit, ci doar că nu aș fi niciodată sigur.

Liniștea încă murmura.

Haide, caso! m-am gândit. Nu vezi că încerc? Ajută-mă!

Dar, desigur, casa nu a spus nimic.

Fereastra de pe palier dădea spre grădina din dosul casei și spre Umbra. M-am holbat o vreme afară, uitându-mă la copacii care se ridicau, formând un perete de frunziș fracturat, care părea să se ridice până la jumătatea cerului.

Și apoi am privit puțin mai departe. Chiar deasupra mea, am văzut conturul subțire al unei trape din tavan.

Podul.

61

Murmurul din casă s-a intensificat puțin.

Având în vedere starea actuală a mamei, în mod evident nu exista nicio modalitate prin care s-ar fi putut urca acolo, dar habar nu aveam când sănătatea ei începuse să cedeze sau cât de repede se deteriorase. Și, deși nu-mi plăcea perspectiva, podul era singura zonă a casei pe care nu o cercetasem.

Așa că am întins mâna și am apăsat marginea trapei.

S-a ridicat puțin. S-a auzit un clic slab, iar când mi-am tras mâna în jos, trapa a coborât odată cu ea. Mă așteptam să fiu acoperit de praf și pânze de păianjen, dar nu se întâmplase asta. Spațiul de deasupra era întunecat și puteam auzi un curent slab de aer.

Scara era prinsă de margine. M-am întins din nou și am rostogolit-o peste acea deschidere, apoi am coborât-o cu zgomot, fixându-i picioarele în covor. Fusesem sus, în pod, de câteva ori în timpul copilăriei, dar, pe măsură

ce urcam acum, metalul părea fragil și mult mai subțire decât îmi aminteam.

Pe măsură ce mă ridicam treptat în întuneric, fiecare bară se îndoia sub greutatea mea.

Aerul din pod era răcoros și mirosea a mucegai – plin de izul hainelor vechi, al bagajelor și al igrasiei. Mi-am pus mâinile pe lemnul aspru al primei grinzi, apoi m-am tras. După ce m-am ridicat în picioare, am pășit înainte, clătinându-mă ușor, brusc conștient de înălțime și distanță. Trapa din spatele meu părea minusculă, iar lumina care cădea pe palierul de

dedesubt părea să fie la câțiva kilometri, nu la câțiva metri. Parcă aș fi fost într-o lume diferită de restul casei.

Am întins mâna spre dreapta și am găsit întrerupătorul.

Clic.

— La naiba!

Eram înconjurat de un cârd de păsări roșii.

Priveliștea era atât de copleșitoare, încât am făcut un pas înapoi cu inima sărindu-mi din piept și aproape că am căzut prin trapă. Dar priveliștea din jur reflecta ceea ce era cu adevărat. Nicidecum păsări. Streașina podului era acoperită cu amprente de un roșu intens. Erau sute, lăsate pe lemn în unghiuri, vopseaua roșie suprapunându-se pe alocuri, degetele formând imagini asemănătoare aripilor.

Toate aveau aceeași dimensiune. Toate suficient de mici pentru a fi ale mamei. Mi-am imaginat-o venind aici, când încă era capabilă, zburând peste grinzi ca o fantomă, apăsându-și palmele picurânde pe streașină. Și am observat un miros diferit, aici sus, și o senzație diferită.

Era de parcă aș fi stat în interiorul nebuniei.

62

Cu inima bătându-mi prea repede, m-am îndepărtat de amprente spre capătul îndepărtat al podului. Când am văzut ce era acolo, lumea părea să fi înghețat.

E în casă, Paul.

Pentru că am crezut că-l găsisem.

63

9

Înainte

La o săptămână după ce a început experimentul cu jurnalele pentru vise, îmi amintesc că am coborât scările către sala C5b, cu James urmându-mă. Își târa puțin picioarele și îmi puteam da seama că era agitat.

— Ești bine?

— Da.

Evident, nu era. Chiar dacă nu voia să recunoască, puteam ghici, cel mai probabil, care era motivul. În acea pauză de prânz, trebuia să ne măsurăm puterile cu jurnalele pentru vise, iar din neliniștea lui James rezulta clar că era îngrijorat să nu-l dezamăgească pe Charlie. Când și-a dat seama, a avut un atac de iritare. Nu ar fi trebuit să conteze atât de mult pentru el.

— Întregul proces e stupid, am spus.

— A funcționat pentru tine?

— Cui îi pasă?

Chestia era că funcționase pentru mine – cel puțin într-o anumită

măsură. În fiecare dimineață din acea săptămână mi-am amintit tot mai clar visele din noaptea precedentă, iar aseară avusesem un vis pe care l-am recunoscut. Nu fusesem în piața întunecată, ci într-un loc asemănător; un loc înghesuit, asemănător unui labirint, în care eram pierdut, incapabil să

găsesc calea de ieșire și având senzația că eram urmărit.

Frica din vis a persistat și după ce m-am trezit.

Dar era și un fior de identificare. Parcă mi s-ar fi insuflat o părere ciudată despre mine: o privire aruncată asupra roților dințate care se mișcau în mintea mea.

Charlie avusese dreptate.

Nu că i-aș fi recunoscut vreodată, desigur.

— Nu-ți face griji! am spus. Nimic din toate astea nu contează.

Când am intrat în sală, Charlie stătea la locul său obișnuit, în capăt.

Billy stătea pe unul dintre scaunele mai confortabile din apropiere, ținând în mână o agendă veche, probabil refolosită pentru experiment. Când James și-64

a scos jurnalul, am văzut că era format doar dintr-o grămadă de coli de hârtie A4, împăturite în jumătate și capsate. Jurnalul lui Charlie era pe masa din fața lui. Era un caiet negru, exact ca acelea pe care le foloseam pentru poveștile mele și ca cel pe care începusem să-l folosesc pentru a-mi transcrie propriile vise. Din anumite motive, asta dădea senzația că ar fi existat un fel de competiție nerostită între noi doi.

— Bine, a spus Charlie. Cine vrea să înceapă? James?

James a șovăit stânjenit în scaunul său.

Iisuse, m-am gândit. Adună-te, prietene! Nu știam dacă vreau să-l liniștesc sau să-l scutur. Dar s-a dovedit că nu trebuia să fac nimic pentru că

nu exista nicio șansă ca Billy să-l lase pe James să-i fure poziția de comandant secund al lui Charlie.

— Am avut un vis lucid.

Billy a zâmbit, mulțumit de el însuși.

— Chiar a funcționat, a fost așa cum ai spus. Într-o noapte, am visat că

eram în atelierul tatălui meu, iar în noaptea următoare am visat același lucru. A fost ca și cum aș fi apăsat un întrerupător. M-am trezit total în vis. A fost minunat. Am folosit trucul cu nasul și tot restul.

— Care-i trucul cu nasul? am întrebat.

— Vom ajunge și acolo.

Charlie nu s-a uitat la mine.

— Billy, sunt atât de încântat!

Billy radia în tăcere.

— Pentru cât timp ai visat lucid? a vrut să știe Charlie.

— Nu mult. M-am trezit aproape imediat. A fost din cauza șocului.

— Deci nu ai folosit tehnica mediului.

— Nu, nu mi-am amintit.

Charlie părea dezamăgit, iar Billy se opri din zâmbit, părând acum oarecum sfios. Eu încercam doar să țin pasul. Aruncând o privire într-o parte, îmi dădeam seama că James se simțea la fel de nedumerit ca mine. Din felul în care vorbea Charlie, părea că am fost testați fără să ni se fi predat lecțiile.

— Ce naiba e tehnica mediului? am întrebat.

— Am spus că voi explica.

Charlie s-a întors spre mine.

— Dar tu, Paul? Cum te-ai descurcat?

Nu mă hotărâsem dacă să vorbesc sau nu despre succesul pe care l-am avut, dar nu mi-a plăcut felul în care Charlie a formulat întrebarea. Cum te-ai descurcat? De parcă ar fi trebuit să-i dovedesc lui.

— În nici un fel, am spus.

— Nu?

— Poate dacă aș fi știut despre trucul cu nasul…

Charlie a ignorat ironia și doar a dat din cap, de parcă se așteptase la asta. Față de mine, nu și-a manifestat dezamăgirea pe care o avusese față de Billy. A trecut mai departe.

— Dar tu, James?

James apăsa hârtiile capsate în poală și părea stânjenit.

Pentru Dumnezeu! aș fi vrut să-i spun.

Nu contează.

— Nimic, a spus James trist. La fel ca Paul.

Cuvintele au usturat puțin, dar tonul vocii sale a fost cel mai dureros. A făcut să pară că a fi ca mine era un mare eșec.

— Nu ai observat niciun tipar? a întrebat Charlie.

— Nimic. Totul a fost doar o harababură întâmplătoare.

— E în regulă. E nevoie doar de practică și experiență. Mai oferă-ți o săptămână sau cam așa și vei ajunge acolo. Ai făcut destul doar încercând.

James i-a zâmbit timid lui Charlie.

Billy s-a uitat la el.

— Deci ce ai visat?

James s-a uitat în jos spre ceea ce îi alcătuia caietul.

— Nimic interesant.

— Nu, spune mai departe!

Billy s-a întins și a reușit să ia jurnalul din mâinile lui James.

— Poate putem găsi câteva tipare acolo chiar dacă tu nu poți.

James s-a îndepărtat de el.

— Nu!

— Doar spune-ne, în cazul ăsta.

— Bine… aseară am visat pădurea.

James s-a uitat la mine.

— Cea din spatele orășelului nostru. Umbra.

Părea ușor vinovat. Poate era din cauză că, după toate expedițiile pe care le făcusem toți patru în weekenduri, orășelul și pădurea nu se mai simțeau ca fiind ale noastre. Poate că James și cu mine crescuserăm acolo, dar Charlie era cel care ne dusese în pădure și inventase povești despre fantome.

— Continuă, a spus Charlie.

— Era întuneric în vis. Stăteam în grădina mea, la marginea pădurii, uitându-mă înspre pădure.

— Mai era cineva acolo?

— Erau mulți oameni în grădina din spatele meu – ca și cum ar fi fost o petrecere. Cred că unii dintre ei aveau hanorace cu glugă și măști pe față.

Dar nu era înfricoșător. Era mai mult ca o adunare la care nu fusesem invitat.

Charlie s-a aplecat în față, intrigat.

— Dar cum rămâne cu pădurea?

James a amuțit pentru un moment.

— Da, era… cineva în pădure, cred.

— O persoană?

— Nu mi-am putut da seama. Mai mult o prezență. Dar se simțea ca și cum oricine ar fi fost acolo putea să mă vadă. Ca și cum s-ar fi holbat la mine.

Pentru că era numai lumină în grădina din spatele meu, nu? Dar ei erau în pădure – în întuneric –, deci nu-i puteam vedea.

— Asta te-a speriat?

Charlie a vorbit mai încet acum.

— Te-au înspăimântat oamenii din pădure?

James a ezitat.

— Puțin.

— Are sens.

Charlie s-a așezat la loc.

— Nu era nevoie să te sperii, dar nu știai asta atunci. Ai crezut că erau pe cale să te strige? Sau să vină către tine?

— Nu știu.

— Deci, ce s-a întâmplat?

— Visul s-a schimbat. Am ajuns altundeva.

Chiar și după doar o săptămână, eram familiarizat cu acea senzație –

modul în care visele se scurgeau fără probleme unul în celălalt –, dar felul în care James le spunea m-a făcut să mă simt neliniștit. Am ajuns

altundeva. A făcut să pară că visul era cumva real. Iar Charlie îl privea acum fascinat, de parcă s-ar fi întâmplat ceva important și nu-i venea să creadă.

— L-ai văzut? a întrebat Charlie mirat.

Un moment de liniște s-a așezat peste încăpere.

— Pe cine să vadă? am spus.

— Nu l-a văzut.

Billy părea rezervat.

— N-a spus niciodată că l-a văzut.

— L-a simțit, atunci.

67

Charlie i-a aruncat lui Billy o privire scurtă înainte ca atenția lui să se întoarcă din nou către James.

— Știi ce am visat eu azi-noapte?

— Nu.

— Am visat că eram în același loc ca și tine. Eram în pădure cu el și te puteam vedea uitându-te la noi. Era foarte întuneric acolo unde erai, deci nu eram sigur dacă ne puteai vedea. Dar ne-ai văzut.

A zâmbit mândru.

— S-a întâmplat mult mai devreme decât m-aș fi așteptat.

— Despre ce vorbești? am spus.

Charlie s-a uitat la mine.

— Eu și James am fost în același vis azi-noapte.

— Ce?!

— Eu și James am împărțit un vis.

— Oh, nu fi ridicol, la naiba!

Cuvintele au ieșit fără să le gândesc, dar atmosfera din încăpere s-a schimbat odată cu ele. Deși poate că mi-am mai dat ochii peste cap în trecut, nu îl provocasem niciodată pe Charlie atât de direct sau de agresiv până

acum. Zâmbetul i-a dispărut și ochii i s-au golit și am știut că am depășit o limită. Dar am continuat oricum.

— Asta nu-i posibil, Charlie!

— Înțeleg, Paul, a spus el. Nu ai încercat la fel de tare ca noi. Nu ai obținut nimic. Dar, crede-mă. Chiar s-a întâmplat.

— Da, bine. Chiar nu s-a întâmplat.

Charlie și-a deschis jurnalul și i l-a dat lui James.

— James, poți citi asta pentru mine, te rog?

James a ezitat. Schimbarea bruscă a conversației îl emoționase. Dar mi-am dat seama că și el fusese intrigat și, după o clipă, a pășit în față și a luat jurnalul lui Charlie, apoi a stat acolo, citind pagina deschisă în fața lui.

Ochii i s-au mărit.

— Ce? am spus.

Dar James nu a răspuns. Când a terminat de citit, a lăsat caietul și l-a privit pe Charlie într-un fel care părea admirativ.

— Asta… asta nu poate fi adevărat.

— Dar este!

Charlie a dat din cap înspre mine.

— Arată-i lui Paul!

68

James mi-a întins jurnalul. Chiar dacă era evident înspăimântat, credeam totuși că toată chestia asta era absurdă. Oamenii nu puteau împărți vise. M-am uitat la caiet. Cea mai recentă transcriere a lui Charlie începea pe pagina din stânga, iar scrisul său mărunt, ca un păienjeniș, le umplea pe amândouă. Data era din acea dimineață.

Am început să citesc.

— „Stau cu el în pădure. E foarte întuneric aici, dar îmi dau seama că

poartă jacheta aceea veche, de armată, cea cu țesătura degradată, care parcă

are pene pe umeri și care-l face să arate ca un înger cu aripile tăiate. Luna radiază slab. Părul îi este negru și încâlcit, zburlit ca tufișurile din jurul nostru, iar fața îi e o gaură neagră, ca întotdeauna. Stă cu picioarele încrucișate, cu mâinile sprijinite pe coapse și, dintr-un anumit motiv, îi pot vedea clar mâinile. Sunt de un roșu aprins. Omul se ridică și se înalță peste mine, la fel de mare ca un munte. Se afundă în pădure, copacii se despart pentru el și înțeleg că trebuie să îl urmez. Este ceva ce vrea să-mi arate, ceva ce trebuie să văd. Merg după el prin pădure. E ca un urs, un monstru, pătând calea. Mă lupt să țin pasul, dar nu vreau să mă pierd și să-l dezamăgesc.

Pădurea se închide în spatele meu la fel de repede pe cât se deschide pentru el și sunt uimit de controlul pe care îl are aici. Se oprește brusc și întinde o mână roșie, cu degetele răsfirate. Mă opresc și eu lângă el. Își sprijină mâna roșie, uriașă pe umărul meu, iar pielea mă furnică acolo unde mă atinge. De aproape, miroase a pământ și carne și pot să-i simt enormul piept expandându-se încet spre mine, iar respirația îi huruie în gât în timp

ce expiră. Vreau să mă înclin în fața greutății, forței și protecției lui. Vreau să-i văd fața, dar știu că nu sunt încă demn. Pădurea se întinde pe o distanță

mică în fața noastră. Apoi, apare ceva ce arată ca o grădină și este mult mai luminată decât locul în care ne aflăm. Cineva e acolo. El nu ne va vedea din cauza întunericului, dar eu îl pot vedea. E James. Inima începe să-mi bată

mai tare, pentru că știu că în sfârșit funcționează. Ceea ce m-a învățat și mi-a spus se împlinește. Rând pe rând, vom ajunge la el. Aproape că îl voi chema pe James când mă trezesc."

După ce am terminat de citit, am verificat din nou data. Și apoi am scanat transcrierea pentru a doua oară, dându-mi timp de gândire. Cei din cameră amuțiseră și eram conștient că mă priveau, așteptând-mi reacția –

întrebându-se care dintre mine și Charlie va câștiga această confruntare.

Totul părea să stea pe muchie de cuțit.

Am aruncat o privire spre Charlie. Mă privea curios și m-am uitat în ochii lui doar o secundă înainte să-mi arunc ochii din nou la caiet.

Pentru că nu aveam nicio idee despre ce aș fi putut spune.

69

Ceea ce tocmai citisem – și era încă în fața mea acum – era imposibil.

Doi oameni nu puteau împărți același vis. Și totuși, eram la fel de sigur că nu exista nicio înțelegere secretă între James și Charlie. Șocul pe care îl văzusem pe chipul lui James fusese autentic.

Am simțit secundele trecând și, cu fiecare clipă, frustrarea din mine creștea. Oricât m-aș fi străduit, nu puteam înțelege magia lui Charlie. Dar trebuia să spun ceva și dorința mea încăpățânată de a-i ține piept era mai puternică ca niciodată. Știam că era ceva în neregulă aici, ceva chiar periculos. Ceea ce nu știam era cum să-i fac față.

Am închis jurnalul și l-am aruncat dezinvolt pe biroul din fața lui Charlie, apoi am încercat să par cât se poate de nepăsător.

— Deci, cine-i domnul Mâini-Roșii?

10

Acum

— Practic, Michael locuia aici.

Mary Price a vorbit încet, de parcă aerul din încăpere era delicat și era îngrijorată că vocea ei l-ar putea zgâria.

Amanda s-a uitat în jur. E adevărat că rămășițele vieții lui Michael Price erau încă împrăștiate la întâmplare. Lângă fereastră era o masă de sticlă pe care erau împrăștiate ceea ce păreau a fi temele băiatului; o grămadă de hanorace era aruncată pe spătarul unuia dintre scaunele de lemn. Un set de căști negre era întins peste brațul canapelei, iar lângă

televizor Amanda văzuse casetele unor jocuri împrăștiate pe podea, lângă o consolă PlayStation. Camera arăta de parcă Michael ar fi fost aici doar cu câteva clipe mai devreme și avea să revină în scurt timp.

Când privirea Amandei s-a întors la părinții băiatului, a fost imediat evident că nu o va face. Mary Price părea palidă și șocată. Soțul ei, Dean, stătea lângă ea pe canapea, cu fața inexpresivă, strângându-și genunchiul cu o mână. Discuțiile cu rudele victimelor erau partea pe care Amanda o considera cea mai dificilă. I-a fost greu să nu-și asume durerea lor, să nu și-i imagineze stând lângă ea la locul crimei și să le absoarbă impactul durerii.

Senzația de pierdere și absență care plutea acum în cameră era aproape insuportabilă.

Încui-o, și-l imagina pe tatăl ei spunându-i. Trebuie să te detașezi.

Dar nu putea.

— E parțial vina noastră, știu, a spus Mary. Nu ne-am permite niciodată mai mult. Michael a avut aceeași cameră de la opt ani. E prea mică

pentru un adolescent – avea spațiu doar pentru un pat și câteva sertare.

Doamne, am fost o mamă îngrozitoare!

Amanda s-a uitat la Dean Price, așteptând să-și consoleze soția. Dar bărbatul părea atât de departe atunci, încât nici nu era sigură că o auzise.

— N-ar trebui să spuneți asta. Sunt sigură că amândoi ați făcut tot ce ați putut.

— Aveți copii? a întrebat Mary.

Doamne, nu. Amanda își amintea încă destul de clar cum, pe la douăzeci de ani, se speriase că ar fi însărcinată; fusese cu adevărat unul dintre cele mai rele lucruri care i se întâmplaseră vreodată.

— Nu, nu încă.

— Merită, dar poate fi atât de dificil! Michael a fost mereu un băiat tăcut, dar a devenit atât de tăcut când a crescut! Bineînțeles, nu voia să

vorbească cu mama lui.

Mary s-a uitat la soțul ei care încă privea în depărtare.

— Dar, recent, începuserăți totuși să vă înțelegeți, nu-i așa? Asta era plăcut pentru amândoi. Cred că îl făcea să se simtă mai puțin singur.

Mary l-a bătut pe genunchi.

Dean nu a răspuns și Mary s-a întors spre Amanda.

— De aceea nu mă deranja atât de mult faptul că se juca. Înțelegeți, își lăsase cumva garda jos. Uitase că eram aici. Era plăcut să-l aud interacționând cu oameni.

— Majoritatea prietenilor lui erau de pe internet?

— Ei bine, nu erau chiar prieteni. Doar străini împotriva cărora juca.

De aceea… de aceea fusesem atât de încântată când părea să fi cunoscut câțiva prieteni în viața reală.

Mary a tăcut și Amanda s-a foit incomodată în scaun. Urma să fie dificil.

Dar trebuia s-o facă. Mai presus de orice altceva, cei doi meritau să știe ce se întâmplase.

— După cum s-ar putea să știți, a spus ea, doi băieți au fost acuzați de uciderea fiului dumneavoastră. Urmează să fie judecați la începutul săptămânii viitoare.

Dean Price s-a trezit la viață.

— Elliot Hick, a spus el. Și Robbie Foster.

A vorbit încet și hotărât, dar continuase să se holbeze la peretele opus.

Amanda ezită. Numele nu fuseseră date în presă, dar părea că nu are rost să

le spună părinților aceste informații. Știau deja. Toată lumea știa.

Featherbank era acest gen de comunitate. A devenit astfel cu ani în urmă, după întâmplarea cu Omul Șoaptă.

— Hick și Foster erau prieteni din copilărie, a spus Amanda. Am dreptate să cred că fiul dumneavoastră a început să-și petreacă timpul cu ei abia la începutul acestui an?

— Da, a dat Mary din cap. Ei au fost cei care i-au cerut să petreacă timp împreună.

La fel cum le spusese și Hick. Cei trei băieți au început să stea împreună la școală, apoi, la sfârșit de săptămână, mergeau la carieră. Hick a 72

spus că Michael Price fusese dornic de companie. Aproape extrem de încântat de ea. Felul în care îl descrisese făcea să pară că cei doi adoptaseră

un cățeluș vagabond. În lumina a ceea ce se întâmplase, gândul acesta îi provoca greață Amandei.

Sâmbătă dimineață, Michael se întâlnise cu Hick și Foster pe terenul viran, ca de obicei, apoi plecaseră împreună spre carieră. Probabil că

Michael se așteptase la mai mult de la prietenia și compania pe care le căutase întreaga viață și credea că le va găsi acum. Dar, de data aceasta, cei doi presupuși prieteni ai săi își aduseseră cuțitele și jurnalele pentru vise.

Au plănuit să-l ucidă pe Michael de la bun început. Iar utilizatorul cunoscut sub numele de CC666 le spusese tot ce trebuiau să știe pentru a reproduce ceea ce făcuse Charlie Crabtree.

Am fost acolo. Scrieți-mi în privat!

— Michael v-a menționat vreodată un loc numit Gritten?

Mary s-a gândit la asta cu o față lipsită de expresie. Dar după o clipă, Dean se aplecă. Amanda observă că era un bărbat clădit din unghiuri dure și era ceva aproape amenințător în felul în care își îndreptase atenția spre ea acum.

— Nu, a spus el. Unde-i asta?

— Puțin mai la nord de aici, a ezitat ea. Un orășel. Dar despre Charlie Crabtree? Sau cineva numit Mâini-Roșii?

Dean doar a dat din cap.

— Cine-i Mâini-Roșii?

Un mit, s-a gândit Amanda.

Exceptând faptul că nu era nici măcar atât, desigur. „Mit” era un termen prea măreț pentru o figură fantastică, evocată de un grup de băieți adolescenți, acum douăzeci și cinci de ani. Dar, oricât de absurd ar fi și oricât de trist și inutil i s-ar fi părut Amandei, părea că acest lucru era în

spatele morții lui Michael Price. Infracțiunea inițială era dinaintea apariției internetului, dar misterul dispariției lui Charlie Crabtree fusese preluat și transmis ca o ștafetă de-a lungul anilor: cercetat, analizat, discutat și, mai rău, luat drept inspirație.

Ceea ce, într-un anumit fel, era greu de crezut. Cu excepția faptului că, până și acum, la aproape patruzeci de ani, își mai amintea de groaza inerentă din adolescență. Felul în care se luptase cu negocierea unei lumi care părea să se schimbe constant; confuzia și îndoielile cu privire la cel mai bun mod de a se comporta pentru a se integra; păienjenișul de tensiuni competitive și presiuni. Mai presus de toate, își amintea de dorința de a scăpa de toate – de a fi oriunde, în afară de locul în care se afla, și de a 73

descoperi persoana care trebuia să fie. Ca și cum eul ei real ar fi fost deja undeva acolo și într-o zi l-ar fi întâlnit și i-ar fi strâns mâna. Adolescenții nu erau raționali, asta era ideea, iar lumea nu era întotdeauna blândă cu ei.

A făcut tot posibilul să le explice lui Mary și Dean Price ce se întâmplase în Gritten în urmă cu douăzeci și cinci de ani. Dean asculta acum cu atenție, expresia lui devenind din ce în ce mai întunecată.

— Nu înțeleg, a spus. Vreți să spuneți că fiul meu a fost omorât din cauza unei fantome?

— Nu spun că ar avea sens. Spun că, probabil, ucigașii au crezut în toate astea. Chiar credeau că se va întâmpla. Credeau că vor dispărea.

— Cum de știau de toate astea?

Amanda a ezitat din nou. Nu voia să menționeze ce le spusese CC666

lui Hick și Foster pe acel forum. Acesta era un detaliu pe care chiar nu voia să riște să-l facă public acum, când văzuse conținutul „dovezilor” furnizate prin intermediul mesajului privat.

— Pe internet există o mulțime de informații despre caz, a spus ea.

Dar, din fericire, Dean încă era concentrat pe tot ce îi spusese. Părea furios și confuz și nu știa cum să-și negocieze drumul între cele două stări.

— Dar de ce ar crede cineva o astfel de mizerie?

— Așa cum am spus, crima s-a întâmplat acum douăzeci și cinci de ani.

Și, după aceea, Charlie Crabtree chiar a dispărut. N-a mai rămas nici urmă de el.

— Cum adică a dispărut?

— Literalmente a dispărut, a spus Amanda. Din informațiile pe care le-am adunat, a existat o anchetă extinsă, dar nu a mai fost văzut niciodată.

Deci unii oameni…

Era pe punctul de a spune că unii oameni cred că a dispărut cu adevărat, dar Dean Price a întrerupt-o din nou – de data aceasta, pur și simplu, ridicându-și mâna pentru a o opri. Era prea mult pentru el. S-a ridicat și a ieșit din cameră fără să mai vorbească. Amanda și Mary au ascultat zgomotul pașilor lui pe scări și apoi sunetul unei uși care se închidea surprinzător de blând la etaj.

Un moment de liniște.

— Îmi cer scuze pentru soțul meu, a spus Mary.

— Niciunul dintre voi nu are de ce să-și ceară scuze.

Mary s-a ridicat încet și s-a îndreptat spre masă. A început să așeze grămada de hanorace peste spătarul scaunului, netezindu-le.

— E doar foarte dificil pentru el, a spus ea. Dean a fost în armată, și Michael a fost mereu un băiat atât de blând și tăcut. Nu se înțelegeau unul cu 74

celălalt. Când Michael era mai mic, îi era frică de întuneric și ne striga. Dean se enerva, îi spunea că nu există fantome sau monștri. Deci, în final, mereu eram eu cea care mergea la el.

— Și eu eram la fel când eram copil, a spus Amanda.

— Serios?

— Normal.

Cu excepția faptului că, desigur, întotdeauna tatăl ei era cel care venea la ea: calm, blând și răbdător atunci când trebuia să-și îngrijească fiica și să o liniștească. Tatăl ei, care cu siguranță s-ar fi încruntat la ea acum, explicându-i că acela nu era genul de detaliu personal pe care un ofițer de poliție ar trebui să îl ofere când își face treaba.

— Abia după ce Dean a părăsit armata, cei doi au început să se înțeleagă, a spus Mary. Erau foarte apropiați. Și Dean a fost mereu practic.

Căuta să rezolve problemele.

— Dar asta nu e o problemă pe care o poate rezolva, nu? a spus Amanda.

Mary a zâmbit trist.

— Nu. Nu-i o problemă pe care o poate rezolva cineva, nu? E doar ceva cu care trebuie să trăiești.

A terminat de așezat grămada de haine și a oftat.

— Ce credeți că i s-a întâmplat? Mă refer la băiatul acela.

— Charlie Crabtree?

— Da. Credeți că e încă în viață?

Amanda a căzut pe gânduri.

În ultimele zile, citise cât de mult a putut despre crima din Gritten, dar încă nu știa ce să creadă. Pe de o parte, căutarea lui Crabtree fusese exhaustivă: sute de ofițeri implicați, echipe locale de căutare și salvare, câini de urmărire. Aceștia erau indivizi care cunoșteau spațiul și teritoriul și toți se concentraseră pe găsirea unui adolescent care, cu siguranță, nu ar fi putut ajunge prea departe.

Dar, pe de altă parte, nu fusese găsit niciodată.

Și trebuia luat în considerare și CC666. Oricine se afla în spatele contului părea să dea de înțeles că ar fi fost Charlie Crabtree, iar informațiile pe care le oferise lui Foster și Hick au dus la uciderea lui Michael Price.

S-a gândit la [entry.jpg], fișierul care fusese trimis ca dovadă a identității utilizatorului. Când l-a deschis, ce era pe ecran i-a dat un fior pe șira spinării. O fotografie a unui caiet deschis pe două pagini, datat cu un sfert de secol în urmă și plin de rânduri de scris negru, îngrijit.

Stau cu el în pădure.

75

Jurnalul lui Charlie Crabtree, care ar fi trebuit să dispară de pe lume odată cu el.

Amanda s-a uitat la Mary, dar în minte i-au revenit cuvintele lui Dean și a răspuns la întrebarea lui.

Spuneți că fiul meu a fost ucis din cauza unei fantome?

— Nu știu, a spus ea.

76

11

Podul casei era în întregime gol, în afara unui teanc din trei cutii de carton. Erau puse atent una peste cealaltă și erau, în mod clar, punctul central al întregului spațiu – ca un altar. O canistră deschisă, cu vopsea roșie se odihnea lângă ele și mai departe erau cocoloașe de hârtie de bucătărie atât de îmbibate în vopsea, încât păreau acoperite de sânge.

Mama – am presupus – și-a șters mâinile după ce a creat ceea era acoperit în jurul meu.

M-am apropiat ușor de cutii, observând cu colțul ochilor acele mâini roșii, demente. Aveam senzația inconfortabilă că se mișcau când nu mă

uitam la ele, că tot timpul în care am stat în casă în ultimele zile au fost aici, sus, fluturând în tăcere peste streașină, în întuneric.

Am luat prima cutie și am pus-o pe podea.

Era sigilată cu bandă adezivă și mi-am folosit una dintre chei pentru a o deschide. Înăuntru, am văzut o grămadă de ziare învechite. L-am scos pe cel de deasupra. Era o copie veche din Gritten Valley Times, care fusese ziarul local când eram copil. L-am așezat pe grinzi și m-am uitat la titlul mare de pe mijlocul paginii gălbui.

GRITTEN ZDRUNCINAT DE UCIDEREA UNUI ADOLESCENT

Textul tipărit sub titlu fusese murdărit de amprente și pălise în timp, dar fotografiile granulare de acolo erau încă vizibile. Era Billy, la 15 ani, uitându-se urât la cameră. Părul său des și castaniu era despărțit de o cărare pe mijloc și pe obraji avea urme de acnee. Sub fotografia respectivă era una a lui Charlie. Rânjea absent, părul vopsit negru, dat pe spate, ochii, goi și inexpresivi ca ai unui rechin.

Cunoșteam bine ambele fotografii. Fuseseră preluate din albumele de promoție pentru care pozaserăm cu toții la începutul anului în care a avut

loc crima; știam că restul eram undeva în afara cadrului. Acestea fuseseră

mărite, ceea ce explica calitatea proastă a imaginilor. Erau și fotografii mai bune ale lui Charlie și Billy, dar acestea erau cele pe care presa le-a rulat la acea vreme. Nu înțelesesem pe atunci de ce, dar acum mi-am dat seama că

păreau să se potrivească cel mai bine cu povestea – surprinzând nu numai ucigașii în sine, ci și rolurile lor în ceea ce s-a întâmplat.

Charlie, conducătorul.

Billy, cel care era condus.

Nu mai văzusem o fotografie cu niciunul dintre ei de ani de zile; vederea lor m-a lăsat amorțit pe dinăuntru. M-am gândit că ar fi trebuit să

simt ceva, dar pentru o clipă nu simțisem nimic. M-am uitat la imaginea neclară a lui Charlie pentru câteva secunde goale. Apoi, ceva a izbucnit în mine, ca și cum un tendon din mintea mea ar fi cedat sub o încordare bruscă, iar emoția a ieșit, furioasă și revoltătoare.

Te urăsc!

Chiar te urăsc, la dracu'!

Mâinile îmi tremurau în timp ce scoteam ziarele din cutie. Erau și alte copii din Gritten Valley Times, dar erau și ziare naționale, toate poveștile despre crima de aici, din Gritten, și ancheta ulterioară. Relatau arestul și procesul lui Billy. Căutarea lui Charlie. Durerea unei comunități șocate de răul întunecat care înflorise în mijlocul ei.

Mama le păstrase pe toate.

Dar de ce? Îmi aminteam că îmi sugerase să nu urmăresc ceea ce se întâmpla în mass-media în acel moment, încercând să mă protejeze de acele lucruri. Desigur, o ignorasem și fiecare raport pe care îl scanam acum

aducea cu el o lovitură a memoriei. Aici era o fotografie a locului de joacă, îngrădit de banda care delimita locul crimei, un polițist care stătea de pază

lângă tufișuri. Acolo, încă o discuție teribilă, care detalia obsesia lui Charlie și Billy pentru visele lucide.

Am întors o pagină și am găsit fotografia unui cuțit, sângele de pe lamă, uscat până la firimituri cu aspect ruginit și am citit descrierea de mai jos.

„Arma folosită de Charles Crabtree și William Roberts pentru a-și înjunghia colegul de clasă. Pe cadavru au fost numărate 57 de răni, care au lăsat capul aproape tăiat."

Am pus-o repede deoparte.

Mă simțeam gol pe dinăuntru acum, întreg corpul meu era ușor copleșit, de parcă impactul revederii acestor lucruri ar fi fost mai degrabă

fizic decât mintal. Și, în tot acest timp, mâinile roșii pâlpâiau la marginea câmpului meu vizual.

Ce era în celelalte cutii?

78

Brusc, în întrebare exista o urgență. Am pus a doua cutie jos și am deschis-o. Și în aceasta erau ziare, dar acestea păreau mai recente. Primul pe care l-am scos era doar de acum patru ani.

Și totuși, titlul era teribil de familiar.

BĂIAT, 14, UCIS DE COLEGI

Alături, era o fotografie a unui puști. Avea un ghem de păr blond dezordonat și o constelație de pistrui, iar în partea de jos a cadrului i se vedea gulerul uniformei școlare. Zâmbea prietenos la cameră. Descrierea îmi spunea că numele lui fusese Andrew Brook. Arăta mult mai tânăr de 14

ani și, pentru o clipă, mi-a amintit atât de mult de James la vârsta aceea, încât mi-a tăiat respirația.

În timp ce răsfoiam ziarele, simțeam totul ciudat și dezechilibrat în jurul meu, de parcă podul se rotise câteva grade, iar lumea se odihnea acum într-un unghi ciudat, dezorientant. Povestea a ceea ce i se întâmplase lui Andrew Brook se forma din bucăți de titluri.

DOUĂ ARESTĂRI ÎN CAZUL DE CRIMĂ

„AMATORI" CONDAMNAȚI PENTRU UCIDERE VIOLENTĂ

CONEXIUNE OCULTĂ – „O PISTĂ ÎN ANCHETĂ", SPUNE POLIȚIA
Criminalii nu erau numiți în rapoarte, dar din articolele scrise era clar că Andrew Brook fusese atacat de doi băieți din școala lui – băieți pe care îi credea prieteni – și că poliția credea că l-au ucis ca parte a unui soi de ritual.

Era menționat faptul că din casele lor au fost luate pentru a fi analizate jurnale și alte materiale.

Am tras a treia cutie înspre mine și am deschis-o. Ziare, din nou.

Acestea erau vechi doar de doi ani, iar rapoartele erau despre o altă crimă, de data aceasta, victima era un băiat de 15 ani, pe nume Ben Halsall. Pentru uciderea sa fuseseră acuzați și arestați doi colegi.

CONEXIUNE CU SECTA VISELOR ÎN CRIMĂ LOCALĂ

Ca și în cutia precedentă, rapoartele erau vagi în ceea ce privește detaliile, dar dacă știai ce să cauți, legătura era și mai evidentă aici. Existau referiri la cei doi suspecți ca fiind retrași și izolați și obsedați de vise, în 79

mitologia internetului. Influența crimei din Gritten era evidentă. Știam exact la ce mă uitam.

Crime trase la indigo.

Timp de douăzeci și cinci de ani, făcusem tot posibilul să nu mă

gândesc la ceea ce făcuseră Charlie și Billy sau la rolul meu în evenimentele care au dus la asta. Orice vinovăție fusese eliminată și, când plecasem la universitate, îmi închipuisem că trenul în care mă urcasem în acea zi mă

îndepărtase de tot. În măsura în care luasem asta în considerare vreodată, aș

fi presupus că restul lumii făcuse la fel ca mine și că Charlie fusese uitat.

Dar nu fusese.

Și mama știa!

De ce ai păstrat toate astea, mamă?

Dar, desigur, nu exista niciun răspuns la această întrebare. M-am așezat din nou și am închis ochii. Liniștea răsuna. Și în întunericul din jurul meu, am simțit o sută de mâini sângerii alunecând liniștite peste streașină.

*

O oră mai târziu, am parcat în fața ospiciului. Împrejurimile erau la fel de calme ca întotdeauna, cu soarele fierbinte al zilei trecând printre copaci, dar lumea se simțea mai întunecată decât înainte. Părea că o umbră

acoperea totul treptat, iar pieptul meu era gâtuit de emoții în timp ce mă

îndreptam spre camera mamei.

Dormea. Pentru prima dată de când am ajuns în Gritten, mi-aș fi dorit să nu fi dormit. Astăzi, părea mai slăbită decât oricând, respirațiile lente abia simțindu-i-se. Aparatul care îi monitoriza inima scotea un bip moale la fiecare câteva secunde și chiar și acel sunet părea mai liniștit decât de obicei.

— Ce visezi? am întrebat blând.

Pentru un timp m-am așezat pe scaunul de lângă pat, frecându-mi mâinile încet. Fereastra era deschisă și simțeam mirosul copacilor și al ierbii tăiate și auzeam o adiere ușoară.

Dar, deși corpul meu era acolo, în ospiciu, mintea mea continua să se întoarcă la podul casei și la ceea ce găsisem acolo. Și în timp ce așteptam ca mama să se trezească, mi-am scos telefonul și am început să caut online.

Erau mii de rezultate. Mi-ar fi trebuit ore întregi să citesc totul, dar am apăsat pe un forum amplu dedicat crimei din Gritten și am aruncat o privire pe sutele de postări de acolo. Cantitatea de informații m-a surprins; fiecare aspect al cazului fusese discutat în detaliu. Dar ceea ce mi s-a părut cel mai

fascinant erau conversațiile dedicate dispariției lui Charlie. Speculațiile de acolo continuau să curgă.

Părea atât de inutil! Dacă poliția nu l-a putut găsi pe Charlie acum un sfert de secol, ce aveau să realizeze acum o grămadă de amatori din spațiul digital? Chiar și așa, fiecare avea propria lui teorie despre cum reușise să

dispară. Unii credeau că rămășițele lui erau acolo, în adâncurile Gritten Wood, așteptând încă să fie descoperite. Alții, că un complice l-a ajutat să

scape și că era încă în viață pe undeva.

Gândul m-a făcut să tremur.

Dar și mai supărătoare erau postările de la oamenii care păreau să

creadă imposibilul. Charlie crezuse că un sacrificiu îi va permite să dispară

în lumea viselor pentru totdeauna și existau oameni online care chiar credeau că reușise.

Ceea ce era ridicol, desigur. Dar, în același timp, îmi aminteam prea bine de atracția pe care o avuseseră visele lucide pentru mine în adolescență

și cum, deși nu crezusem în restul rahaturilor spuse de Charlie, ideea aceea centrală de evadare încă mă atrăgea. Deși nu l-am crezut, poate o parte din mine și-ar fi dorit să o facă. Deci, da, era ridicol. Dar am văzut asta întâmplându-se, nu? Am văzut cum o credință a pus stăpânire pe ceilalți, apoi consecințele îngrozitoare ale acelei credințe desfășurându-se încet și inexorabil în timp real.

Ucigașii lui Andrew Brook și Ben Halsall crezuseră.

Mă îngrețoșa. Ceea ce au făcut Charlie și Billy în acea zi devenise o poveste care crescuse și se încâlcise de-a lungul anilor, iar acum cel puțin alți doi adolescenți erau morți din cauza lui. Poate că ar fi fost absurd să

credem că Charlie dispăruse într-o lume fantastică, dar, din anumite puncte de vedere, își îndeplinise dorința. Crima s-a infiltrat în viața multora, iar Charlie a trăit în visele și coșmarurile lor, așa cum și-ar fi dorit.

Și pentru că îmi jucasem propriul rol în ceea ce s-a întâmplat, era imposibil să mă descotorosesc de sentimentul că eram parțial responsabil pentru crimele care au urmat. Acelea, indiferent dacă știusem sau nu despre ele, au fost într-un fel vina mea.

După un timp, mama a început să se agite în somn. Respirația i s-a schimbat și, deși probabil era doar în imaginația mea, bipăitul moale al monitorului inimii de lângă mine părea puțin mai zgomotos.

Și-a deschis ochii.

Am așteptat în timp ce s-a holbat la tavan preț de câteva secunde. Și-a întors capul și m-a privit gol. Apoi, a părut mai tristă decât o văzusem 81

vreodată. Era ca și cum ar fi vrut să ajungă la cineva, să-l atingă, dar o fereastră îi ținea pe cei doi separați.

— Poți mult mai bine, știi! a spus ea.

Mi-am amintit de fotografiile pe care le văzusem acasă. Mama mea, tânără, plină de speranțe și vise, râzând cu o bucurie atât de mare, încât părea că toată lumea o încânta. Contrastul era puternic în acel moment.

— Mamă, am spus. Sunt eu, Paul.

S-a uitat fix la mine. Eram îngrijorat că ar putea reacționa așa cum a făcut-o la prima mea vizită, dar, după un moment, expresia i s-a schimbat, tristețea înmuindu-i-se în ceva ușor mai fericit, dar nuanțat de melancolie și pierdere.

— Pari atât de mare! a spus ea.

— Sunt!

— Oh, știu! Sau cel puțin crezi că ești. Toată lumea crede la vârsta ta.

Dar asta nu mă oprește din a mă îngrijora. Fiul meu, ieșind singur în lumea largă! Am înghițit în sec.

Nu era cu mine aici și acum, dar știam unde îi era mintea și ce vedea.

Nu a fost nevoie să închid ochii pentru a-mi aminti acea ultimă zi la gară, când așteptam trenul împreună. Eu plecând spre universitate, cu bagajele așezate pe peron. Îmi aminteam ce mi-a spus.

Crăciunul va veni înainte ca tu să-ți dai seama!

Acum, mama a zâmbit trist.

— Știu că nu te întorci, a spus.

Nu am răspuns pentru câteva secunde. Exact cum făcusem și atunci.

Apoi m-am aplecat în față.

— Nu, nu mă întorc, am spus încet. Îmi pare rău!

— Nu trebuie.

— Te întristează asta?

Ea a clătinat ușor din cap, apoi și-a ridicat privirea spre tavan și a zâmbit din nou, de data aceasta mai mult pentru sine.

— Îmi va fi atât de dor de tine, a spus ea. Dar sunt fericită pentru tine!

Vreau să pleci și să faci lucruri măreț e! Asta e tot ceea ce mi-am dorit vreodată. Ca tu să te îndepărtezi de locul ăsta și de tot ceea ce s-a întâmplat aici. Vreau să te arunc cât de departe posibil ca să poți crește mare și puternic într-un loc mai bun. Ca să poți duce o viață bună. Nu mă interesează

dacă te vei mai gândi sau nu la mine vreodată. Mă voi gândi eu la tine, în schimb.

82

Nu am răspuns. N-am știut ce-i trecea prin cap mamei în acea zi și nu avusesem niciodată un copil al meu care să mă ajute să înțeleg noțiunea de sacrificiu necondiționat pe care o descria.

Asta e tot ceea ce mi-am dorit vreodată.

Ca tu să te îndepărtezi de locul ăsta și de tot ceea ce s-a întâmplat aici!

În toți acești ani, ea știuse despre crimele trase la indigo. Păstrase ziare în care erau detaliate crime de care mă ocupasem, despre care eu nu aveam nicio idee. Mă lăsase să evadez și apoi purtase o greutate a absenței care ar fi trebuit să fie a mea.

Mă protejase.

— Am urcat în pod, mamă, am spus.

Zâmbetul îi pălise la auzul acestor cuvinte. Era ca și cum vorbele mele ar fi interferat cu recepția ei, întrerupând claritatea semnalului pe care îl primea, ca o explozie statică, neplăcută pe ecranul amintirilor ei. Am regretat imediat. Dacă ea a făcut asta pentru mine de-a lungul anilor, cu siguranță îmi venise rândul să car povara acum. Ceea ce conta cel mai mult era ca ultimele ei zile și ore să fie pașnice.

— Ce-ai spus? a întrebat.

— Nimic, mamă.

Respira încet. Secundele treceau.

Apoi s-a încruntat puțin.

— Trebuie să-ți spun ceva.

— Ce?

Mai multă tăcere. Doar acea respirație înceată.

— Dar nu-mi pot aminti ce, a spus ea.

Am așteptat. Habar n-aveam din ce timp sau spațiu vorbea mama chiar acum, având în vedere că vorbele mele o tulburaseră în mod evident. Mai era la gară în ziua aceea cu mine? Sau aceste gânduri veneau de altundeva?

Dar nu a existat niciun răspuns la această întrebare. Orice visase mama înainte se întoarse acolo acum.

12

Vrei să spui că fiul meu a fost ucis din cauza unei fantome?

Amanda încă se gândea la acea întrebare când a ajuns înapoi în departament. În loc să se îndrepte direct spre biroul ei, a intrat în lift și a apăsat butonul către subsol.

Locul fantomelor era, cu siguranță, aici, jos. Chiar dacă restul clădirii fusese modernizat cu câțiva ani înainte, subsolul a rămas neatins. Vopseaua de pe pereți se cojea ca și când ar fi fost trasă cu unghiile, iar câteva lumini pâlpâiau în timp ce pășea pe sub ele. Coridoarele de aici erau tăcute, deranjate doar de un bâzâit constant. Ori de câte ori Amanda mergea la subsol, nu era niciodată sigură dacă zgomotul venea de la luminile de deasupra, de la cablurile din pereți sau de la altceva. Sau care dintre acele opțiuni o deranjau cel mai mult.

Atunci, camera era întunecată.

Când a ajuns, a bătut la ușă și a așteptat. Chiar dacă nu-i plăcea aici, i se părea mai simplu să facă o vizită decât să ridice receptorul sau să trimită un e-mail.

Auzi din interior mișcare, apoi, câteva secunde mai târziu, ușa se deschise. Detectivul Theo Rowan avea un mod aparte de a deschide o ușă –

nu atât de larg pe cât te-ai fi așteptat; îi amintea de cineva care păstra lanțul pe ușă la sosirea unui vizitator nedorit. Dar reputația pe care o avea în întreg departamentul era, în mare parte, datorată muncii pe care o făcea; Amanda își imagina că ar fi fost o surpriză pentru cei care au auzit de el, dar nu l-au întâlnit niciodată. Theo avea aproape 30 de ani, corp atletic și o grămadă de păr blond și creț. Și, în ciuda tuturor discuțiilor care îl descriau ca fiind înfiorător, avea un zâmbet plăcut. Acum își făcu apariția.

— Amanda!

— Bună, Theo.

Chiar dacă zâmbetul îi rămăsese pe față, ușa era doar întredeschisă.

— Cui îi datorez plăcerea? a întrebat el.

— Am nevoie de ajutor să găsesc pe cineva.

Ceea ce nu era, știau amândoi, treaba lui. Dar încercase deja pe canalele obișnuite, fără succes, și s-a gândit că Theo ar înțelege că era în 84

căutarea unei abordări ușor diferite. Nu de-a dreptul ilegale, dar poate mai puțin convenționale decât le-ar fi permis regulamentul.

Ea s-a gândit și că va fi fascinat de perspectiva aceasta. Avea dreptate.

După o clipă, ușa s-a deschis în întregime.

— Ar trebui să intri, atunci.

Îl urmă pe Theo în încăpere, închizând ușa în urma ei. În ciuda titlului neoficial pe care i-l acordaseră ofițerii, în realitate, „camera întunecată”

arăta oricum altfel, mai puțin întunecată. Deși îi lipsea lumina naturală, era atât de puternic iluminată, iar suprafețele atât de impecabil de curate și lustruite, încât îi amintea de un laborator.

Și, într-un fel, chiar creșteau lucruri acolo.

Amanda se uită într-o parte. Deși mare parte din încăpere era albă și curată, birourile, acoperite cu monitoare frumos aranjate, unul dintre pereți era mai întunecat și mai dezordonat. O imensă bibliotecă de hard diskuri negre era așezată într-un sistem elaborat de rafturi; cablurile care ieșeau printre ele erau încolăcite și legate cu grijă, creând o urzeală înțepătoare, din care o multitudine de mici leduri verzi și roșii clipeau ca ochii păianjenilor.

Fiecare dintre hard diskuri era atent marcat cu o etichetă albă, subțire.

Multe dintre ele, știa ea, erau nume ale copiilor. Nu realități, vii, ci identități false, create de Theo și echipa sa. Erau la fel de multe identități false pentru adulți. Alte unități aveau pur și simplu numele forumurilor de pe internet.

Unele dintre acestea erau cunoscute, dar altele, cu indulgență, erau mult sub radarul publicului larg.

Munca făcută de Theo în camera întunecată era simultan simplă și îngrozitoare. El și echipa lui își petreceau zilele în adâncurile internetului, drenându-i nămolul. Dacă era cineva care să o poată ajuta să depisteze o fantomă online, acela era detectivul Theo Rowan.

El era singurul prezent în încăpere și o conduse spre un birou din capătul camerei.

— Are de-a face cu uciderea lui Price? a întrebat el.

— Da. The Unsolved and…

— The Unknown. Da, îmi amintesc. Spune-mi de ce anume ai nevoie!

Amanda i-a explicat istoricul cazului și despre utilizatorul de pe forum care trimisese fotografia a ceea ce părea a fi jurnalul pentru vise al lui Charlie Crabtree. Folosind datele de conectare ale lui Foster, observase că

toată lumea înregistrată pe site avea un profil personal, numai cel a lui CC666 era complet gol. Site-ul era găzduit în afara țării, iar înregistrarea era privată. Îl contactase pe utilizatorul anonim printr-un link pe forum, dar fusese întâmpinată de liniște. El sau ea nu părea să aibă vreo intenție de a

coopera cu poliția. Toate acestea însemnau că, până acum, singura pistă pe care o avea pentru utilizatorul cunoscut sub numele de CC666 erau cuvintele lui pe un ecran. Părea că nu aveau unde să înainteze.

Theo ascultă cu atenție, dar la jumătatea discuției își îndreptă atenția spre un monitor din fața lui și începu să tasteze repede.

— Și crezi că persoana asta ar putea fi Crabtree? a întrebat.

— Nu știu, a spus Amanda. Nu cred, dar asta pare că vrea să spună prin mesaj. Și având în vedere că i-a încurajat pe Hick și Foster, mi-ar plăcea să

aflu cine e. Doar că nu știu cum.

Theo a terminat de tastat.

— Poate pot face rost de adresa lor IP.

— Poți?

— Poate. Dar trebuie să înțelegi că, și dacă reușesc, s-ar putea ca aceasta să nu fie îndeajuns de precisă pentru a-i afla identitatea. Adresele IP

variază în ceea ce privește precizia lor. E posibil să nu le găsesc casa, dar măcar reducem aria de căutare.

— Sună bine, a spus Amanda. Cum?

Theo a arătat spre cameră, spre peretele plin de hard diskuri.

— Cu puțin ajutor din partea prietenilor mei.

Cu alte cuvinte, pune o fantomă să prindă o fantomă.

Theo a explicat că va folosi una dintre identitățile sale false pentru a-și crea un cont pe forum, construindu-și profilul cu suficiente informații pentru ca cineva care îl observă să creadă că ar fi o persoană vie, care respiră, fără nicio legătură cu poliția. Apoi îi va trimite un mesaj lui CC666, incluzând un link conceput pentru a-i stârni curiozitatea. Linkul în sine ar arăta generic și inocent – cei doi au ales un articol de ziar –, dar l-ar trece mai întâi printr-o pagină falsă, pe care persoana care îl accesează nu o va vedea niciodată. Această pagină ar înregistra mai multe date despre utilizator: conexiunea lui la internet; detaliile computerului său; un fel de locație. Și întrucât CC666 ar fi fost singura persoană care ar fi accesat linkul respectiv,

puteau avea încredere că orice informație pe care o vor fi primit va aparține bărbatului sau femeii în cauză.

Părea simplu.

— Desigur, depinde doar de CC666 să înghită momeala, a spus el.

— Tu ai înghiți-o?

A ridicat o sprânceană și a râs.

86

În timp ce Amanda urca la etaj, încă se gândea la întrebarea care deja i se adresase de două ori în acea zi.

Oare credea că utilizatorul era Charlie Crabtree?

Era greu de imaginat. Crabtree trebuie să fi fost mort până acum. Sau altcineva l-ar fi găsit. Avea 15 ani la momentul crimei și, cu toate că

informațiile despre caz îi demonstraseră cât de viclean fusese și cât de atent își desfășurase planul, era greu de crezut că ar fi putut evita să fie prins în toți acești ani.

Dar nu imposibil.

Ideea îi dădea fiori. Dacă era chiar el, atunci cu ce se ocupa?

Care ar fi putut fi planul lui acum?

În biroul ei, Amanda a tras jaluzelele, a stins lumina și s-a întors spre computer. Și-a propus să o ia logic. Înainte de a începe să se gândească la fantome, existau alte căi de explorat.

Am fost acolo. Scrie-mi în privat!

Poate că poliția nu l-a găsit pe Charlie Crabtree în urmă cu douăzeci și cinci de ani, dar dovezile împotriva lui Billy Roberts fuseseră covârșitoare.

Roberts pledase vinovat pentru crimă. Avocatul său a încercat să susțină că

băiatul suferea de schizofrenie, dar diagnosticul a fost contestat de un al doilea examen psihiatric, astfel încât judecătorul i-a respins cererea în cele din urmă. Au fost luate în considerare implicațiile abuzului din copilărie, împreună cu acceptarea faptului că Crabtree fusese capul acestei crime. În cele din urmă, Roberts a fost condamnat la douăzeci de ani de închisoare pentru omor.

Potrivit dosarelor online pe care le-a citit, a răspuns bine la diferitele inițiative și programe la care s-a înscris pe parcursul pedepsei. Rapoartele de evaluare l-au descris în repetate rânduri ca fiind atent, plin de remușcări și că era puțin probabil să mai reprezinte un pericol pentru societate. A fost considerat apt pentru punere în libertate și fusese eliberat condiționat cu mai mult de zece ani în urmă.

Amanda s-a lăsat în spătarul scaunului.

Billy Roberts, o persoană care fusese cu adevărat acolo în acea zi, chiar acum se afla undeva în lume.

Informația i-a provocat sentimente amestecate. Se familiarizase cu crima din Gritten, dar ferocitatea a ceea ce se întâmplase acolo îi rămăsese în minte. Cum altfel, se gândi ea, când văzuse cu ochii ei o reproducere a crimei, în carieră? Ideea că una dintre persoanele responsabile de această

atrocitate era liberă în comunitate a zguduit-o.

87

Dar, desigur, în momentul omorului, Billy Roberts nu mai era chiar un copil. Și ea trebuia să creadă că oamenii se pot schimba.

În același timp, era reticentă în a se baza în totalitate pe judecata străinilor atunci când venea vorba de asta. A citit din nou rapoartele. Este posibil ca Roberts să se fi arătat trist și plin de remușcări la suprafață, dar cine știe ce daune nevăzute i-au provocat uciderea și ulterior încarcerarea!

Mai ales când știa că Charlie a scăpat basma curată.

Amanda a deschis o nouă fereastră pe computer și a început să tasteze.

Era pregătită să încerce să-l urmărească pe Billy Roberts prin sistemul de eliberare condiționată – strângând totuși din dinți la complicațiile care ar fi putut apărea –, dar s-a dovedit că nu era necesar. Deși i se părea incredibil, adresa și numărul lui de telefon erau publice.

Cel puțin, presupunea că erau ale lui. Trebuiau să fie. Adresa din sistem era la doar câțiva kilometri distanță de centrul orașului Gritten și o verificare rapidă a fișierului original i-a arătat că, la acea vreme, acolo locuiau părinții lui Roberts. Căutând insistent, se trezi uitându-se atent la ceea ce descoperise. Mama lui Roberts murise în timp ce el era în închisoare.

După ce a fost eliberat, se pare că se întorsese acasă și locuise cu tatăl său, care murise la câțiva ani după aceea. De atunci, Roberts rămăsese în casa familiei.

Iisuse! s-a gândit ea.

Probabil, având în vedere trecutul lui, nu avusese de ales, totuși, era greu de imaginat că un om care săvârșise o astfel de crimă s-a întors în orașul în care avusese loc. Trăind acolo – sau cel puțin încercând să o facă.

Se întrebă câți dintre vecinii săi își amintiseră sau aflaseră ce făcuse Roberts și dacă prezența sa în zonă era mai dificilă pentru ei sau pentru el.

Amanda a ridicat receptorul.

A sunat îndelung.

— Bună!

O voce de bărbat. Într-un fel, părea atât dur, cât și șters în același timp, de parcă era iritat să fie deranjat de ceva despre care știa că nu ar conta. În fundal erau alte voci. Putea auzi înjurături și țipete, dar erau îndepărtate, ca și cum ar fi venit dintr-o altă cameră.

— Bună, a spus Amanda. William Roberts?

— Cine ești?

— Sunt detectivul Amanda Beck. Încerc…

Roberts a închis.

Amanda a încercat să-l sune din nou. De data aceasta, așa cum se așteptase, nu a mai răspuns.

88

S-a încruntat.

De ce nu vrei să vorbești cu mine, Billy?

Desigur, erau un milion de răspunsuri posibile. Dar esența rămânea: exista cineva care afirma că a fost prezent în ziua crimei din Gritten, care avea acces la ceea ce părea jurnalul dispărut al lui Charlie Crabtree și care ajutase la instigarea unei crime. Deși capcana lui Theo ar fi putut da rezultate, Roberts părea un candidat decent, pe care să-l ia în calcul între timp. Și-a închis computerul și a mers să-l vadă pe Lyons.

89

13

Voiam să o revăd pe Jenny și aveam o idee despre cel mai bun mod de a o găsi. Felul în care primise vinul alb fără să-l comande îmi sugera că era un client obișnuit al localului atunci când era în oraș și îmi imaginam că avea o rutină care o ajuta să evadeze din casa mamei sale pentru a-și petrece singură după-amiezile.

Și, desigur, imediat ce am intrat în local, am și văzut-o, așezată la aceeași masă ca înainte, cu un pahar de vin în față. Mi-am luat o băutură și m-am îndreptat spre ea. În timp ce mă apropiam, și-a ridicat privirea un pic vinovată.

— M-ai prins, a spus ea! Nu am o problemă, sincer.

— Hei – și eu sunt aici. Te deranjează dacă mă așez?

— Deloc.

M-am așezat în fața ei, apoi am început să trag de eticheta de pe bere pentru a-mi ocupa mâinile cu ceva. Am stat o clipă în tăcere, apoi ea s-a lăsat pe spate în scaun.

— Mă gândeam la ce mi-ai spus ieri.

— Ce anume?

— Chestii despre viața ta. Întotdeauna m-am gândit că probabil te-ai însurat și până acum ai și copii. Că ți-ai scris poveștile. Și că n-ai vrut să

cercetezi ce a spus mama ta. E atât de diferit față de cum obișnuiai să fii! Hai să spunem doar că-mi aminteam că erai puțin mai… proactiv.

Și-a ridicat o sprânceană în semn de înțelegere. Mi-am dat seama că, și după tot acest timp, încă avea capacitatea de a mă face să roșesc și mi-am trecut degetul peste condensul de pe sticla de bere pentru a mă eschiva.

Avea dreptate, desigur. Dar, în loc să mă gândesc la mine și la ea de atunci, m-am trezit amintindu-mi de acea zi la rugby – ziua în care a murit Hague – și de cât eram de hotărât să-l întrec pe băiatul așezat în fața mea pe teren. Despre felul în care eram întotdeauna cel care îl susținea și îl proteja pe James. Și concentrarea pe care o aveam în adolescență, lucrând la ideile mele pentru povești până târziu în noapte, în casa întunecată și tăcută.

— Probabil, am spus.

— Deci, ce s-a schimbat?

M-am uitat la ea.

— Știi ce s-a schimbat.

— Dar au trecut douăzeci și cinci de ani!

Mi-a aruncat o privire ascuțită.

— Pare mult timp de trăit.

Nu am răspuns. Din nou, am presupus că avea dreptate. Chiar dacă îmi petrecusem cea mai mare parte a vieții încercând să nu mă gândesc la ce s-a întâmplat în Gritten, adevărul e că nu era nevoie să te gândești la ceva pentru ca acel lucru să te afecteze. Fusesem deviat de la drumul meu, desigur, și ținându-mi ochii închiși, nu fusesem niciodată capabil să corectez acea traiectorie.

— Ei bine, am spus într-un final, am cercetat ceea ce a spus mama. Am căutat prin casă. Ai fi fost mândră de mine.

— Deci ai căutat. Și?

— Și am găsit.

I-am povestit despre cutiile cu ziare pe care le adunase mama –

cuprinzând nu doar ceea ce făcuseră Charlie și Billy aici, în Gritten, ci și crimele comise de atunci încolo. Despre cum se părea că, de-a lungul anilor, alți adolescenți citiseră despre Charlie și căutaseră să imite ce credeau că ar fi reușit el să realizeze.

— Cazuri trase la indigo, am spus. Am verificat online. Toate detaliile sunt acolo. Charlie credea că un sacrificiu adus lui Mâini-Roșii i-ar fi permis să trăiască pe veci în lumea viselor, iar pentru că el chiar a dispărut, există

câțiva oameni care cred că a și reușit.

Jenny a dat din cap.

— Dar asta e…

— Ridicol? Da, știu. Dar există toate site-urile astea!

Am întins mâna spre telefon, apoi m-am gândit mai bine la asta.

— E nebunie curată. Aceste comunități de pe internet – adică, așa își spun, literalmente – studiază fiecare detaliu, încercând să-și dea seama cum a dispărut Charlie.

— Oamenilor le place un mister bun, a spus Jenny.

— Dar nimeni nu-l va rezolva vreodată. Din câte știe toată lumea, Charlie s-ar putea să fie în viață.

Mi-am dorit imediat să-mi fi putut retrage cuvintele. Gândul că ar fi scăpat de justiție după ce făcuse era insuportabil în sine, dar și ideea că ar putea fi pe undeva era deranjantă. Chiar și după tot acest timp, ipoteza că el putea fi prin preajmă mă speria.

S-a lăsat un moment de liniște.

— Presupun că ar putea fi, am spus. Pentru că oamenii încă îl ascultă, nu? Încă învață de la el.

— De ce crezi că mama ta a păstrat toate lucrurile alea?

— Nu sunt sigur, am spus. Cred că nu voia ca eu să știu sau să mă

confrunt cu ele. E multă vinovăție acolo și pare că o lua asupra ei, pentru a nu o lua eu.

— Nu e nimic pentru care ar trebui să te simți vinovat, a spus ea.

— Ba da.

M-am uitat la ea și mi-am reamintit ceva. Primul vis lucid pe care l-am avut vreodată se întâmplase la câteva săptămâni după ce Charlie și James păruseră să fi împărțit primul lor vis. Începuse ca unul dintre cele recurente, legate de piața întunecată – rătăcind de-a lungul culoarelor înguste, în timp ce mă urmărea ceva uriaș și periculos –, dar de data aceasta fusese diferit.

Am mai fost aici, m-am gândit.

Recunosc asta!

Mi-am strâns nările și am încercat să respir. Existau diverse moduri de a testa dacă visai sau nu, dar Charlie ne spusese că „trucul cu nasul” era cel mai de încredere. În viața reală, nu puteai respira, dar într-un vis reușeai întotdeauna să inspiri. Am fost întâmpinat de senzația uimitoare, imposibilă, a plămânilor care se umpleau cu aer.

Dumnezeule! m-am gândit. Acum visez!

M-am uitat în jur la tarabele cenușii, containerele slab iluminate, la mesele șubrede și la prelatele întunecate, care scârțâiau, iar toate păreau complet reale. Lumea nu era deosebită de cea din jurul meu dacă aș fi fost treaz și simțisem un profund sentiment de uimire. Totul era atât de complicat, încât era ridicol să cred că mintea mea era capabilă să

construiască ceva atât de elaborat.

Arată-mi calea de ieșire! m-am gândit.

— Paul.

Vocea lui Jenny se auzise din stânga mea.

— Pe aici!

Jenny fusese cea pe care subconștientul meu o evocase pentru a mă

ajuta în timpul primului vis lucid. Dacă nu ar fi fost ea, lucrurile ar fi evoluat foarte diferit.

Nu e nimic pentru care să te simți vinovat.

— Ba da, am spus din nou.

Jenny s-a încruntat spre mine.

— Chiar te-ai simțit așa în tot timpul ăsta?

— Nu. E ceva nou. Când am plecat de aici, am luat decizia de a sigila acea amintire, de a o lăsa în urmă. Vinovăția e doar ceea ce ar fi trebuit să fi simțit. — Dumnezeule, ar trebui să vorbești cu cineva.

— O fac.

— Mă refer la cineva specializat. Cineva care te poate ajuta.

— Da. Poate.

— Din nou acel cuvânt. Cum am spus, obișnuiai să fii mai hotărât.

A oftat și s-a ridicat.

— Trebuie să plec.

— Înțeleg.

— Dar, serios. Gândește-te la ce am spus!

În timp ce o priveam apropiindu-se de ușă, m-am gândit: nu e nimic pentru care să te simți vinovat. M-am gândit din nou și din nou la asta și am încercat să cred, dar nu mi s-a părut adevărat.

Mai târziu, în mijlocul nopții, m-am trezit brusc, nesigur de ceea ce se întâmpla. În jurul meu, dormitorul era negru. Eram sigur că fusesem scos dintr-o stare de somn profund – trezit de ceva –, dar nu știam de ce anume.

Stăteam întins acolo, cu inima bubuind.

Dormitorul s-a dezvăluit treptat, apărând încet forme umbrite, ca și când ar înainta din întuneric spre mine. Vechea mea cameră. Acea imagine mi-a readus o senzație tulburătoare, cu care mă obișnuisem totuși în zilele de când mă întorsesem. Nu eram acolo unde ar fi trebuit să fiu, dar camera era atât de familiară, încât mi se părea un loc în care fusesem dintotdeauna.

BUM!

BUM!

BUM!

M-am ridicat rapid, inima ieșindu-mi acum din piept.

Sunetele se auziseră de la parter – cineva bătea la ușa din față. Numai că bătăile aveau un altfel de ritm: exista o pauză între zgomote, de parcă ar fi fost nevoie de un efort pentru ca oricine era acolo să își ridice brațul. După

greutatea loviturilor, părea că ar încerca să scoată ușa din balamale.

Mi-am dat jos picioarele din pat, apoi am pipăit podeaua de lângă

mine. Când l-am găsit, telefonul a prins viață în mâna mea; abia trecuse de trei dimineața. Ușor panicat, mi-am tras blugii deja purtați și am ieșit pe hol.

La parter, lângă ușa din față, podeaua era iluminată de o rază slabă

dinspre stradă. M-am uitat fix la ea timp de o clipă, așteptându-mă să aud din nou zgomotele și să văd ușa zdrăngănind în toc din cauza impactului.

Nimic.

Am ezitat.

Obișnuiai să fii mai hotărât.

Așa că am coborât cu atenție, ținând în continuare telefonul în mână.

Când am ajuns la ușa din față, am deschis telefonul și l-am folosit drept lanternă. O lumină strălucitoare a umplut holul, apoi fasciculul a pâlpâit în timp ce am desfăcut lanțul și am deschis ușa.

Nu era nimeni afară. Aleea din fața casei era goală, iar strada, pustie.

Totuși, poarta era deschisă.

Am lăsat-o eu așa?

Nu-mi puteam aminti. Aerul nopții era rece pe pielea mea și aleea de piatră de sub picioarele mele goale, aspră. Am întors lanterna înspre stânga și dreapta, acoperind grădina plină de buruieni cu lumini și umbre. Nimeni nu se ascundea acolo. Apoi am mers pe alee și am trecut prin poarta deschisă spre trotuar. Strada era scăldată într-un luciu bolnăvicios de chihlimbar, pustie în ambele direcții.

Am ascultat.

Întregul orășel era tăcut și calm.

Am închis poarta și m-am întors spre casă. Când am ajuns la ușa din față, lumina lanternei a trecut peste ea.

Am înghețat, inima bătându-mi acum rapid.

Am fixat lumina și am fost cuprins de fiori în timp ce mișcam fasciculul peste lemn, gândindu-mă la bătăile pe care tocmai le auzisem.

Și în timp ce încercam să disting urmele lăsate pe ușă.

14

Înainte

După primul meu vis lucid, au urmat din ce în ce mai multe în următoarele săptămâni. Nu am menționat niciodată niciunul dintre ele lui Charlie sau celorlalți. Asta s-a datorat parțial faptului că erau prea personale pentru a le împărtăși, dar, de asemenea, și faptului că odată cu trecerea timpului, mi-am dat seama că eram iritat de felul în care experimentul începuse să preia controlul asupra vieților noastre.

Charlie deschidea tot mai des discuții despre „descoperirile" noastre și devenise clar că, indiferent ce se întâmpla, nu era una dintre curiozitățile lui trecătoare. Privind în urmă, îmi este greu să-mi amintesc exact cum s-a întâmplat totul. Ideea de a împărți visele era imposibilă, dar au făcut-o – sau cel puțin așa au pretins. Semăna cu un fel de competiție pentru putere.

Charlie putea citi mai întâi din jurnalul său, să zicem, apoi Billy să-i descrie visul lui și să fi existat o legătură între ele. Charlie ar fi fost mulțumit, ceea ce, bineînțeles, l-ar fi stimulat pe James să găsească o legătură cu visul lui.

Sau altfel, James ar fi povestit primul, Charlie ar fi descris un vis asemănător, apoi Billy, nevrând să fie lăsat deoparte, ar fi spus că a experimentat ceva similar. Nu și-au mai arătat niciodată jurnalele. Poate că nu voiau să

fragmenteze lumea fantastică pe care o creau între ei.

Și se simțea din ce în ce mai tare că în această lume erau doar ei trei.

Reticența mea de a mă alătura grupului a început să creeze o separare. Am continuat să sper că indiferența mea i-ar putea influența pe ceilalți, dar nu a fost așa. James, mai ales, părea să cadă tot mai tare sub vraja lui Charlie.

Ceea ce era un alt lucru pe care-l disprețuiam.

Aveam senzația incomodă că toți construiam ceva. Ceea ce făcea Charlie avea un scop și, deși nu puteam să-mi dau seama care era, mă

neliniștea din ce în ce mai mult.

Dar oricât de stupid mi se părea totul, îmi amintesc că m-am gândit: ce rău poate face? Așa cum i-am spus lui James în ziua în care ne-am comparat pentru prima dată jurnalele, nimic din toate astea nu a însemnat ceva 95

anume. Visele erau doar vise. M-am gândit că, în cele din urmă, totul va trece de la sine și viața va reveni la normal.

Nu contează.

Asta era ceea ce continuam să-mi spun.

Incubație.

În ciuda subînțelesurilor sale sinistre, cuvântul descria ceva simplu: visele pe care le avem sunt influențate de lumea reală. Subconștientul nostru ia experiențele cotidiene și le sparge de podea ca pe o vază, apoi ridică o grămadă de cioburi pentru a forma ceva aleatoriu și nou, pe care să

ni-l arate în timp ce dormim. S-ar putea să recunoaștem câteva fragmente, dar sunt unite ciudat, separate de fisuri ciudate. Visele sunt un amalgam creat din ceea ce ni se întâmplă în viața de zi cu zi.

Dar uneori opusul poate fi adevărat.

Într-o pauză de prânz, James și cu mine eram la locul de joacă, îndreptându-ne spre sala C5b. Nu dădusem de gustul activității obișnuite și sentimentul de frică devenea mai puternic pe măsură ce ne apropiam, dar nu mă puteam gândi la o scuză pentru a nu merge.

Apoi m-am uitat în spate.

Jenny era la marginea locului de joacă, mergând în direcția șantierului.

Părea la fel de încrezătoare și independentă ca întotdeauna – singură, dar niciodată stingheră –, iar felul în care se mișca sugera că și-ar fi creat

cumva un traseu propriu printre ceilalți copii care o lăsau să meargă în linie dreaptă, fără a fi nevoită să se oprească.

Am privit-o cum pășea pe drumul îngust, de-a lungul șantierului. Unde mergea? Deși erau puține lucruri acolo în afară de terenurile de tenis, câteva barăci exterioare în care se preda și parcarea angajaților, totuși mergea sigură pe sine, în mod clar având în minte o destinație.

— Ce? a spus James.

Pentru o clipă nu am răspuns. Văzând-o pe Jenny, mi-am amintit de acel prim vis lucid pe care l-am avut. Și la fel cum visele ne sunt modelate de realitate, există momente ca acestea, în care viața noastră poate fi schimbată

de visele pe care le-am avut.

— Te prind din urmă, am spus.

— De ce?

— Trebuie doar să vorbesc cu cineva.

— OK.

A ridicat ușor din umeri și s-a îndepărtat.

96

Am ezitat, dar am pornit înapoi pe drumul pe care venisem. De aproape, prelatele erau suficient de transparente pentru a vedea noroiul împrăștiat pe partea opusă. Brațul ridicat al excavatorului atârna în aer, cu dinții groși de metal deformați și ruginiți, și simțeam un miros slab de smoală. Probabil se întâmpla ceva acolo, dar șantierul era atât de liniștit, încât era ușor de imaginat că totul era o iluzie; că în cele din urmă prelatele vor fi trase deoparte ca o batistă într-un truc magic, pentru a dezvălui că

nimic nu s-a schimbat.

Nu mai era nimeni în jur și lumea devenea mai tăcută pe măsură ce înaintam. Terenurile de tenis din stânga erau încuiate în spatele plaselor de sârmă, în timp ce cabinetele didactice din dreapta arătau ca niște rulote încrețite, abandonate pe o direcție aleatorie. În față, puțin mai departe, era o bancă din lemn retrasă, pe care stătea Jenny. Ajunsese cu cel mult un minut înaintea mea, dar deja scrijelea furioasă într-un caiet din poală.

M-am oprit la mică distanță, nesigur și simțindu-mă cumva prost.

Acesta era în mod clar locul ei și era atât de absorbită de ceea ce făcea, încât părea greșit să o deranjez. Și deși vorbisem cu ea de câteva ori de când mi-a împrumutat cartea, fuseseră întotdeauna conversații întâmplătoare: discuții după cursul de scriere creativă sau schimburi de cuvinte când treceam unul pe lângă celălalt pe coridor. Nu o mai căutasem până acum. Habar n-aveam ce-i voi spune. Poate că un vis m-a adus aici, dar realitatea m-a găsit fără

cuvinte. Eram pe punctul de-a face cale-ntoarsă, când și-a ridicat privirea și m-a văzut.

S-a oprit imediat din scris, cu fața lipsită de orice expresie pentru o clipă. Apoi m-a strigat.

— Hei!

Mi-am mutat geanta pe umăr.

— Hei!

Încă un moment de tăcere.

— Ei bine, a spus ea, vii sau pleci?

Din nou, m-am simțit prost. În același timp, aș fi părut și mai ridicol să

mă întorc și să plec. Am mers spre bancă.

— Îmi pare rău, am spus. Păreai ocupată.

— Ocupată?

S-a uitat spre caiet.

— Oh. Nu. Doar mă jucam cu ideile.

— Idei pentru povești?

A închis caietul.

97

— Cumva. Vrei să te așezi sau plănuiești să stai în picioare?

O altă întrebare care acum, fiindcă eram aici, avea un singur răspuns posibil. M-am așezat pe un capăt al băncii, lăsând atent un spațiu între noi.

M-a privit așteptând.

Da, am realizat.

Probabil am nevoie de un motiv pentru a fi aici, nu?

M-a lovit inspirația.

— Te-am văzut și mi-am dat seama că ar fi trebuit să-mi cer scuze, am spus. Am păstrat cartea aceea pe care mi-ai dat-o pentru foarte mult timp.

— Oh. Nu-ți face griji pentru asta!

— Aveam impresia că e importantă pentru tine.

— Da, dar o aveam de secole. Ai terminat de citit toate poveștile?

— Nu chiar.

— Atunci ar trebui s-o mai păstrezi puțin. Fă-ți temele. Pentru că toate sunt bune. Sunt câteva clasice acolo – unele pe care, cu siguranță, ar trebui să le citești.

Am zâmbit.

— Să mă educ?

— Da. Dacă vrei să fii scriitor, trebuie să cunoști domeniul, nu? Să ai puțin respect pentru istorie. Oricât de nemaipomenit ar fi, nu te pot lăsa să

citești Stephen King pentru tot restul vieții.

— Presupun.

Mă simțeam și mai ciudat acum. Dacă vei fi scriitor. Voiam să fiu, dar cu distragerile recente, abia am reușit să scriu ceva în săptămâni. Am notat câteva idei, dar păreau terne și lipsite de viață. Mi se părea că nu am nimic despre care să scriu. Fără nicio poveste.

— La ce lucrezi? am întrebat.

— O poveste de groază, desigur.

Fața i s-a luminat de o voioșie plăcută.

— Oarecum. O poveste cu fantome, deci e mai mult tristă decât orice altceva.

— De ce tristă?

— Pentru că poveștile cu fantome ar trebui să fie triste. Nu crezi?

Poveștile cu fantome mă făceau, în general, să-mi imaginez cearșafuri albe, lanțuri zăngănitoare și coridoare întunecate, cu entități care săreau spre tine. Dar, gândindu-mă la asta, puteam înțelege la ce se referea Jenny.

— Da, presupun. Trebuie să fie trist să fii fantomă.

— Exact. Dacă există o fantomă, înseamnă că cineva a murit. O

persoană a fost lăsată în urmă și nu-și găsește pacea. Alți oameni jelesc. Și tot așa.

— Fără părți sângeroase în asta?

— Fără!

A tras aer în piept.

— Ei bine, nu multe.

Am zâmbit când mi-am amintit de Good Boy, povestea groaznică pe care o citise, despre câinele care își mâncase stăpânul după ce a murit. M-a făcut să mă gândesc la Goodbold, străbătând străzile cu propriul său animal de companie și o parte din mine spera că același lucru i se va întâmpla într-o zi. Cu excepția faptului că, trecând peste greșelile față de noi, părea să-și trateze bine animalul.

— Povestea despre câine a fost bună, am spus.

— Mersi.

— Ai spus că a fost bazată pe ceva adevărat. Cum ai auzit de asta?

— Marie mi-a spus.

— Cine-i Marie? am spus.

— O prietenă de-a mea.

Jenny a pus caietul pe bancă, între noi.

— Ceea ce-mi amintește… de fapt, am ceva pentru tine. Nu știu dacă

vei fi interesat, dar Marie mi l-a dat și m-a dus cu gândul la tine. Așteaptă!

S-a aplecat și a scotocit în rucsacul de la picioare, scoțând în cele din urmă o revistă zdrențuită. Mi-a întins-o.

— The Writing Life, am spus.

— Uită-te pe ultima copertă!

Am întors-o, scanând detaliile.

— E un concurs pentru povestiri, a spus Jenny. Se poate înscrie oricine sub 18 ani. Dacă ești ales, va exista o antologie a câștigătorilor – o carte adevărată. Termenul-limită nu e prea departe.

— OK.

M-am uitat la anunț, neînțelegând.

În sfârșit, am făcut legătura.

— Ce, crezi că ar trebui să particip?

— Da! Normal! Cred că povestea ta a fost foarte bună. Ar trebui s-o trimiți.

— O vei trimite pe a ta?

— Desigur. Adică, ce e de pierdut?

M-am uitat la revistă câteva secunde, citind din nou detaliile, mai atent de data aceasta. Foarte important, nu exista nicio taxă de înscriere. Deci ce rău putea cauza? Bineînțeles că eram îngrijorat că aș putea fi respins, dar Jenny credea că povestea mea era suficient de bună.

— Nu am un pix.

Și-a dat ochii peste cap.

— Nu trebuie să o trimiți acum!

— Știu asta. Adică, pentru a nota adresa.

— E în regulă, ia revista! Eu deja am detaliile.

— Ești sigură?

— Da, normal.

Și-a scuturat uimită capul spre mine.

— De asta am adus-o.

De asta am adus-o.

Îmi amintesc că m-am entuziasmat. Însemna că, în ciuda puținelor noastre interacțiuni, Jenny se gândise la mine și asta mi-a dat un sentiment greu de descris. O căldură în stomac. Nu mai experimentasem așa ceva, dar parcă tocmai învățasem că lumea îngloba și posibilități de care nu știusem.

Am pus revista în rucsac.

— Mulțumesc!

— E în regulă, a spus Jenny. Nu-i mare scofală.

A doua zi dimineață, căscam în timp ce mergeam aproape pe pilot automat prin orășel, spre casa lui James. Frigul m-a ajutat să mă trezesc puțin. Chiar dacă primăvara începuse oficial, Gritten părea să se agațe de iernile sale la fel de tare ca și de oameni. În orășel, iarba creștea din nou, în sfârșit, și în timp ce soarele era puțin mai mare decât o monedă strălucitoare ascunsă de nori, am putut să simt că prinde forță. Ciripitul păsărilor se auzea din nou, după luni de zile. Un sunet precaut care nu părea că-și vrea să

ispitească soarta, dar totuși era acolo.

Inima mi s-a micșorat când am ajuns acasă la James.

De obicei, Carl era cel care îl pregătea pentru școală și îl conducea dimineața, dar în acea zi, Eileen era afară, pe scări. Purta un halat decolorat

și ștergea ușa cu o cârpă veche, albastră, strânsă în pumn, cu o expresie de concentrare furioasă pe față.

Poarta atârna de o balama veche. Când am deschis-o, lemnul lăsă o urmă în pământ. Eileen s-a uitat la mine tăios și mi-am ținut capul în jos în timp ce am înaintat pe alee.

— Bună dimineața, doamnă Dawson!

— Este?

Și-a reluat activitatea, ținând ușa cu o mână și cu cealaltă apăsând cârpa cu atâta ferocitate, încât mă așteptam ca lemnul slab să cedeze. A țipat: — Vino aici, băiete! E timpul să mergi la școală!

Nu a existat niciun răspuns imediat. Am stat stângaci acolo pentru câteva clipe, privind-o cum trebăluiește. La picioarele ei era o sticlă de dezinfectant.

— S-a întâmplat ceva la tine acasă azi-noapte? a întrebat ea.

M-a luat prin surprindere; habar n-aveam la ce se referea. După o secundă, probabil luându-mi tăcerea ca pe un fel de vinovăție, m-a privit cu suspiciune.

— Ai ieșit azi-noapte?

— Doamnă Dawson?

— Nu căsca ochii la mine așa, băiete. Ai ieșit azi-noapte?

— Nu!

S-a holbat la mine, evaluându-mă. După ceea ce s-a simțit ca fiind o eternitate, a clătinat din cap, apoi și-a îndreptat atenția spre ușă.

— Cineva a ieșit. Unul dintre voi ne joacă feste, nenorociților.

Înainte de a mai putea spune ceva, James a apărut în prag, trecând cu atenție pe lângă mama sa, ca și cum femeia ar fi fost încărcată electric și ar fi putut să-i provoace un șoc dacă ar fi atins-o.

— Pe mai târziu, tată! a strigat el către casă. Te iubesc!

Vocea lui Carl s-a auzit de undeva, de departe.

— Și eu te iubesc!

Am așteptat până când am ieșit din raza lor și nu ne puteau auzi.

— Totul e în regulă?

— Da.

Ceea ce era, în mod evident, o minciună, dar nu am vrut să insist. Când a sosit autobuzul, a urcat primul. Întotdeauna mergeam în spatele autobuzului – pentru că părea firesc să stăm acolo ținând cont de vârsta noastră –, dar astăzi James m-a dus în mijlocul autobuzului, spre un loc liber.

Când ușile s-au închis și autobuzul a pornit, am stat acolo o vreme în tăcere.

Dar, deși nu voiam să-l întreb pe James ce s-a întâmplat, încă eram curios de ceea ce spusese Eileen.

S-a întâmplat ceva la tine acasă azi-noapte?

— Ce făcea mama ta? am spus.

— Curăța ușa.

— Da, am văzut. Ceea ce voiam să spun e de ce?

James a ezitat.

— Ai auzit ceva? m-a întrebat. În timpul nopții?

M-am gândit din nou. Din câte îmi aminteam, am dormit neîntors.

— Nu, din câte îmi amintesc.

— Ești sigur?

James părea la fel de obosit ca și mine. Dar și speriat.

— Nu știu, am spus. Ce ar fi trebuit să aud?

După o clipă, James s-a întors și s-a uitat pe fereastră la peisajul sumbru pe lângă care treceam.

— Nimic.

— Da. Chiar sună a nimic.

— Pe cineva bătând la ușă. Ai auzit asta?

— Să bată? Nu.

— Bine.

— Vrei să spui că tu ai auzit?

— Nu, e doar ceea ce a spus mama. Cineva a bătut la ușa noastră în mijlocul nopții. S-a enervat pentru că a trezit-o.

James a ridicat din umeri – un gest timid, care abia a fost dus până la capăt. — Așa că ne-a trezit pe mine și pe tata. Dar nu era nimeni acolo. Am crezut că poate și-a imaginat, exceptând faptul că în dimineața asta era ceva pe ușă. Asta făcea – curăța.

— Ce ștergea?

Din nou, James nu a răspuns. Mă întrebam dacă într-adevăr știa răspunsul – sau dacă în realitate chiar fusese ceva acolo. Eileen bea mult și nu era genul de persoană care să recunoască că a greșit. Era ușor de crezut că și-a imaginat un zgomot în timpul nopții, a reacționat exagerat și curăța ușa în această dimineață ca o dovadă a pretenției încăpățânate de a avea dreptate.

Autobuzul a cotit pe autostradă, înaintând prin fața fabricilor abandonate, a magazinelor deteriorate și a caselor.

James a spus ceva încet și nu prea am înțeles.

— Ce? am întrebat.

— Sânge.

Încă privea peisajul plictisitor, iar vocea îi era atât de stinsă, încât abia îl puteam auzi.

— A spus că era sânge pe ușa noastră.

15

Acum

Polițistul Owen Holder privea chiorâș la ușa mamei mele.

— Ce crezi că e? a întrebat el.

— Nu știu. Pare a fi sânge.

— Da, presupun.

Și-a lăsat capul într-o parte.

— Poate.

Prea repetasem cuvântul ăsta și m-a enervat să-l aud acum. Pe ușă

erau trei pete de culoare roșiatică, fiecare dintre ele de dimensiunea unui pumn strâns, ieșind în evidență pe lemnul alb și sclipind sumbru în lumina dimineții. Dacă a fost deranjant să le văd la lumina lanternei, singur în întuneric, acum imaginea lor îmi provoca greață. Începuseră să se coaguleze și câteva muște erau deja atrase de ele.

— Cred că sigur e sânge, am spus.

— Nu erau aici înainte?

— Nu prea pot trece neobservate, nu?

— Nu, a spus Holder. Cred că nu.

Apoi s-a lăsat pe spate, înfigându-și mâinile în buzunare și s-a încruntat, de parcă nu ar fi fost sigur ce ar fi trebuit să facă în legătură cu asta. Nici eu nu eram sigur. Ezitasem înainte de a suna la poliție și, în cele din urmă, decisesem că poate aștepta cel puțin până dimineață. Dar acum, oricare va fi rezultatul, m-am bucurat că o făcusem. Semnele de pe ușă erau în mod clar un fel de mesaj și, chiar dacă nu îi înțelegeam încă sensul, mă

înspăimântau mai mult decât voiam să recunosc.

Nici nu am mai încercat să mai adorm după ce fusesem trezit de bătăi.

În schimb, verificasem încuietorile de la fiecare ușă și fereastră din casă, apoi am stat în întuneric pe patul mamei, cu perdelele puțin depărtate, pentru a putea vedea strada. Așteptasem și supravegheasem zona până când liniștea din aer a început să cânte. Și, deși nu era nimeni acolo, nicio mișcare, senzația că eram urmărit rămăsese.

Senzația persista.

103

Holder a inspirat lung și lent, apoi a aruncat o privire spre aleea din față, dinspre stradă. Părea nesigur.

— Nu prea știu ce să spun, domnule Adams. E un fel de vandalism, cred. Și cred că poate fi enervant. Dar n-a fost făcută nicio pagubă. E probabil doar o farsă.

Unul dintre voi joacă feste, nenorociților.

În ciuda căldurii dimineții, gândurile mi-au dat fiori reci.

Holder părea să aibă cel mult douăzeci și ceva de ani și am presupus că

era prea tânăr pentru a ști ce s-a întâmplat aici acum mulți ani. Aș fi putut încerca să-i explic, dar am simțit că erau prea multe de spus pentru a-i actualiza informațiile. Și chiar dacă aș fi făcut-o, pentru a le înțelege adevărata importanță, trebuia în primul rând să fi trăit acele lucruri.

— Aș vrea măcar să fie întocmit un raport, am spus.

A oftat și și-a scos telefonul.

— Desigur, domnule.

A fotografiat ușa din față din câteva unghiuri diferite, iar eu am rămas în spate, cu brațele încrucișate, scanând strada și casele din apropiere. Din nou, nu era nimic de văzut. Dar dacă cineva mă urmărea, cel puțin ar fi știut că luam situația în serios. Cel puțin la suprafață, nu voiam să mă las intimidat.

După ce Holder a terminat și a plecat, m-am întors înăuntru. Întreaga situație părea atât stranie, cât și dezamăgitoare; se întâmplase ceva grav, dar casa în sine părea perfect normală, iar viața părea să se desfășoare la fel ca în ultimele zile. Nu eram sigur ce să fac.

Curăță ușa pentru început!

Da – era un început, nu? Așa că am luat cârpe, o găleată cu apă și o sticlă de dezinfectant și m-am apucat de treabă. Dar tot timpul am verificat strada din spatele meu. Și, deși nu era nimeni acolo, m-am bucurat când am terminat și am putut să mă întorc în casă, închizând lumii ușa de la intrare.

Casa era tăcută.

Cine ar fi putut lăsa acele urme? O întrebare la care era imposibil de răspuns. Ieri, am văzut online numeroase referiri la bătăile din ușa casei lui James. Era doar unul dintre numeroasele detalii infame din caz: o piesă din puzzle cunoscută de mii de obsedați de pe internet. Dacă cineva voia să-mi facă o farsă, existau o mulțime de materiale din care să se inspire.

Și poate asta era tot.

Dar, pe măsură ce mă gândeam la acele postări, mi-am amintit și de utilizatorii care credeau că Charlie este încă în viață, și de cei care își imaginau că, într-adevăr, a reușit imposibilul. Presimțirea care mă încerca

de zile întregi era mai puternică acum. Aveam senzația că trecutul nu dispăruse și că urma să se întâmple ceva îngrozitor.

Dar dacă era așa, ce urma să se întâmple?

Am mers încet pe scări, apoi am stat lângă fereastra din hol, uitându-mă spre pod. Trapa era închisă, dar aproape că simțeam amprentele roșii și cutiile cu ziare sigilate de deasupra mea.

E în casă, Paul!

E în nenorocita de casă!

Mi-am amintit de imperativul cuvintelor mamei, alături de panica și teama care îi deformau vocea. Am găsit cutii pline de rapoarte despre trei crime diferite, separate de ani, dar cu un fir comun, care le lega de mine. M-a durut să aflu ce ținuse mama ascuns de mine în tot acest timp; mi-am imaginat că tot ce era de găsit se afla acolo. Dar acum mă întrebam dacă nu mi-a scăpat ceva. Un detaliu suficient de important, pentru care cineva să-mi fi trimis un mesaj sau o atenționare.

O amenințare.

Ideea mă speria.

Dar trebuia să mai arunc o privire. Eram pe punctul de a mă ridica să

deschid trapa, când am văzut ceva cu coada ochiului. Am rămas nemișcat, forțându-mă să privesc în sus. Fereastra de alături dădea spre grădina din dosul casei și spre pădure și eram sigur că văzusem o mișcare în lizieră.

Am aruncat o privire, urmărind pădurea pentru câteva secunde și încercând să văd din nou ce putea fi.

Nu era nimic.

Și apoi era.

Nu puteam fi sigur, dar aveam impresia că o figură s-a ghemuit în tufișul din partea opusă gardului.

Comportă-te natural! mi-am spus.

Și am încercat să rămân calm. După o clipă, m-am întors cu spatele la fereastră și am stat acolo puțin mai mult, uitându-mă pe ici-colo, de parcă nu aș fi văzut nimic. De parcă nu eram sigur ce să fac în continuare.

Într-un fel era adevărat. Voiam să confrunt pe oricine era acolo? Inima îmi bătea în ritmul unui mesaj constant: nu, nu, nu. Era ultimul lucru pe care voiam să-l fac. Apoi m-am gândit la ceea ce îmi spusese Jenny și mi-am amintit când, în acea zi, cu mult timp în urmă, alergasem spre băiatul de pe terenul de rugby și am decis că ceea ce voiam să fac nu era întotdeauna același lucru cu ceea ce trebuia să fac.

Am coborât.

105

Grădina din dosul casei era lungă. Între ușă și pădure erau vreo cincizeci de metri de tufișuri și, dacă ieșeam, cine era acolo m-ar fi văzut și ar fi dispărut în pădure înainte să pot ajunge la el. Dar erau alte căi de a ajunge în Umbra.

Am încuiat ușa și am plecat rapid spre stradă. Puțin mai departe, o potecă plină de buruieni se îndepărta de drum, spre pădure. Am pornit pe-acolo. Înfășurată de gardurile vii de pe ambele părți, lumea a devenit atât de tăcută, încât auzeam doar albinele care bâzâiau încet în tufișurile de muri din jurul meu, și chiar și acel zumzet s-a stins când am ajuns la capătul cărării și am pășit cu grijă printre copaci.

Neliniștea s-a intensificat. Nu mai fusesem în aceste păduri de douăzeci și cinci de ani, dar mi le aminteam prea bine. Trebuia să mergi doar câțiva metri pentru ca civilizația să dispară în spatele tău și să se instaleze o liniște profundă și descurajantă. Să te simți prins în capcană și pierdut, chiar și pe traseele izolate ale cărării unde bălăriile fuseseră călcate în picioare.

Și să te simți urmărit.

Dar nu mai eram un adolescent.

După puțin timp, m-am întors spre stânga, făcându-mi drum printre copaci într-un unghi care ducea spre dosul casei mamei. Dacă eram atent, aș

fi putut să mă strecor în spatele celui pe care-l văzusem la gard.

Un minut mai târziu, am calculat că eram aproape. Era extrem de cald și m-am oprit să-mi șterg sudoarea de pe față înainte să mă ghemuiesc și să

încep să mă mișc mai încet. Spatele îndepărtat al caselor a început să apară

printre ramurile copacilor.

O rămurică trosni sub piciorul meu.

Am rămas nemișcat pentru un moment. Niciun răspuns.

Am continuat să merg, ajungând la gard câteva secunde mai târziu; copacii s-au rărit și grădina neîngrijită a mamei a apărut brusc. Nu era nimeni aici. Dar când m-am uitat în jos, buruienile erau călcate în picioare și se simțea un anume miros.

O dâră de murdărie și sudoare.

Pielea de pe ceafă a început să mă mănânce. M-am întors încet pentru a înfrunta pădurea. Întotdeauna fusese ceva în neregulă cu acest loc – un flux slab de energie către pământ, ca atunci când te apropii prea mult de un stâlp de electricitate –, dar senzația de acum era mai rea.

Cineva era acolo.

Cineva ascuns după copaci.

— Bună! am strigat. E cineva acolo?

Niciun răspuns. Dar liniștea avea ceva ciudat, ca și cum cineva își ținea respirația.

— Charlie?

Habar n-am de ce i-am strigat numele, dar am obținut un rezultat.

După câteva secunde de tăcere, am auzit frunzișul trosnind în fața mea, în stânga. Am rămas nemișcat, cu inima bătându-mi puternic. Pădurea era atât de deasă în acea direcție, încât puteam vedea doar la câțiva metri în față, dar sunetul nu venise de departe. Oricine era acolo era încă aproape.

M-am îmbărbătat, apoi m-am mutat într-o parte, între trunchiurile aspre ale copacilor, pășind peste spiralele de iarbă și ridicând din drum straturi subțiri de ramuri.

Și apoi, ajuns într-un luminiș, am înghețat.

În capăt era un bărbat.

Se afla la vreo zece metri distanță, stând cu spatele la mine, cu capul plecat și cu corpul complet nemișcat.

— Hei! am strigat.

Nu a răspuns. M-am uitat mai de aproape și am văzut că purta ceea ce părea a fi o jachetă veche de armată, uzată în partea umerilor, astfel încât țesătura ieșea în smocuri ca niște pene. Îl auzeam respirând.

Nu! m-am gândit.

Nu, nu, nu!

Deși o parte din mine voia să se apropie, corpul meu nu coopera. Mă

simțeam la fel de înrădăcinat ca arborii care mă înconjurau. M-am întins și m-am ținut de nas.

Nu visam.

Și apoi, pur și simplu, bărbatul s-a îndepărtat printre copaci. M-am uitat după el îngrozit, dar a ieșit curând din raza mea vizuală, rupând frunzele în timp ce dispărea adânc în pădure.

Apoi lumea a fost scăldată în tăcere.

Am rămas pe loc, cu inima bătându-mi nebunește.

Și exact așa cum numele lui Charlie părea să fi venit de nicăieri cu o clipă în urmă, acum îmi apăruse un gând la fel de neașteptat. Ceea ce tocmai văzusem nu fusese deloc om. Era ceva care se târâse din adâncurile Umbrei pentru a mă vizita, iar acum se întorcea, printre copaci, acasă.

16

Iisuse! se gândi Amanda când ajunsese în Gritten.

Lumea din jurul ei părea să se fi schimbat complet în douăzeci de minute. Nu cu mult timp în urmă, conducea de-a lungul peisajelor pitorești liniștite, înconjurate de câmpuri idilice, însorite și-și spusese: nu-i un loc atât de rău. Pe când acum, doar terenuri industriale goale, case și magazine ponosite în toate părțile, lucruri care o făceau să se gândească: e un capăt de lume. Desigur, o concluzie dură. Din experiența ei, locurile erau doar locuri.

Mai degrabă contau oamenii care locuiau acolo, iar un cod poștal extravagant nu era o garanție pentru nimic – găseai bine și rău peste tot. Și totuși, Gritten avea ceva deosebit de epuizant. În ciuda luminii soarelui, atmosfera era sumbră și gri, ca o cârpă veche și umedă, pe jumătate stoarsă.

În timp ce se uita la cartierele dărăpănate pe care le străbătea, nu putea să

scape de senzația că locul era cumva blestemat – că era ceva otrăvitor aici în pământ, înrădăcinat în istoria locului, care păstra solul sterp și oamenii stinși pe dinăuntru.

Telefonul ei era pe bord, aplicația arătându-i traseul. Mai avea cam o jumătate de kilometru.

A încetinit puțin mașina când s-a apropiat de o curbă îngustă, apoi a trecut pe lângă niște case recent construite pe partea stângă. Nebunia speranței mai presus de experiență, se gândi ea. Era greu să-și imagineze că

cineva se mută în Gritten când are opțiunea de a fi oriunde altundeva.

Desigur, unii oameni nu aveau de ales.

Câteva minute mai târziu, a parcat ceva mai departe de adresa declarată a lui Billy Roberts. Casa era mică și singuratică, amplasată între două întinderi de ierburi răvășite. Sub pervazurile vechi ale ferestrelor erau

cărămizi prăbușite, iar vopseaua de pe ușa din față se cojea atât de rău, încât părea că s-ar fi tras de ea cu ghearele. Pe stânga atârnau resturile unui vechi garaj, cu bucăți de tablă ondulată împrăștiate pe pământ și câțiva stâlpi ruginiți care ieșeau încă din casă, ca un corp slăbit, cu un braț rupt și tendoanele atârnând.

Primul gând al Amandei a fost că locul avusese zile mai bune. Apoi și-a amintit detaliile pe care le citise despre copilăria lui Roberts – neglijarea,

sărăcia extremă, acuzațiile de abuz – și se întrebă dacă locul chiar văzuse zile mai bune.

A oprit motorul și i-a trimis un mesaj scurt lui Lyons, informându-l că a ajuns. Ieri, când fusese în biroul lui, s-a dovedit a fi mai mult decât deschis la sugestia de a călători în Gritten pentru a vorbi cu Billy Roberts. Nu fusese o mare surpriză. Odată cu posibila implicare a unei terțe părți din online, uciderea lui Michael Price începuse să devină ceva mai complexă, iar Lyons avusese întotdeauna ochii pe premiu. Dacă Roberts s-ar dovedi implicat sau

– și mai bine – Charlie Crabtree ar fi încă în viață și ar putea găsi ceva care să-i conducă la el, ar fi stele de aur peste tot.

Dar Lyons a avut nevoie de restul zilei pentru a-și aranja vizita la departamentul de poliție Gritten. Însă ea nu se așteptase ca, în cursul urmăririi altor persoane legate de crima inițială, să afle de la universitatea unde lucra că Paul Adams se întorsese și el în Gritten. Desigur, lui Lyons îi surâse ideea: doi iepuri dintr-o singură lovitură. Și astfel, ceea ce își imaginase inițial ca fiind o excursie de o zi, se încheiase prin rezervarea unei camere de hotel local nenorocit și împachetarea grăbită a unei valize, aflată

acum în portbagajul mașinii sale.

Primul pe listă, Roberts.

Când s-a apropiat de casă, și-a scos mobilul și a sunat din nou la numărul lui Roberts. Strada era atât de liniștită, încât, după ce s-a făcut conexiunea, a auzit telefonul sunând în casă. Dar niciun răspuns. A întrerupt apelul și casa a fost scufundată în tăcere până a bătut la ușă.

A așteptat.

Oare era mișcare înăuntru?

Pe ușă era un vizor mic și, câteva secunde mai târziu, Amanda a avut senzația că de cealaltă parte era cineva care o privea. Nerăbdătoare, s-a uitat în spate la împrejurimile degradate. Casa era vizavi de un șir de magazine închise, care aveau obloanele metalice acoperite cu graffitti. Puțin mai în josul drumului se afla o curte îngrădită, plină cu grămezi de anvelope vechi și un semn de lemn ilizibil, legat de plasele de sârmă.

S-a întors spre casă și a bătut din nou.

Niciun răspuns.

A făcut un pas în spate.

Conform datelor, Billy Roberts era șomer de câțiva ani, dar, evident, asta nu excludea posibilitatea ca acesta să nu fie acasă. Ceea ce era în regulă, desigur; putea reveni. S-a uitat din nou la vizor. Simțea că cineva fusese acolo și, având în vedere că Roberts nu răspundea la telefon, nu era pe 109

deplin convinsă că atitudinea lui va fi diferită la ușă. A îngenuncheat pe prag și a ridicat clapeta fantei pentru scrisori.

— Domnule Roberts?

Nimic.

A privit cu atenție și a văzut un hol îngust, care ducea către o ușă ce se deschidea spre bucătărie. Șipca stricată de la fereastra din capătul îndepărtat atârna în unghi drept, ca o ghilotină. Tot ce vedea părea de modă

veche: tapetul cu model, ramele prăfuite ale tablourilor. Era de parcă

Roberts nu schimbase nimic după ce se întorsese aici. Covorul bej era peticit, jerpelit și avea…

Urme de pași pe el.

Pentru o clipă, Amanda a făcut ochii mari.

Urme roșii de pași.

Inima a început să-i bată mai repede. A lăsat clapeta încet, apoi s-a ridicat și a încercat mânerul ușii. Ușa s-a deschis încet spre interior, cu balamalele scârțâind.

A făcut un pas înăuntru.

— Domnule Roberts?

Casa era într-o tăcere mormântală.

Verifică ieșirile!

S-a uitat în jur. Chiar în stânga ei era o ușă închisă cu un lacăt ruginit; probabil că asta dusese odată spre garaj. Scările urcau, dar nu era nimeni la etajul întunecat. Vechiul hol din fața ei era gol și îngust cât de-o persoană.

Din ce putea vedea, nu era nimeni în bucătărie – și a presupus că acolo era o ușă spre exterior.

S-a uitat în dreapta. Ușa deschisă de acolo ducea în ceea ce părea a fi una dintre camerele din față. Nu vedea nicio piesă de mobilier, iar la baza pereților erau aliniate doze și sticle goale. Nu era nimeni acolo. Dar acesta era punctul ei de interes. Locul din care putea vedea pe oricine ar fi intrat.

Pentru o clipă, s-a dat înapoi.

Acum, fiind înăuntru, urmele care duceau pe hol semănau și mai mult cu sângele față de cum i se păruse mai devreme. Din ce putea desluși, părea că cineva trecuse din camera din față înspre ușă, apoi se îndreptase prin hol spre bucătărie.

Amanda a ascultat.

Tăcere.

Și-a scos telefonul din buzunar și a tastat numărul poliției, cu degetul mare deasupra butonului APEL. Apoi a păși în lateral, intrând în camera din față.

110

Pe loc, a apăsat pe APEL.

Mai mult din instinct, pentru că a durat o secundă ca mintea ei să

proceseze ceea ce vedea. Atenția i-a fost atrasă de canapeaua roșu închis așezată în stânga ei, cu spătarul lipit de perete, către hol. Apoi silueta așezată pe ea. Nu și-a dat seama imediat că era o persoană, ci doar ceva ce semăna cu un om, dar și oribil de ciudat. Capul nu avea trăsături ce puteau fi deslușite și era mult prea mare; abia după ce se uită la el își dădu seama că

fața bărbatului fusese desfigurată, umflată peste măsură de la vânătăile și tăieturile pe care le suportase.

Amanda ținea telefonul la ureche.

Răspunde, răspunde, răspunde!

— Departamentul de poliție Gritten, cum…?

— Ofițer solicit asistență! Strada Gable, numărul 18. Am nevoie urgent de poliție și ambulanță! Un om pare să fie mort. Circumstanțe suspecte. Nu se știe unde e făptașul.

În timp ce vorbea, păși cu grijă înspre corp, fiind atentă la detalii.

Mâinile bărbatului îi erau în poală, fiecare deget, rupt și răsucit. Încă un pas și piciorul ei lipăi ușor. S-a uitat în jos. Și-a dat seama că sofaua nu era deloc roșie. Era doar acoperită de sângele care se îmbibase și în covorul de sub ea.

S-a uitat în sus.

Un pic mai departe de canapea, o ușă era deschisă. După lungimea camerei, nu putea duce decât în bucătărie.

Nu se știe unde e făptașul.

— Doamnă, îmi puteți spune numele dumneavoastră, vă rog?

— Detectiv Amanda Beck, a spus ea. Doar veniți aici, acum!

Bărbatul de la celălalt capăt al telefonului a spus încă ceva, dar Amanda a lăsat telefonul; inima îi bătea în urechi și atenția îi era concentrată

în întregime asupra ușii deschise din fața ei. Se gândea la urmele din hol.

Dispăreau în bucătărie, iar cea mai evidentă cale până acolo era această ușă

din capătul camerei. Și, totuși, oricine ar fi făcut asta ieșise în hol pe ușa din față.

Își aminti de senzația pe care o avusese după ce a bătut la ușă. Senzația că cineva se uita la ea.

Păstrează-ți calmul!

Cu ochii ațintiți pe ușa din bucătărie, Amanda și-a strecurat telefonul în buzunarul jachetei și și-a scos cheile, strângându-le în pumn. Apoi s-a îndreptat cu grijă spre capătul camerei, oferindu-și mai mult spațiu, mai mult timp, un unghi mai bun. Știa că, înarmată atât de slab, nu ar fi avut nicio 111

șansă în fața oricui ar fi fost capabil de o violență atât de feroce, în fața oricui stătea nemișcat în camera de alături.

Bucătăria i s-a dezvăluit treptat. Putea vedea capătul blatului, plin de farfurii murdare, apoi marginea chiuvetei. Fereastra.

Ezită, cuprinsă de frica a ceea ce ar putea întâlni acolo și a chestiei distruse și purpurii care stătea acum în spatele ei.

Panica se instala.

Nu pot face asta.

Și, pentru câteva secunde, avea din nou opt ani. Înspăimântată și totuși prea speriată ca să strige; știa că nu era nimeni în casă care să intervină.

Apoi:

Poți face asta, și l-a imaginat spunând pe tatăl ei.

Te-am crescut mai bine.

A mai făcut un pas în lateral.

Bucătăria era goală. Putea vedea acum în lungimea ei, până la firida din capăt, de unde ochiul negru al unei mașini de spălat vechi se holba la ea, și văzu sticla spartă a ușii dinspre spatele casei, care stătea deschisă, sprijinită

de boilerul de pe perete, lumina soarelui dezlănțuindu-se pe lângă ea.

Ești bine.

Ușurată, se mișca mai repede acum, călcând în jurul urmelor de sânge care veneau din hol. În ciuda căldurii zilei, când a ajuns la ușă și a respirat, aerul de afară a fost cumva mai răcoros și mai proaspăt decât atmosfera din casă. În spate, era o zonă pavată, dezordonată, iarba izvorând printre crăpăturile lespezilor murdare, și, la margine, copaci.

Nimeni la orizont.

S-a uitat în jos.

Urmele însângerate urmăreau pavelele, spre copacii din capătul curții.

Dar dispăreau pe măsură ce înainta, de parcă persoana care le lăsase se evaporase în timp ce fugise. Iar când a ajuns la lizieră, nu mai era nici o urmă.

17

Înainte

Îmi amintesc ultima dată când am intrat în Umbra împreună cu ceilalți.

Era weekendul de după bubuiturile nocturne din ușa lui James și, ca de obicei, ne-am întâlnit toți patru la locul de joacă din orășel, apoi ne-am îndreptat spre casa lui. Erau numeroase poteci din care puteam alege, dar, dintr-un anumit motiv, lui Charlie i-a plăcut mereu să meargă pe acolo. În acea zi, pe când coboram prin spatele grădinii lui James, m-am trezit rămânând puțin în urma celorlalți. Copacii din fața mea păreau mai întunecați și mai inospitalieri decât de obicei, umplând treptat cerul în timp ce mă apropiam de gard, iar pe piele am simțit fiori.

Am aruncat o privire în spate. La fereastra de sus a casei era o siluetă.

Carl stătea acolo urmărindu-ne, o reflexie a norilor acoperindu-i expresia feței. Am ridicat mâna și l-am salutat, dar el nu a răspuns. Apoi, mâna lui s-a mișcat într-o doară spre geam.

Întorcându-mă, am tras de sârmele subțiri ale gardului din dosul casei și m-am băgat pe dedesubt, pășind în pădure, urmându-i pe ceilalți înspre lizieră. Zgomotul s-a redus, goana liniștită a lumii reale dispărând în spatele nostru. Tăcerea din pădure era sinistră și m-am trezit aruncând din nou o privire în jur în timp ce regândeam traseul, inima având acea senzație ciudată pe care o ai când simți că ești urmărit.

Ceea ce era stupid, desigur. Nu era nimeni aici în afară de noi. Dar pădurea mă neliniștise mereu. Mama mă avertizase că aici nu eram în siguranță. Vedeai prea puțin în față, ceea ce te putea face să-ți pierzi calea și, chiar dacă nu te-ai fi rătăcit, însuși pământul era amăgitor și nesigur. Aici erau mine abandonate și locuri în care pământul se surpase, lăsând copacii înclinați periculos, formând cruci spulberate deasupra gropilor prăbușite.

Nu erau păduri prietenoase. Nu era un loc primitor, unde copiii se puteau juca. Desigur, mai erau și toate poveștile lui Charlie despre cum pădurea ar

fi fost bântuită. Ideea aceea îmi intrase în cap. Întotdeauna Charlie a fost cel care insista să venim aici și întotdeauna el conducea grupul, ducându-ne pe

diferite trasee, printre copaci. Aveam senzația că era în căutare a ceva și mă

trezeam mereu privind în lateral sau verificând în spate. Printre copaci totul era atât de întunecat și liniștit, încât era ușor să ne imaginăm că suntem urmăriți.

Am mers aproximativ jumătate de oră în acea zi. Apoi Charlie și-a dat jos geanta de pe umăr și a aruncat-o pe pământ.

— Aici, a spus el. Nu e chiar ceea ce trebuie, dar merge și așa.

— Și unde ar fi ceea ce trebuie? am spus.

Nu mă așteptam la un răspuns și nici nu am primit unul. În săptămânile anterioare, am devenit mai beligerant față de Charlie, iar el, ca răspuns, începuse să se comporte ca și cum nu aș fi fost acolo sau nu m-ar fi auzit.

M-am uitat în jur.

O mare parte din zonă era impenetrabilă, dar Charlie ne dusese astăzi în afara drumului și reușise să găsească un luminiș între copacii deși.

Pământul era negru și pârlit, de parcă ar fi trecut printr-un incendiu și nu și-ar mai fi revenit. Copacii carbonizați ieșeau drepți, ca săgețile, direct din solul întunecat, ramurile de deasupra întinzându-se ca niște degete răsfirate. Era și un ciudat scrâșnet de energie în locul acela. Pătruns de atmosferă, m-am rotit gândindu-mă la zâne și monștri. Dacă așa ceva ar fi trăit în pădure, probabil că aici s-ar fi adunat. În aer era o tensiune de parcă

urma să apară ceva.

Billy își adusese propria geantă: un rucsac vechi și pătat, cu șnur.

Scoase din el un cuțit și o praștie „văduva-neagră”; îi dădu praștia lui Charlie, dar păstră cuțitul, întorcându-l pe toate părțile și examinându-i lama.

Văzusem praștia deja, dar cuțitul m-a neliniștit. Avea aproximativ cincisprezece centimetri, cu o margine zimțată și o curbură periculoasă la vârf, iar puțina lumină care se reflecta în metal dezvălui numeroase zgârieturi pe lamă. Mi l-am imaginat pe Billy în atelierul tatălui său, urmând instrucțiunile din una dintre revistele sale pentru a ascuți lama.

Pământul s-a zgâlțâit când Charlie l-a lovit cu piciorul, căutând o piatră

potrivită. Când a găsit una, și-a agățat capătul văduvei-negre de antebraț, a strâns piatra și a tras înapoi la maximum.

Am auzit pârâitul elasticului întins.

A închis un ochi pentru precizie, apoi s-a întors și a îndreptat-o spre fața mea.

La dracu’!

Am reacționat din instinct, închizând ochii și ridicând o mână. Se mișcase atât de repede, încât mintea mea continuase restul acțiunii și mi-am 114

imaginat explozia durerii în ochi. Nu a venit. Când mi-am coborât mâna și m-am uitat din nou, Charlie îmi zâmbea, țintind spre pământ.

— Ți-am făcut-o!

— Iisuse, omule!

Inima îmi bătea atât de repede, încât îmi era greu să vorbesc.

— Ce naiba faci?

— Doar mă joc.

Dar nonșalanța din voce nu-i era reflectată și în privire. S-a întors și a țintit spre unul dintre copaci. Am înghițit în sec, încercând să mă calmez.

Dacă mâna i-ar fi alunecat atunci, probabil m-ar fi omorât.

Deci fă ceva!

Impulsul exista. Dar încă avea praștia. Iar acum, Billy se apropiase de mine. Împingea vârful cuțitului într-unul dintre copaci. Nu-l înjunghia neapărat, mai degrabă îl tortura dintr-o curiozitate stupidă, cu o privire goală. Mi-am dat seama dintr-odată.

Nu-i mai cunosc deloc pe oamenii ăștia.

— Goodbold, a spus Charlie.

A tras. Traiectoria pietrei a fost prea rapidă ca să o pot urmări, dar s-a auzit o pocnitură îngrozitoare dintr-o parte și, când m-am uitat, l-am văzut pe Goodbold stând acolo o clipă, cu un ochi roșu, cu bucăți din craniu care-i umpleau aerul de lângă ureche. Apoi a fost din nou doar un copac. Piatra trasă de Charlie spulberase o bucată de scoarță de la înălțimea capului.

— Punct lovit, a spus el.

Am clătinat din cap fie în dezacord, fie doar pentru a-i clarifica viziunea.

— Nu-i un punct lovit, am spus. Mai mult ochit.

— Ochit, atunci. Tot direct în creierul lui – sau ceea ce ar trebui să fie creierul. Rândul tău, James.

Charlie i-a întins praștia și James a luat-o cu ezitare, cercetând pământul în căutarea unei pietre. Când a găsit una, a încărcat-o și a stat cu picioarele depărtate, țintind stângaci spre același copac pe care îl țintise Charlie.

— Puțin mai la stânga, a spus Charlie.

Mânuirea unei arme nu era ceva firesc pentru James. Îmi puteam da seama că deja se pregătea pentru eșec, fix la fel ca pe terenul de sport. În timp ce își regla ținta, Charlie i-a atins brațul, ghidându-l cu blândețe.

— Puțin mai mult.

Doar șoptind.

115

— Și puțin mai sus. Așa. Acum – îl poți vedea pe Goodbold acolo?

James se concentra cu un ochi închis.

— Da.

— Atunci, fă-o!

James a lansat lovitura, dar a tras-o ușor în ultima secundă. Piatra s-a îndepărtat prin tufișuri și el a coborât praștia cu o privire abătută.

— E nevoie doar de antrenament, a spus Charlie. Mai încearcă.

James a încărcat praștia din nou.

— Îmi doresc să-i facem asta în realitate.

— O vom face, a spus Charlie.

Pentru o clipă, luminișul a fost tăcut, în afară de sunetul constant pe care Billy îl scotea, continuând să lovească în copac. M-am uitat la Charlie.

Siguranța din voce i se oglindea și pe față. Arăta calm. Și cu totul serios.

— Ce vrei să spui? am întrebat.

Dacă ar fi venit de la altcineva, aș fi luat-o ca pe o bătaie de joc, dar arareori Charlie se juca cu vorbele.

S-a uitat la mine.

— Îl vom omorî, a spus.

— Nu… nu cred că ar trebui să facem asta.

— De ce nu? Omul e un bătăuș. Și un pedofil.

— Sunt destul de sigur că nu-i un pedofil pe bune.

— Serios? s-a încruntat Charlie spre mine. Deci tu cum îi spui unui bărbat care obligă băieții să se dezbrace în fața lui?

Consideram că Goodbold era doar o versiune adultă a lui Hague. Un om frustrat, care-și descărca problemele vieții sale mizerabile pe noi.

— E un bătăuș, am spus.

— Nu, e mai rău.

— Poate. Dar, Iisuse! Chiar dacă e adevărat, asta nu înseamnă că îl putem omorî.

Mi-am scuturat capul; întreaga conversație era ridicolă.

— Mai mult decât orice, îmi doresc ca niciunul dintre noi să nu meargă

la închisoare.

— Nu va trebui, a spus Charlie.

— Oh, sigur că nu.

— Pentru că îl vom pune pe Mâini-Roșii s-o facă.

Și, din nou, îmi puteam da seama din vocea și din expresia lui că era foarte serios. Am aruncat o privire prin pădure, mai neliniștit ca niciodată.

Cine este domnul Mâini-Roșii? Charlie nu-mi răspunsese niciodată la întrebare, dar în adâncul sufletului, niciunul dintre noi nu avusese nevoie de

răspunsul lui. În mod evident, era fantoma despre care susținea că bântuie aceste păduri, pe care o invoca și în lumea viselor. Și, într-un mod ciudat, părea că a nu o spune cu voce tare făcuse totul mai credibil. Când oamenii cred că și-au dat seama de un lucru pe cont propriu, devin mai predispuși în a-l percepe ca fiind adevărat. Ceea ce nu știam atunci era de ce.

M-am uitat acum la James și la Billy. Niciunul dintre ei nu părea câtuși de puțin afectat de ceea ce spusese Charlie.

Și gândul a revenit.

Nu-i mai cunosc pe oamenii ăștia.

— Dar nu e real, am spus. Sunt doar vise.

— Spui asta pentru că nu l-ai văzut.

— Nu, o spun pentru că e imposibil.

— James?

Ne-am întors amândoi spre James, care privea solul negru, părând stingherit.

— Ce e? am întrebat.

James a ezitat.

— L-am văzut, a spus el. L-am văzut cu Charlie.

— Nu, nu l-ai văzut.

— Ba da, mai devreme, săptămâna asta. Am visat că eram aici, în pădure, și erau amândoi aici. Mâini-Roșii era exact așa cum l-a descris Charlie. Purta

jacheta veche de armată, toată jerpelită la umeri, care arăta de parcă ar fi avut aripi care i-au fost smulse.

— Și eu am visat același lucru, a spus Charlie. Nu-i așa?

James a dat din cap. Apoi s-a uitat la mine cu speranță.

— Părul îi era zburlit, Paul. Și mâinile îi erau de un roșu aprins. Dar nu i-am putut vedea fața. Era întunecată. Era doar o gaură.

Certitudinea de pe chipul lui m-a speriat. Am privit în altă parte.

Spațiile dintre copacii din jurul nostru se simțeau acum amenințătoare, de parcă era ceva care ne asculta, ceva care a fost atras de nebunia liniștită din luminiș.

— Spune-i restul, a zis Charlie.

— Îți mai amintești de dimineața aceea, nu?

James a făcut un pas spre mine.

— Bătăile în ușă, din noapte?

Oh Doamne!

Părea atât de înflăcărat. Era evident că el credea deja orice avea să-mi explice și era disperat să mă facă și pe mine să cred. Voia să-și împartă

experiența cu mine – să mă ia în această călătorie în care se îmbarcase deja.

— Da, am spus. Îmi amintesc.

— Și urmele de pe ușă, de dimineață?

Sânge.

— Da.

— Charlie mi-a arătat jurnalul lui pentru vise. Adnotările pentru seara dinainte. A fost el. A făcut-o în visul lui.

— Nu, și-a întins Charlie mâna. Nu eu.

Fără a fi rugat, James i-a dat prașstia.

— El a bătut la ușă, a spus Charlie. Tare și cu putere. Îmi amintesc că

visul părea mai real decât de obicei, ca și cum noi doi am fi stat cu adevărat acolo. M-am uitat în sus și am văzut o lumină venind de pe scări.

— Ceea ce e exact ce s-a întâmplat!

James practic mă implora acum.

— Mama a coborât, dar nu era nimeni acolo. Îți amintești, nu?

Înainte de a putea răspunde, Charlie a dat din cap.

— A fost prea mult pentru mine, a spus. Prea real. Chiar înainte de a se deschide ușa, m-am trezit. A fost ca și cum visul m-ar fi aruncat de acolo.

Am închis ochii, amintindu-mi-o pe Eileen ștergând furioasă ușa în dimineața aceea – curățând sângele –, dacă asta fusese cu adevărat. Și pentru mine era evident ce se întâmplase, chiar dacă explicația rațională era aproape la fel de incredibilă ca ceea ce James părea pregătit să accepte.

Charlie se furișase în timpul nopții și făcuse asta. Apoi scrisese în jurnalul său pentru a-l convinge pe James.

A fost deliberat și calculat.

Și era atât de evident!

Dar când am deschis din nou ochii, am văzut că James credea, măcar cât să fie dispus să meargă în continuare. Privirea lui mi-a provocat greață.

Dar ce aș putea spune? Am realizat brusc cât de singur eram aici și cât de departe eram noi patru de un alt suflet viu. Charlie, stând acolo cu praștia încărcată. Billy, care se întorsese de la copac și mă privea cu cuțitul în mână.

Și James, un pion inocent într-un joc pe care încă nu-l înțelegeam.

Trebuie să fii foarte atent acum, mi-am spus.

Foarte, foarte atent.

— Bine, am spus încet. Deci Mâini-Roșii va prinde viață și-l va omorî pe Goodbold pentru noi. Cum funcționează asta?

— Va fi nevoie de toți patru, a spus Charlie. Între noi fie vorba, cu ajutorul lui, putem fi suficient de puternici pentru a influența realitatea.

— Te rog, Paul, a spus James.

Sunteți nebuni, m-am gândit. Sunteți cu toții nebuni.

Cu excepția faptului că nu eram sigur că este adevărat. Charlie părea mult mai stăpân pe situație. Adevărata întrebare era ce spera să realizeze.

Pentru că, chiar dacă până acum l-a convins pe James, experimentul nu putea merge mult mai departe. Strecurându-se în orășelul nostru noaptea și bătând la ușa lui James a fost ceva, dar mă îndoiam că până și Charlie ar fi fost capabil să-l ucidă pe Goodbold.

Ce contează e să pleci de aici, Paul.

Gândul acesta mi-a dat fiori.

— Bine, am spus. Cum facem asta?

Charlie a împins geanta de pe sol cu piciorul și mi-a zâmbit.

— Incubație, a spus.

18

În acea noapte, m-am așezat la biroul din camera mea – casa, întunecată și tăcută în spatele meu –, ținând în mâini lucrul pe care mi-l dăduse Charlie în pădure în acea după-amiază.

O păpușă.

Era realizată manual și avea aproape cincisprezece centimetri. Baza era un cârlig vechi din lemn, dar Charlie îl înfășurase în petice de material: resturi de haine vechi, bucle din sfoară, resturi de vopsea uscată și cocoloașe de clei. Părul de pe ceea ce ar fi trebuit să fie capul era negru și zbârlit, iar fața fusese vopsită complet în negru. Corpul era înfășurat într-un fel de țesătură de camuflaj, cu brațele făcute din sârme ieșindu-i din mâneci. Cinci șiruri lungi de sfoară roșie fuseseră atașate la capătul fiecăruia – degetele, presupuneam –, dar erau atât de lungi, încât, când țineam păpușa în poziție verticală, îi atârnau până la picioare.

Am răsucit păpușa în mâini. Era dezgustătoare. Avea ceva murdar, care provoca o mâncărime, ca o jucărie care fusese lăsată sub o canapea sau în colțul unei camere și nu fusese curățată niciodată.

Incubație.

De ce o păstrasem? În pădure nu avusesem de ales. Charlie făcuse aceste păpuși pentru noi patru, iar celelalte trei erau la fel de complicate și atent construite ca a mea. Oricât de mult mi-ar fi displăcut, era evident că a depus multă muncă, iar Billy și James le acceptaseră pe ale lor cu recunoștință. Părea că ar fi fost periculos să o refuz. În schimb, ascultasem ce ne-a spus Charlie și mă prefăcusem că agreez ideea, spunându-mi tot timpul că voi scăpa de nenorocita de păpușă de îndată ce voi fi în siguranță.

Și totuși, era aici, în mâinile mele.

M-am holbat la abisul negru care-i alcătuia fața.

După ce ne-a dat păpușile, Charlie ne-a explicat ce trebuie să facem.

Ideea era că, dacă păstram această păpușă aproape de noi și ne concentram asupra ei înainte de a ne culca, asta ajuta silueta să ne găsească în noapte.

Când visam lucid, trebuia să ne transportăm în sala C5b și să ne întâlnim acolo, apoi Charlie urma să ne arate ce să facem.

Era imposibil, desigur. Nu credeam că se putea întâmpla acum mai mult decât se întâmplase în pădure și mi-am dat seama că singurul motiv 120

pentru care continuam totul era James. A-i întoarce spatele lui Charlie ar fi însemnat să-mi pierd cel mai bun prieten. Și mă temeam că dacă-l abandonam pe James, l-aș fi pus în pericol.

Prin urmare, trebuia să continui.

Și cât de departe putea Charlie să mai ducă asta? Nu exista o lume comună a viselor. Nu exista nicio modalitate prin care visele noastre puteau avea un efect tangibil asupra lumii reale. Și nici Mâini-Roșii nu exista.

Ceea ce însemna că nimic nu s-ar fi întâmplat.

Și mâine ar fi sfârșitul tuturor acestor lucruri.

Chiar și așa, exista o limită pentru cât de departe eram pregătit să

merg. Charlie ne instruise să dormim cu păpușa sub pernă, dar era o idee prea oribilă ca s-o iau în considerare. În schimb, am pus-o în sertarul biroului. Am stins lumina și am stat o vreme în pat, iar când mi i-am imaginat pe ceilalți în paturile lor, am fost deranjat de cât de ușor mi-a fost să-i vizualizez. Ziua care a trecut mă înspăimântase rău. M-am rostogolit pe-o parte în întuneric și apoi am repetat mantrele care îmi deveniseră

familiare.

Îmi voi aminti visele.

Îmi voi aminti visele.

Nimic nu i se va întâmpla lui Goodbold. În curând, James avea să

înceapă să-și dea seama cine e Charlie cu adevărat, avea să se trezească din vraja în care se afla și, în câteva săptămâni, toate acestea aveau să fie uitate.

Ce altceva s-ar fi putut întâmpla?

Încă nu aveam nicio idee de ce era capabil Charlie.

Visez.

Îmi amintesc de fiorul familiar declanșat de luciditatea viselor.

Și îmi amintesc de neliniștea care a venit după.

Pentru că stăteam la capătul scărilor din subsolul școlii, privind spre sala C5b. Ușa din fața mea era închisă, fereastra cu plasă dintr-o parte era încețoșată și cenușie. Panica pe care am simțit-o a făcut ca visul să se estompeze și aproape că m-a trezit, așa că am îngenuncheat și am folosit tehnica mediului, așezându-mi mâna pe podeaua rece, frecându-mi palma într-un cerc pe piatra aspră. Senzația m-a ancorat.

M-am ridicat.

Nu era nimic de care să-mi fie frică.

Acesta era un vis, ceea ce însemna că eu îl controlam și nu aveam de ce să mă sperii. M-am gândit la evenimentele din timpul zilei; așadar, era perfect firesc ca subconștientul meu să evoce acest loc.

Dar nu era niciun motiv pentru care să rămân aici. Cu spatele spre scări, mi-am spus că atunci când mă voi întoarce, va fi o ușă în partea de sus, iar când o voi deschide, mă va conduce pe o plajă. Era mai ușor decât să

încerci să te teleportezi. Într-un vis lucid, creierul tău putea încă să se agațe de regulile posibilului și aceasta era o tehnică pe care o folosisem înainte și care a funcționat întotdeauna.

O vedeam clar, apoi m-am întors.

Palierul de deasupra era gri, inert și…

Cling!

Am auzit un zgomot îndepărtat. Părea o țeavă lovită cu un ciocan.

Sunetul a reverberat și s-a stins. Nu-mi puteam da seama de unde venise, iar acum mă simțeam și mai neliniștit. Eram treaz în visul meu, dar era ca și cum mi-ar fi scăpat de sub control, de parcă altcineva își exercita influența asupra lui și era mai bun la asta decât mine.

Cling!

Același zgomot. Mai puternic de data asta.

M-am întors și am mers până la ușa sălii C5b. Fereastra laterală era cenușie, iar aerul de dincolo părea că se învârte în camera plină de fum. Și mai era și altceva acolo, mi-am dat seama acum. O siluetă palidă, aproape de geam. Era o față – sau cel puțin o aproximare îngrozitoare a uneia. Era alungită într-un oval; ochii, întinși și distorsionați în pete neclare; nasul, mici fante verticale, și gura, o tăietură subțire, neagră. Pe cât de deformat era însă, l-am recunoscut pe James. Ochii i s-au mărit când m-a văzut, iar gura a început să i se miște într-un mod straniu, creând forme ciudate în timp ce încerca să comunice cu mine prin semne pe care niciunul dintre noi nu le putea deduce. Arăta de parcă ar fi fost înecat și lăsat sub apă, imaginea lui plutind în fața mea, de cealaltă parte a ferestrei.

Cling!

Dintr-odată, din spatele meu s-a auzit un zgomot mult mai puternic.

Sunetul îngrozitor al metalului care atinge metalul. O răzuire a unor părți ruginite care nu se mișcaseră de secole, desprinzându-se acum din inerție.

M-am întors încet.

În umbrele de lângă scări, se afla acum un triunghi galben spălăcit, care strălucea deasupra ușilor către vechiul lift. De acolo se auzea sunetul strident al metalului. Inima a început să-mi bată atât de tare, încât eram convins că o să mă trezesc. Dar nu am făcut-o.

Intensitatea zgomotului a scăzut.

Trezește-te! mi-am spus.

122

Ușile de metal au început să se cutremure, deschizându-se.

M-am întors în sală. James era încă acolo, clătinându-și capul dintr-o parte în alta, cu trăsăturile îngrozitoare estompându-se într-o pată care se mișca încet, terorizat de ceea ce se ridicase din adâncurile școlii și pășise în spatele meu.

Trezește-te!

Mi-am închis ochii, imaginându-mă întins în patul meu și dorind să

ajung acolo.

Trezește-te!

Dar când am deschis din nou ochii, visul părea și mai real decât înainte.

Încăperea era tot în fața mea, iar acum simțeam ceva care stătea chiar în spatele meu. Pielea de pe spate mi se făcuse de găină din cauza acelei prezențe.

Trezește-te!

Am simțit miros de frunze și pământ și am auzit un scrijelit îngrozitor, ca și cum cineva respira prost printr-un gât stricat.

Trezește-te, trezește-te, trezește-te!

Apoi, o mână umedă și roșie s-a întins spre fața mea, degetele sale dezgustătoare trecând peste nasul și gura mea, închizându-le. Am încercat să respir. Nu am reușit. Și când am început să mă sufoc, m-am zbătut neputincios, cuprins de panică.

Acum știam de ce nu mă puteam trezi.

Pentru că acesta nu era un vis.

19

Acum

Întors în casa mamei, am încuiat ușile și m-am sprijinit de blatul din bucătărie, uitându-mă pe fereastră înspre Umbra, încercând să-mi controlez respirația.

În afară de mușchii care fâlfâiau lângă gard, totul era complet nemișcat.

Nu era nimeni afară acum.

Și totuși tremuram.

Mi-am amintit cum, după ce mă trezisem din coșmarul pe care mi-l provocaseră Charlie și păpușa lui, făcusem tot posibilul să mi-l explic. Să-i găsesc o logică. Desigur, visasem sala de la subsol și ceva despre Mâini-Roșii.

După intensitatea zilei de dinainte, pus la pământ de Charlie și praștia lui și de nebunia colectivă a prietenilor mei, ar fi fost dubios dacă nu aș fi făcut-o.

Am încercat să fac același lucru acum.

Semnele de pe ușă ar fi putut fi o farsă. Oamenii aveau tot dreptul să se plimbe prin pădurea asta. Poate că cel pe care-l văzusem era un vagabond, un bărbat care locuia acolo pentru că nu exista niciun alt loc pentru el. Nu ar fi fost deloc ciudat ca cineva să fie îmbrăcat în felul acela, înfășurat într-o haină veche, uzată și zdrențuită.

Voiam să cred asta.

Dar, deși nu-mi plăcea să recunosc, eram speriat chiar și acum. Mi-am spus că nu avea rost să-l urmăresc pe bărbat – că pădurea era atât de densă

și impenetrabilă, încât l-aș fi pierdut repede –, dar oricât ar fi fost de adevărat, știam că nu era un calcul pe care îl făcusem în momentul

respectiv.

Nu, vederea lui m-a îngrozit.

Și am stat acolo înghețat – din nou ca în adolescență.

Un țăcănit zgomotos care s-a auzit brusc în spatele meu m-a făcut s-o iau din loc. Dar sunetul a adus un ecou cunoscut din amintirile copilăriei mele. Era doar cutia cu scrisori. M-am întors și am văzut că sosise corespondența.

124

Am adunat scrisorile din hol. Mai multe facturi și reclame. Le-am așezat deoparte, lângă celelalte, dar apoi m-am gândit mai bine. În mod evident, erau banale și irelevante în marea schemă a lucrurilor, dar trebuia să trec prin ele la un moment dat, și o distragere de la cele întâmplate chiar m-ar ajuta. Ceva care să mă ancoreze din nou în realitate. Așa că am strâns toată grămada, am dus-o în camera din față și m-am așezat pe canapea.

Mama era în mod clar de modă veche și încă primea copii pe hârtie după orice. Erau facturi standard de utilități pe care le-am deschis și le-am verificat fără interes, împreună cu un extras bancar pe care am decis să-l las deoparte pentru moment. Erau meniuri de la restaurantele din zonă și pliante pentru firme de grădinărit și instalat jgheaburi.

Și mai era o factură telefonică.

M-am uitat la ea câteva secunde. Era o factură trimestrială pentru telefonul fix tipărită pe trei foi. Privirea mea s-a deplasat în jos, la lista detaliată cu numere – toate apelurile pe care le făcuse mama –, s-a mutat pe foaia următoare, apoi pe ultima.

Mergând cu aproape două luni în urmă, mi-am găsit numărul de telefon. Data părea atât de îndepărtată! Despre ce vorbisem? Mi-am dat seama că nu-mi puteam aminti. Nimic, probabil – doar o conversație standard, pe care, fără îndoială, am grăbit-o fără să-mi dau seama. Mama a fost întotdeauna cea care mă suna și timpul părea să treacă între acele apeluri rare fără ca eu să simt vreodată nevoia să o contactez.

Odată cu acest gând, un val de tristețe a trecut peste mine.

Nu-mi pasă dacă nu te gândești deloc la mine.

Mă voi gândi eu la tine!

Pentru că asta făceau părinții, nu? Voiau să-și protejeze copiii. Își doreau pentru ei cea mai bună viață posibilă. Și nu se așteptau la nimic în schimb. Dar din numeroasele apeluri de aici, era clar că mama simțise nevoia de a vorbi cu cineva, iar eu mă simțeam vinovat acum pentru că nu fusesem eu acela cu care să vorbească. Că nu mă gândisem la ea mai mult.

Cu cine vorbise oare?

M-am întors la prima foaie. Erau mai multe apeluri în ultima lună către ceea ce am recunoscut ca fiind numărul lui Sally, împreună cu alte câteva numere care nu-mi spuneau nimic. Unul, în special, ieșea în evidență. Era un număr de telefon mobil și, deși mama nu-l apelase în fiecare zi, o făcuse destul de des. Conversațiile variau ca durată și au avut loc în diferite momente, adesea în mijlocul nopții. Habar n-aveam cine era, dar de unde aș

fi putut ști? Cunoșteam atât de puține despre viața mamei mele!

Poate nu era prea târziu pentru a schimba asta.

125

Mi-am scos propriul mobil și am format numărul. A sunat pentru o veșnicie înainte de a auzi semnalul sonor anonim, robotizat, care m-a invitat să las un mesaj. Nu am făcut-o. Am închis și apoi am sunat din nou, un minut mai târziu. Poate că cel căruia îi aparținea numărul nu reușise să ajungă la telefon.

De data asta nu a sunat deloc. Doar a bipăit în gol.

Am închis și m-am încruntat la mobil. Oricine se afla la celălalt capăt al liniei a decis că nu vrea să răspundă și și-a închis telefonul. Nu părea să

existe niciun alt mod de a interpreta situația, dar nici nu mă puteam gândi la ce era de înțeles din asta.

Am stat acolo pentru o clipă, confuz.

Apoi telefonul meu a sunat– un șoc brusc de zgomot și vibrații în mâna mea. M-am uitat la ecran, așteptând să văd același număr, dar apelul era de la Sally.

— Bună!

— E mama ta, mi-a spus. E trează. Întreabă de tine.

Am șofat prea repede înspre ospiciu. Nu era nimic urgent în ceea ce-mi spusese Sally – nu era ca și cum trebuia să ajung înainte de a fi prea târziu –, dar chiar și așa! Mama era trează și întreba de mine, iar eu mă obișnuisem deja cu programul ei de somn și nu voiam să pierd această fereastră pentru a discuta. După ani plini de tăcere între noi, am simțit că erau atât de multe lucruri pe care voiam să le lămuresc!

După ce am parcat, am intrat și am găsit-o pe Sally așteptându-mă la birou.
— Încă e trează? am întrebat.

— Era acum un minut.

— Despre ce voia să vorbească cu mine?

— Nu știu.

Sally m-a privit cu simpatie.

— Nu mi-aș face speranțe în locul tău. Întreba de tine, dar tot părea confuză.

Când am ajuns lângă cameră, Sally a rămas pe coridor. Am împins ușa ușor și am văzut-o pe mama întinsă în pat. Părea mai măruntă și mai slabă

decât ieri, dar ochii îi erau deschiși. S-a uitat la mine în timp ce am închis ușor ușa, iar privirea ei m-a urmărit prin cameră în timp ce mă deplasam spre scaunul de lângă pat.

— Bună, mamă!

— Bună, Paul.

— Sally mi-a transmis că voiai să-mi spui ceva?

S-a încruntat.

— Cine e Sally?

Femeia care ți-e asistentă de luni de zile! m-am gândit.

— Nu contează, am spus.

— E iubita ta?

— Normal că nu!

— Cea pe care nu vrei încă să o cunosc?

Mama zâmbi și se uită la tavan. Nu am spus nimic. Vorbea despre Jenny – în acel moment se afla acum.

— Va trebui să-l întrebi pe tatăl tău.

Tatăl meu care era mort de șase ani! Chiar dacă ar fi trăit, nu aș fi vrut să-l întreb nimic și, pentru o clipă, nu mi-am putut da seama ce voia mama să spună.

M-a privit și a zâmbit încurajator, dorindu-și să înțeleg.

— Pentru plicuri, Paul! Știi că el e cel care păstrează lucrurile de genul ăsta. Vei avea nevoie de două, nu? Și timbre, desigur!

Atunci am înțeles unde se afla temporal. Era în ziua în care i-am arătat revista pe care mi-o dăduse Jenny, cu detaliile concursului pentru povestiri pe spate. Înscrierea era gratuită, dar asta nu însemna că n-aș mai avut nevoie și de altceva. Plicuri și timbre! Mi-am amintit de sentimentul de greață pe care îl avusesem la gândul de a-i cere ajutorul tatălui meu și de privirea disprețuitoare pe care mi-o aruncase după ce mă obligase să-i explic pentru ce îmi trebuie.

— Nu e ca și cum îți vor trimite povestirea înapoi, mama a îngânat.

Asta dacă știu ce e mai bine pentru ei.

— Nu cred că a fost foarte bună, mamă.

— Aiurea! M-am furișat în camera ta, înțelegi, și am citit-o cât timp erai la școală. Cea despre omul care hoinărea pe străzile unde a crescut. Cred că a fost genială.

Apoi s-a încruntat.

— Adică, știu că nu ar fi trebuit să fac asta. Dar nu-mi arăți niciodată

nimic, Paul. Îmi pare rău!

Am înghițit în sec. La vremea respectivă, m-ar fi umilit să știu că a făcut asta, dar totul era acum atât de îndepărtat, încât nu mai conta.

— E în regulă, mamă!

Se uită din nou la tavan și închise ochii. Am așteptat, nesigur de ceea ce să fac sau să spun. M-am grăbit încoace pentru că era trează și a vrut să-mi spună ceva. Poate că era o prostie, dar după toate câte s-au întâmplat astăzi

acasă, mi-am imaginat că ar fi putut avea o legătură: bătăile din ușă, omul pe care l-am văzut în pădure.

Dar era doar asta!

— Mamă, îți amintești că ți-am spus că am urcat în pod?

Pentru un moment, nu a existat niciun răspuns. Apoi a oftat.

— Toate sunt la fel.

— Cazurile?

— Nu.

Cu ochii încă închiși, a zâmbit de parcă ar fi fost ușor mulțumită în legătură cu ceva.

— Toate sunt la fel. De aceea el nu-l va găsi.

— Cine? Și ce nu va găsi?

Dar doar a clătinat din cap. Se părea că oricine ar fi el și orice ar fi ascuns de el, era hotărâtă să păstreze secretul și față mine. Ei bine, aș fi putut să caut din nou în ziare mai târziu. M-am forțat să trec peste frustrarea pe care o simțeam și am încercat o altă abordare.

— Ai… văzut pe cineva în pădure?

Din nou, a rămas tăcută pentru un timp. Dar zâmbetul i-a dispărut și, după câteva secunde, ochii i s-au deschis brusc și m-a privit alarmată. — E în pădure, Paul!

— E în regulă, mamă.

— E în pădure. E acolo chiar acum!

M-am întins și am netezit calm marginea păturii peste colțul patului.

Era o încercare inutilă de a o alina, dar după o clipă corpul ei păru să se relaxeze puțin.

— Cine e în pădure, mamă?

— Nu vreau să spun numele acelui băiat oribil!

A dat din nou din cap și și-a închis ochii.

— Nu după ceea ce a făcut. Nu după toată durerea pe care a cauzat-o de-a lungul anilor.

Am ezitat.

— L-ai văzut pe Charlie în pădure?

A dat absentă din cap.

— Strecurându-se printre copaci.

Imaginea m-a dat peste cap și mi-am îndepărtat mâna de pat. Mama vedea fantome. Dar mi-am spus că probabil le vedea de luni de zile.

Nu însemna că erau reale.

— Oh, a spus dintr-o dată. Îmi amintesc!

— Ce îți amintești?

— Ce trebuia să-ți spun.

Ochii i-au rămas închiși, iar vocea îi era acum mai slabă. Se îndepărta.

O fereastră se închidea și nu știam câte vor mai fi.

M-am aplecat spre ea.

— Ce?

— Sunt atât de mândră de tine!

A zâmbit ușor. În timp ce urma să adoarmă, mintea îi zburda prin diferite momente și știam unde se afla acum. Stând pe un peron de cale ferată, alături de fiul ei, așteptând să plece, știind că nu se va întoarce.

Aruncându-l în lume, fără să se gândească la ea.

Liniștea a acoperit camera pentru un moment.

— Mulțumesc, am spus încet.

— Vei ajunge scriitor, am încredere.

Chiar dacă vocea ei abia se auzea, a spus-o cu atâta convingere, încât nu am putut să-i răspund. În schimb, am stat acolo, uitându-mă la așternuturile care se ridicau și coborau aproape imperceptibil cu fiecare gură mică de aer pe care o trăgea în piept. În cele din urmă, am găsit cuvintele.

— Te iubesc, am spus.

Dar mama adormise.

Am sărutat-o ușor pe frunte și apoi am stat cu ea o vreme.

Sunt atât de mândră de tine!

Afară, mai târziu, m-am gândit la cuvintele ei. Ar fi trebuit să-mi aducă

o oarecare mângâiere, dar știam că nu vorbise cu adevărat cu mine – sau cel puțin nu cu mine, cel de acum. Nu era nimic în viața mea de-acum de care să

se mândrească cineva și tot ceea ce ar fi putut exista atunci a fost risipit. În timp ce mama era fericită că scăpasem de Gritten și de ce se întâmplase aici, realitatea era că nu o făcusem niciodată. Nu chiar. Umbra fusese întotdeauna acolo.

Vei ajunge scriitor.

Ce glumă! O parte din mine s-a bucurat că mintea ei s-a retras într-un moment și un loc în care încă mai putea să creadă că voi ajunge cineva.

Am deschis ușile ospiciului și am privit chiorâș înspre soarele strălucitor al după-amiezii. Am mers spre mașină, pietrișul scrâșnindu-mi sub picioare și, din cauza luminii, a căldurii și a emoțiilor care mi se agitau în interior, abia când am ajuns, am realizat că un alt vehicul era parcat lângă

mașina mea și că o femeie se sprijinea de el cu brațele încrucișate, urmărindu-mă.

129

Părea să aibă mai mult de treizeci de ani; părul îi era lung, castaniu, prins în coadă. Nu se îmbrăcase potrivit vremii – blugi închiși la culoare și o haină lungă și neagră –, dar după privire, temperatura era cea mai mică grijă

a ei. S-a îndepărtat de mașină.

— Paul Adams?

— Da.

A dat din cap ca pentru ea, de parcă aș fi fost încă o dezamăgire dintr-un șir lung.

— Detectiv Amanda Beck, a spus ea. E vreun bar prin preajmă, Paul?

Nu știu tu, dar mie chiar mi-ar plăcea să beau ceva!

130

20

Paul nu a condus prea departe.

La câteva minute după ce părăsiseră zona ospiciului, a intrat într-o parcare pe care i-a arătat-o Amandei. Ea l-a urmat și a parcat în spatele lui, apoi a pășit după el în cârciuma de alături.

Având în vedere starea generală a orășelului Gritten, era îngrijorată că

barul va fi o văgăună, dar s-a dovedit a fi destul de drăguț: lemn de culoare închisă și alamă lustruită, cu suficiente televizoare pentru a sugera că va fi plin de viață mai târziu, dar liniștit pentru moment. Desigur, cel mai important era că avea un bar.

Trebuie să beau ceva!

Amanda și-a imaginat că spusese asta de mai multe ori în viața ei, de obicei după ceea ce fusese, în retrospectivă, o zi relativ ușoară la locul de muncă. Astăzi era adevărat. Întâlnirea de la casa lui Billy Roberts îi declanșase instinctul de „a lupta sau a fugi” și, după ce poliția și ambulanța au venit, adrenalina începuse să o copleșească nepăsătoare ca o mocirlă.

Adrenalina era o otravă; dacă nu o consumai, te consuma ea. Tremurase în timp ce vorbea cu detectivul principal, un bărbat pe nume Graham Dwyer, iar mâinile ei încă tremurau puțin și acum.

Instinctiv, barmanul i-a adus lui Paul o bere. Conștientă de limita de alcool pe care o putea consuma pentru a șofa, Amanda și-a comandat o cola cu votcă, alături de un singur shot separat, pe care l-a dat peste cap imediat ce i-a fost adus. Paul a dat să-și scoată portofelul, dar ea i-a făcut semn s-o lase baltă, cu gâtul arzând.

— Fac eu cinste!

— Mersi.

Odată ce comanda a fost onorată, se uită în jur și apoi îl conduse la o masă mai retrasă, cât mai departe de cei câțiva alți clienți. În timp ce se așezau, a rezistat tentației de a da peste cap și a doua băutură. A luat doar o înghițitură, închizând ochii și plimbându-și lichidul în gură.

— E despre dimineața asta? a întrebat Paul.

Amanda a înghițit și și-a deschis ochii.

— Dimineața asta?

— Urmele de pe ușa mamei, a spus Paul. Un ofițer a venit acasă. Holder cred că era numele lui. A făcut fotografii, dar nu părea atât de interesat.

Amanda era cu siguranță interesată.

— Ce fel de urme?

— Cineva a bătut la ușă în timpul nopții și a lăsat urme pe lemn.

Ofițerul probabil a crezut că a fost doar o farsă.

— E o farsă cam ciudată.

— Da, așa am crezut și eu.

Se uită la ea pentru o clipă, de parcă ar fi vrut să explice puțin mai mult, dar nu știa sigur cum. Apoi clătină din cap.

— Dar nu ești aici din cauza asta.

— Nu.

Amanda și-a scos legitimația și i-a arătat-o.

— Nu sunt din departamentul de poliție din Gritten. Sunt dintr-un loc numit Featherbank.

I-a urmărit cu atenție reacția. Dacă Paul Adams se afla în spatele contului CC666, numele locului i-ar fi fost cu siguranță familiar. Dar chipul lui nu arăta că ar cunoaște acest loc.

A pus cartea de identitatea deoparte.

— Sunt aici din cauza unei crime care s-a întâmplat acolo în weekendul trecut. Un masacru. Doi băieți l-au ucis pe unul dintre colegii de clasă.

Asta i-a provocat o reacție. Paul și-a închis ochii și a început să-și frece fruntea cu vârful degetelor. Din nou, îl urmărea. Părea să aibă vreo 40 de ani acum, estima ea, dar avea genul de chip atrăgător care, își imagina, în circumstanțe normale, putea fi perceput drept mult mai tânăr. Însă acum, părea împovărat de grijile lumii, fiecare dintre acei ani fiind gravat în trăsăturile lui. Parcă tocmai adăugase mai multe griji.

— Încă una, a spus el încet.

— Încă una?

— Au mai fost alte două de-a lungul anilor. Cel puțin.

Rahat! Amanda și-a scos telefonul.

— Ai numele?

A tastat în notițe detaliile pe care el i le-a dat. Ar trebui să caute mai multe despre ele mai târziu. Era posibil ca CC666 să fi fost implicat și acolo?

— Nu știam despre ele.

— Am aflat abia ieri. Până acum, n-am avut habar. Am crezut că toate astea… au fost date uitării.

— Nu în mediul online.

El a ridicat din sprâncene.

— Da, am văzut. Nu înțeleg.

— Ei bine, știi tu…

Amanda a ridicat din umeri și a spus următoarea informație cât a putut de relaxată.

— Oamenii sunt mereu interesați de lucrurile nerezolvate și necunoscute.

El a dat din cap.

— Dar nu era nerezolvat.

— Nu, asta e adevărat.

Dacă a auzit înainte de forum, era un actor bun. Ea a făcut un calcul.

— Ăsta e de fapt numele site-ului. Unsolved and Unknown. Ai auzit vreodată de el?

— Nu.

— Nici eu, până acum câteva zile. Chestia e că ambii băieți din Featherbank erau membri. Erau obsedați de cazul lui Charlie Crabtree. Și mai era un utilizator care părea să îi încurajeze. Această persoană știa o grămadă de lucruri despre ceea ce s-a întâmplat aici, în Gritten.

— Da, am observat că mulți oameni știu.

— Această persoană, în mod special, insinua că era Charlie.

Asta a funcționat ca o vrajă. Pentru o clipă, întregul trup al lui Paul a rămas complet nemișcat. Apoi, pe chipul lui apăru o expresie de neîncredere: un amestec de dezgust, confuzie și durere. Nimeni nu era un actor atât de bun,

a decis Amanda. Oricine ar fi fost Paul Adams și orice necazuri se întâmplau în viața lui, era sigură că nu el era în spatele contului CC666.

Ceea ce era aproape dezamăgitor.

— De ce ar face cineva asta? a întrebat el.

— Nu știu, a ezitat ea. Adică, crezi că e posibil să fi spus adevărul?

— Nu. Charlie e mort.

Dar a spus-o prea repede, într-un mod care părea a fi o vrajă de sine stătătoare: o incantație care ar deveni adevărată dacă ai repeta-o destul de des. — Cum poți fi sigur? s-a mirat ea. Din ceea ce știu, poliția a desfășurat o căutare amplă prin acea pădure.

Paul s-a gândit ceva timp.

— Îmi amintesc, a spus el în final. Îmi amintesc că am auzit de la fereastra dormitorului meu cum lătrau câinii. Din când în când, vedeam câte 133

un ofițer în dreptul lizierei. Dar chestia e că, după informațiile din mediul online, Charlie a dispărut fără urmă. Și asta pur și simplu nu e adevărat.

— Nu e?

— Nu. El și ceilalți fuseseră în acea pădure atât de des, încât urmele lor erau peste tot. Câinii găseau urme care îi conduceau înapoi la alte urme și sfârșeau prin a se învârti în cerc. La propriu, urmărindu-și coada. Deci da, căutarea a fost amplă, dar în cazul în care n-ai fost acolo, chiar nu îți dai seama cât de mare e pădurea. Cât e de ușor să te pierzi acolo!

Toate acestea puteau fi adevărate, dar mai simțea o urmă de îndoială.

Nu era atât de sigur pe cât voia să pară. Chiar și în fața dovezilor și a probabilității, exista o parte din el care nu era chiar atât de sigură. Și își dădea seama că ideea îl speria.

— Știai că Billy Roberts locuia în Gritten? a întrebat ea.

— Nu, a clipit el. La naiba! N-aveam nicio idee.

— Locuia în vechea casă a părinților săi.

— Nici nu știam că a fost eliberat.

— Serios?

Încă un adevăr, s-a gândit ea, dar asta a surprins-o.

— Având în vedere ce s-a întâmplat, m-aș fi gândit că ai urmărit cazul de-a lungul anilor.

— Din contră! Am făcut tot ce am putut să nu mă gândesc deloc la el.

După ce am plecat de aici, am vrut să uit. Să mă prefac că nu s-a întâmplat niciodată.

Isuse! se gândi Amanda. Toată lumea are în cap o a naibii cutie în care să ascundă lucrurile. În afară de ea, desigur. Nu trebuia să închidă ochii chiar acum ca să-și amintească imaginea lui Billy Roberts pe canapeaua îmbibată în sânge. Imaginea îi persista la marginea minții și făcea tot ce putea să o țină

departe. Urmau să aibă coșmaruri mai târziu.

— Locuia? a întrebat Paul.

— Scuze?

— Ai spus că Billy locuia acolo.

Asta a fost o lovitură din partea lui. Amanda și-a ridicat băutura și a mai luat o înghițitură, întrebându-se cât de multe să-i spună. Dar, oricum, vestea se va răspândi repede.

— Astăzi a fost găsit mort, a spus ea.

Eu l-am găsit mort.

— Cum?

134

— Nu vreau să detaliez chiar acum. Și vreau doar să subliniez asta: nu sunt implicată oficial în investigație. Poliția din Gritten are deja mai mulți suspecți cu care vrea să vorbească. Îl vizitam în legătură cu altceva.

Paul se gândi.

— Crezi că el ar fi putut fi persoana din spatele mesajelor de pe internet?

Tot mai isteț.

— Nu știu. E o pistă în investigație. Crezi că e genul de lucru pe care l-ar face?

— Billy? Nu știu nimic despre el.

Timpul prezent. Chiar dacă lui Paul tocmai i s-a spus că Roberts era mort, informația nu fusese încă suficient de bine asimilată pentru ca el să-și corecteze discursul. Era deja sigură că nu Paul era în spatele contului CC666.

Și la fel de sigură că nu fusese implicat în uciderea lui Billy Roberts.

Deci cine a fost?

În legătură cu altceva, tocmai îi spusese lui Paul, și probabil că era adevărat. Deși nu era implicată în ancheta crimei în sine, ea fusese la fața locului, dăduse o declarație detaliată și discutase după aceea cu detectivul Graham Dwyer. Dwyer avea deja o listă de oameni pe care voia să-i adune și cu care să vorbească. Billy Roberts făcuse parte dintr-un cerc local de alcoolici care aveau o relație adesea volatilă: bărbați care erau aproape fără adăpost și care se certau și se luptau cu cruzime pentru o jumătate de sticlă de alcool, toată furia și resentimentele înăbușite explodând din ei.

Înainte de cercetările criminalistice, acele conexiuni ar fi fost punctul central al anchetei, iar Amanda și-a dat seama că șansele ca Dwyer să aibă dreptate sunt mari.

Dar nu putea scăpa de senzația pe care o avusese mai devreme în fața ușii lui Roberts – că de cealaltă parte a acelui lemn subțire cineva stătea și se uita la ea. Dacă era adevărat, asta sugera un ucigaș mult mai stăpân pe el însuși decât susținea teoria în lucru. Și Amandei îi plăcea să creadă că

oricine ar fi fost cel care făcuse lucrurile groaznice pe care le văzuse în casă

nu fusese detașat și calm în timp ce acționase.

Pentru că ce fel de monstru era acela?

Paul privea în gol, părând neputincios și aproape supraîncărcat de informațiile pe care le primise.

— Îmi pare rău că am adus la suprafață amintiri neplăcute, a spus ea.

El a dat din cap.

— Crede-mă, erau deja la suprafață!

— Mama ta… nu se simte bine?

— E pe moarte.

— Ei bine, încercam să fiu precaută.

— Chiar nu-i nevoie.

Ea a încuviințat din cap, amintindu-și cum fusese atunci când tatăl ei era pe moarte. Vizitele nesfârșite, mirosul spitalului, felul în care părea tot mai mărunt cu fiecare zi care trecea, încadrându-se într-un contur care nu se potrivea cu dimensiunea bărbatului care îi umplea amintirile. Părea

imposibil. Dar totul este în regulă până când nu mai este. Oamenii sunt acolo, mari precum viața și luați de-a gata, și apoi nu mai sunt.

— Ei bine, îmi pare rău, a spus ea. Trebuie să fie foarte greu pentru tine acum.

— Cred că e mai greu pentru ea.

Paul și-a ridicat berea și a dat pe gât jumătate dintr-o înghițitură.

Amanda a așteptat.

— Nu am mai văzut-o de mult, a spus el. Nu m-am mai întors aici. Știi cum e atunci când pui ceva deoparte și uiți, de parcă n-ar mai exista? Apoi realizezi că de fapt fusese acolo tot timpul.

— Ca o cutie care nu stă închisă? a spus ea.

— Exact.

— Crede-mă, zilnic trăiesc asta. Stai în casa mamei tale, nu-i așa?

El a încuviințat din cap.

— Sunt surprinsă că nu ai ales un hotel, a spus ea.

— Cursurile nu sunt plătite atât de bine.

— Chiar și așa!

El nu a răspuns, iar ea s-a trezit încercând să-și imagineze ce simțea întorcându-se în casa în care a copilărit, cu atât de multă istorie amară

întipărită în pereți și scânduri. Mai ales când, spre deosebire de Billy Roberts, probabil că Paul nu fusese nevoit să o facă. Dar privindu-l acum, Amanda și-a dat seama că o mare parte din greutatea pe care o ducea era vinovăție și se întrebă dacă, în ciuda faptului că nu voia să se gândească la

ce se întâmplase aici, o parte din el decise că poate, în adâncul sufletului, trebuia.

— Nu știu, a spus el într-un final, vorbind încet, de parcă și el încerca să-și dea seama de niște lucruri. Pe cât de dificil a fost, cred că îi sunt dator mamei mele. A avut grijă de mine când eram copil. M-a protejat. M-a crescut.

E un minimum pe care îl pot face. Chiar dacă, în mod evident, e prea târziu acum. — Nu neapărat.

Telefonul ei a vibrat. L-a verificat și a găsit un mesaj de la Lyons care solicita o actualizare la ce naiba se întâmpla. Era formulat atât de politicos,

încât și-a dat seama că era furios pentru că nu i se spusese nimic. Ei bine, putea aștepta. Derulă înapoi, sperând să găsească o actualizare de la Theo, dar nu găsi nimic. Utilizatorul misterios din spatele contului CC666, în mod clar, încă nu mușcase momeala. Și, desigur, dacă s-ar fi dovedit că era Billy Roberts, de-acum nu ar mai fi mușcat-o niciodată.

O străfulgerare a scenei de mai devreme.

A dat-o deoparte și și-a golit paharul.

— Bine, a spus ea. Trebuie să plec.

— Ei bine, mersi pentru băutură!

— E în regulă. Acum, că știu că nu sunt plătite atât de bine cursurile, sunt ușurată că am luat inițiativa. Probabil vom păstra legătura. Ar putea fi de ajutor să vorbim despre ce s-a întâmplat aici, chiar dacă e doar pentru a-mi face o idee despre ce trebuie să caut.

— Nu știu cât de mult pot fi de ajutor.

— Nici eu. Dar vom vedea.

S-a ridicat.

— Între timp, mai e cineva în zonă cu care merită să vorbesc?

Paul s-a uitat peste ea, spre ușa pubului.

Până atunci, el păruse atât de luat prin surprindere, încât ea nu se îndoise de nimic din ceea ce îi spusese. Dar acum era ceva diferit în comportamentul lui. Nu părea că încerca să-și amintească un nume, ci că are deja unul în minte și nu se putea hotărî dacă să-l spună sau nu.

— Nu, a spus el într-un final. Nimeni.

21

Mai târziu, când am condus înapoi spre Gritten Wood, nu m-am dus direct la casa mamei.

Întorcându-mă pe șosea, am putut vedea în depărtare zidul Umbrei: o prezență neagră și solidă la baza cerului. În curând avea să se facă noapte și ideea de a dormi în vechea mea cameră, după tot ce se întâmplase astăzi, mă

stresa. Cu tot ce am aflat zvâcnindu-mi în cap. Cu casa ticăind și scârțâind în jurul meu și cu copacii din capătul grădinii pline de întuneric și fantome.

Desigur, erau fantome peste tot aici.

Am parcat în fața unei alte proprietăți și m-am uitat pe geamul mașinii.

Grădina era plină de buruieni, cu mărăcini care se arcuiau peste peluză ca niște suluri de sârmă ghimpată. Tufișul cel mai apropiat de casă era suficient de înalt pentru a ajunge la geamul negru, murdar al ferestrelor de la parter.

Locul era puțin mai mult decât o cocioabă. Aveam senzația că pădurea își întinsese degetele înspre grădina din dosul casei și își strângea încet pumnul, revendicând clădirea pentru sălbăticie.

Vechea casă a lui James.

Aveam o amintire vagă cum mama îmi spusese că Eileen și Carl au plecat de aici cu ani în urmă. Poate că încercaseră să vândă acest loc în prealabil, dar cine avea de gând să cumpere o casă în Gritten Wood?

Orășelul dispărea încet, casele, ca niște lumini, se stingeau una câte una, becurile vechi nefiind niciodată înlocuite. Clădirea care se afla acum lângă

mine fusese, în mod evident, abandonată de ani de zile, iar inima i se oprise cu mult înainte.

Billy e mort, m-am gândit.

În mod clar, cuvintele însemnau ceva, dar tot nu păreau să se potrivească într-un mod pe care să-l înțeleg. Mi se părea că ar trebui să

reprezinte ceva pentru mine, că ar trebui să simt ceva. Poate ar fi trebuit să

mă bucur. Încântat că, după câte a făcut, ticălosul a primit în sfârșit ceea ce merita. Asta ar fi reacția firească pe care ar trebui să o ai, nu-i așa? Dar de fiecare dată când căutam în mine o reacție la astfel de vești, nu o găseam.

Adevărul e că, din toate privințele care contau, Billy fusese mort pentru mine de douăzeci și cinci de ani. Era doar o fotografie veche la care nu mă mai uitasem de mult. Pe atunci, aș fi fost fericit să-l ucid eu pentru 138

ceea ce făcuse, dar trecerea timpului a temperat asta. Privind în urmă, îmi puteam da seama că Billy fusese întotdeauna ușor de manipulat. A avut o copilărie dificilă și îmi puteam doar imagina că și viața lui de adult fusese la fel de grea. Singura emoție pe care moartea lui mi-a trezit-o acum a fost un fel de tristețe ciudată. Gândul la câte vieți fuseseră distruse de ceea ce s-a întâmplat aici și ce risipă fusese totul.

Și acum, alt băiat fusese ucis.

Charlie e mort.

Asta i-am spus Amandei, dar cuvintele veniseră din instinct. Era ceea ce mi-am spus de-a lungul anilor, pentru că așa trebuise. M-am uitat acum pe lângă casă, spre pădure. Cea mai probabilă explicație pentru dispariția lui Charlie era că el a rămas acolo, în Umbra, undeva; că, după ceea ce au făcut el și Billy, s-a trezit și a rătăcit pe acolo și că oasele lui putrezeau undeva adânc între copaci, desfăcute de ierburi și pierdute în adânc.

Și totuși, mi se făcea pielea de găină.

Pe măsură ce seara s-a lăsat în jurul meu, m-am gândit la bătăile în ușă

din noapte, la siluetele din pădure și la ce spusese mama despre cum îl văzuse pe Charlie ivindu-se printre copaci.

La cineva de pe internet care pretindea că e el.

Crezi că e posibil să fi spus adevărul?

Chiar atunci, mi-aș fi dorit să mă simt măcar la fel de sigur pe cât încercasem să par în cârciumă, dar realitatea era că încă îl simțeam peste tot. Când am pornit din nou motorul și am plecat, gândul ăsta m-a speriat.

Dacă Charlie era încă în viață, atunci ce se întâmpla aici?

Billy e mort.

Cuvintele mi-au venit din nou în minte în timp ce conduceam. Și în ciuda a ceea ce spusese Amanda – că nu e nicio legătură și că suspecții au fost deja identificați –, spaima din mine a crescut. Pentru că urmele roșii ale mâinilor reapăruseră și nu puteam scăpa de sentimentul că ceva îngrozitor urma să se întâmple din nou. Și, mai presus de toate, erau cuvintele mamei mele.

Nu ar trebui să fii aici!

Când am parcat în fața casei, mi-a luat câteva secunde să mă calmez.

Îmi era cam frică să intru, iar asta nu mă ajuta. Întoarcerea în Gritten m-a dat peste cap; asta era tot. Și, deși mai urmau momente dificile, important e că totul se va termina în curând. Când treaba mea aici se va încheia, mă voi putea întoarce la viața mea și voi putea uita din nou de toate. Între timp, era

de înțeles că vedeam spirite în umbre. Nu însemna că erau cu adevărat acolo. *Trecutul e trecut.*

Și nu mă putea răni acum.

Când am descuiat ușa din față și am întors mânerul, casa era întunecată și mohorâtă. Ușa s-a blocat în ceva pentru o secundă, apoi s-a deschis mai încet decât ar fi trebuit. Ceva o bloca. Am deschis ușa suficient de larg pentru a-mi introduce corpul înăuntru, apoi am închis-o în urmă.

Orice fusese prins sub ușă s-a desprins.

Am apăsat întrerupătorul de lângă mine.

Și apoi am înghețat.

Ce e aia?

Doar că știam deja. M-am forțat să mă ghemuiesc lângă saltea și m-am împotrivit repulsiei stârnite de atingerea lucrului care fusese împins prin cutia poștală a mamei mele. Țesătura era prăfuită și veche. Se desprinsese pe alocuri, dezvăluind pete de lipici dedesubt. Și când am întors păpușa și i-am privit fața neagră, degetele din fire roșii mi-au gâdilat dosul mâinii.

Ce era?

Răspunsul mi-a dat un fior când mi-am imaginat întinderea vastă și întunecată a pădurii din dosul casei.

Incubare.

22

Înainte

În dimineața de după coșmarul cu Mâini-Roșii, în timp ce mergeam prin orășel spre casa lui James, îmi amintesc că eram speriat. Știam că visul pe care îl avusesem – experiența de a fi în afara camerei de la subsolul școlii și ceea ce se întâmplase cu Mâini-Roșii acolo – fusese doar un vis – unul care se simțise lucid în acel moment –, dar care nu putea fi adevărat. Nu reușisem să respir pur și simplu pentru că fusese un coșmar și nu avusesem nicio clipă controlul asupra a ceea ce se întâmpla. Dar oricât de mult încercam să-i găsesc o logică, reziduurile lui îngrozitoare rămăseseră în mine. Gândul că

Charlie ajunsese cumva atât de departe era înfricoșător.

James părea obosit și îngrijorat. Mergând împreună spre stația de autobuz, era evident că orice visase cu o seară înainte rămăsese încă în mintea lui. Niciunul dintre noi nu a menționat asta până când autobuzul nu a părăsit autostrada.

— Deci… cum a mers? a vrut să știe James.

— Cum a mers ce?

— Aseară. Experimentul. Ce ai visat?

M-am forțat să ridic din umeri, de parcă nu ar fi fost nimic. În același timp, în acea dimineață scrisesem cu supunere în jurnalul meu o relatare simplă a visului și, dacă aveam de gând să sfârșesc prin a o citi la prânz, acum nu prea avea rost să mint despre ceea ce se întâmplase.

— Am visat camera, am admis.

— Și eu. Ce s-a întâmplat la tine?

— Nimic nu s-a întâmplat.

— Dar ai spus că a fost despre cameră?

— Mda.

Aș fi fost fericit să o las așa, dar el aștepta să continui, nevrând să o dea uitării. Părea speriat despre orice ar fi fost visul său. Așa că am oftat și i-am spus câte ceva despre faptul că, fiind în afara camerei, l-am văzut plutind în spatele geamului. Dar am minimalizat cât de înfricoșătoare fusese toată

treaba și, cu siguranță, nu am menționat ce s-a întâmplat la final.

— Nimeni altcineva nu era acolo, am spus. Sincer, nici nu sunt sigur dacă erai tu. A fost doar un vis stupid.

James s-a uitat în altă parte, pe geam.

— Dar tu? am spus.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— De ce?

— Pentru că a fost oribil.

Și-a scuturat capul.

— Sunt îngrijorat de ceea ce am făcut, Paul. Cred că e posibil să fi făcut ceva foarte rău.

Ceva ridicol, mai degrabă.

Și totuși, nu am spus asta. Era ceva în tonul vocii lui care m-a deranjat.

Cu o zi înainte, nu crezusem nici măcar o secundă că Charlie va îndrăzni să-și repete farsa cu bătaia în ușă și să încerce să-i facă ceva lui Goodbold. În dimineața asta însă, nu mai eram atât de sigur.

— Totul va fi bine, am spus. Vom ajunge la școală și totul va fi normal.

Goodbold va fi acolo, crede-mă. Și va fi același nemernic ca întotdeauna.

James nu a răspuns.

Autobuzul a trepidat și a huruit.

— Vei vedea, am spus.

Dar Goodbold nu era la școală în acea dimineață.

După ce am mers alene spre vestiare pentru a ne pregăti de meci, un alt profesor de sport, domnul Dewhurst, a venit să ne conducă pe teren. În circumstanțe normale, acesta ar fi fost un semn bun. Dewhurst se pricepea mai bine decât Goodbold la organizare și, prin urmare, ar fi fost mai puțină

violență pe teren. Dar, de când începusem școala la Gritten, era prima zi în care m-aș fi bucurat să-l văd pe Goodbold. În timp ce plecam, l-am văzut pe Charlie zâmbind ca pentru el, neliniștea pe care o simțisem de dimineață, când m-am trezit, s-a intensificat.

Ceva s-a întâmplat.

Sunt îngrijorat de ceea ce am făcut, Paul.

Până la prânz, emoțiile mă copleșiseră. James și cu mine am coborât în camera C5b, pașii noștri răsunând pe casa goală a scărilor și era clar că ceea ce îl apăsase pe James în acea dimineață devenise și mai apăsător în ultimele ore. Când am deschis ușa, am simțit din nou nevoia să-l liniștesc. Să-i spun să

nu-și facă griji. Să-i spun că totul va fi bine.

Dar nu mi-am putut găsi cuvintele.

Charlie și Billy erau pe locurile lor obișnuite, dar încăperea părea astăzi mai întunecată. Mi-a luat o secundă să-mi dau seama de ce. Luminile cele mai apropiate de ușă fuseseră stinse, iar cei doi, stând în spate, erau singurii iluminați, atrăgându-te din întuneric. Pus în scenă? Credeam că da.

Charlie a aranjat totul atât de atent!

În timp ce James și cu mine ne făceam drum printre scaune, am hotărât că nu mai voiam să fiu manipulat de el. Acum nu eram singuri în pădure, la kilometri distanță de oricine; aici nu era niciun pericol. Așa că am lăsat să

iasă la suprafață puțin din mânia pe care o înăbușisem ieri. Oriunde se îndrepta acest experiment, am decis că trebuia să se oprească.

— Deci, am spus, ce naiba se întâmplă?

— Stați jos!

L-am ignorat pe Charlie –, dar, desigur, James a făcut ce i s-a spus.

Mâinile îi tremurau în timp ce își scotea jurnalul pentru vise din geantă.

— Ce am visat cu toții? a vrut să știe Charlie.

— Te-am întrebat ce se întâmplă!

A zâmbit răbdător.

— James?

James s-a uitat îngrijorat spre mine.

— Vreau ca Paul să înceapă.

Charlie a dat dezaprobator din cap.

— Nu.

— Nu vreau să spun ce am visat.

— O să spun eu, atunci.

Charlie întinse mâna, cerând jurnalul pentru vise al lui James, gestul fiind plin de încrederea că porunca lui va fi respectată.

— Nu trebuie, i-am spus lui James.

Dar mâna lui Charlie a rămas întinsă și am privit cum James făcea exact ceea ce fusese instruit. Nu voia să i se citească relatarea, dar atât de mare era puterea pe care o avea Charlie asupra lui, încât era incapabil să refuze.

Charlie a deschis jurnalul lui James.

— „Am visat că am fost în camera C5b", a citit el. „Charlie și Billy erau și ei acolo. Paul, nu. Aerul era ciudat și lichid, deci era ca și cum am fi înotat.

Când am mers spre ușă, m-am uitat pe geam într-o parte și Paul stătea acolo."

James s-a uitat la mine și apoi rapid în altă parte.

— „Nu îl puteam vedea bine", a continuat Charlie. „Fața îi era distorsionată și nu era ca și cum ar fi fost într-adevăr în vis. Părea 143

înspăimântat. Am încercat să vorbesc cu el, dar nu cred că auzea ce spuneam. Apoi n-a mai fost acolo."

James se uita acum în jos, la podea, complet incapabil să-mi înfrunte privirea. Nu-mi venea să cred ce auzeam. Visul lui se potrivea aproape întocmai cu al meu și, chiar și ținând cont de incubație, nu s-ar fi putut termina atât de asemănător. Era o singură explicație la care mă puteam gândi pentru ceea ce auzeam.

Și-a scris relatarea după ce a vorbit cu mine în autobuz.

Vreau ca Paul să înceapă.

Pentru că mi-aș fi citit relatarea visului meu, apoi ar fi citit-o pe a lui și ar fi fost asemănătoare. Și, în acel moment, l-ar fi impresionat pe Charlie și i-ar fi dat dreptate – chiar dacă știa, în adâncul sufletului, că totul era o fantezie și o minciună.

Iisuse! m-am gândit.

După toate prin câte trecusem de-a lungul anilor – toate acele momente în care îi luasem apărarea și îl protejasem –, era atât de pierdut, încât era pregătit să mă folosească pentru a ajuta confirmarea iluziilor lui Charlie.

— O porcărie! am spus.

Charlie s-a oprit din citit.

— Ce?

— Am spus că e o porcărie.

— De ce?

Charlie s-a uitat la mine, la jurnal și înapoi la mine, prefăcându-se a fi confuz.

— Asta este ceea ce a scris James. Ce spui acolo?

Pentru o clipă, am fost prea nervos – prea rănit – ca să răspund. M-am uitat ba la unul, ba la altul. Charlie îmi aștepta răspunsul. Billy, indiferent. Și James, încă privind în jos, era atât de evident rușinat de el însuși, încât nu am putut să rostesc cuvintele.

Spun că prietenul meu cel mai bun e un mincinos!

— Paul? a spus Charlie.

— Termină de citit ceea ce a visat James!

Dar Charlie a pus jurnalul lui James pe birou.

— Mereu te-ai îndoit de asta, nu-i așa? a spus el. De ce nu ne spui ce ai visat tu? Pot citi relatarea lui James după.

M-am uitat în jos la geanta mea de pe podea, cu jurnalul pentru vise înăuntru, la picioarele mele. Dar nu puteam citi asta acum, nu-i așa? Nu fără

să confirm ceea ce scrisese James sau să-l confrunt în privința asta și ambele mi se păreau de nesuportat.

— Termină de citit ceea ce a scris James! am spus.

— Într-un minut, a spus Charlie. Dar, de fapt, cred că îl voi citi pe al meu prima dată – sau, mai bine, o să-l citească Billy. În acest fel, putem evita orice îndoieli sau suspiciuni. Tu primul, Billy!

Au făcut schimb de jurnale și Billy a început să citească.

— „Eu, Billy și James eram în cameră”, a spus. „Prima dată nu am fost sigur dacă ei doi erau la fel de lucizi ca mine, dar credeam că sunt. Paul nu era acolo. Știam că era undeva pe aproape, dar nu voia să ni se alăture dintr-un anume motiv. Eram dezamăgit pentru că știam că ar putea fi nevoie de toți patru pentru a duce la bun sfârșit ceea ce ne propusesem. Putea fi mult mai greu doar în trei, mai ales dacă, în apropiere, era cineva care nu credea.

Paul nu a vrut să ni se alăture…”

Charlie a ridicat o mână.

— Oprește-te acolo, Billy! Voi citi începutul a ceea ce ai scris tu acum.

Am dat din cap.

— Asta e nebunie curată!

— „Eu și Charlie eram în cameră”, a citit Charlie. „James era și el acolo, dar era o pâlpâire, ca și cum nu ar fi reușit să fie acolo ca mine și Charlie, ca și cum nu era la fel de conectat. Totuși, îl puteam vedea clar pe Charlie. Paul nu era nicăieri. Nu era deloc acolo.”

Charlie s-a oprit și s-a uitat la mine.

— Tu ce ai visat, Paul?

N-am răspuns și tăcerea din aer a devenit cumva sonoră. După o clipă, James și-a ridicat privirea spre mine, cu o expresie rugătoare, care nu a făcut decât să intensifice senzația de greață din interiorul meu. În felul său trist, făcea asta în încercarea de a mă aduce înapoi în turmă. Pentru a-mi oferi o șansă de a investi în fantezia lui Charlie în același mod în care a făcut-o el.

M-am uitat sever spre el.

— Nu am visat nimic de genul ăsta, am spus plat. Nu am fost acolo. Nu v-am văzut pe niciunul dintre voi.

— Din câte îți amintești, m-a corectat Charlie. James a scris că el te-a văzut. — Cred că am terminat cu toată treaba asta.

— Da.

Charlie s-a lăsat pe spate.

— Cred că ar fi cel mai bine. Implicarea ta ne pune nouă piedici. De asta nu ne-am putut conecta cum trebuie – pentru că tu nu erai dedicat pe de-a-ntregul. — James? am spus.

Și am rămas acolo, așteptând să văd dacă James avea de gând să spună

ceva. Să-și vină în fire și, poate, să mărturisească; să pună capăt întregii șarade. Din cuvintele lui Charlie era evident că încerca să mă alunge din

grup, și aceasta era șansa presupusului meu cel mai bun prieten de a vorbi și de a opri totul.

De a pleca de aici cu mine.

Dar nu a spus nimic.

— Ai dreptate.

Mi-am revenit și mi-am ridicat geanta.

— Presupun că o să vă văd pe-aici.

M-am îndreptat spre ieșire. Când am ajuns la ușă, m-am oprit și m-am uitat înapoi. Pentru că, deși știam că nimic nu s-ar fi putut întâmpla, mă

gândeam că Goodbold nu a fost astăzi la școală.

— Cum s-a terminat totul? am întrebat.

— Visul s-a destrămat, a spus Charlie. Din cauza ta. Mi-i amintesc pe James și Billy îndepărtându-se de mine și visul începând să se piardă. Eu și Mâini-Roșii am ajuns până aproape de casa lui Goodbold, dar știam că noi doi nu puteam fi destul de puternici pentru a intra acolo singuri. Totul din cauza ta.

Am dat din cap și am râs pe jumătate.

— Deci nimic nu s-a întâmplat.

Charlie a zâmbit.

— Am reușit să-i ucidem câinele, a spus.

23

Goodbold s-a întors la școală în următoarea zi.

Din motive evidente, m-am trezit urmărindu-l cu coada ochiului.

Aparent, nimic nu se schimbase la el: încă stătea aproape ca întotdeauna, rotindu-și umerii, cu fluierul acela legat cu o sfoară la gât. Dar dacă știai la ce să te uiți, părea că merge puțin mai încet decât de obicei, așa cum ar merge cineva care se recuperează după o operație. Și din când în când, îl surprindeam uitându-se suspicios în jur, de parcă ar fi căutat pe cineva.

Nu aveam cum să știu dacă Charlie i-a ucis într-adevăr câinele. Nu era genul de incident care să fie anunțat la știri sau care și-ar fi făcut loc printre bârfele din școală. Dar Goodbold mi s-a părut rănit. Când îi vedeam fața, în momente în care avea garda jos, arăta ca și cum i s-ar fi făcut un mare rău și nu putea înțelege de ce.

Așa că, deși nu aveam cum să știu sigur, o știam.

Pentru că l-am văzut pe Charlie și pe ceilalți uitându-se și ei la Goodbold. În prima zi în care s-a întors, îmi amintesc că i-am văzut pe cei trei stând împreună pe o bancă lângă a șasea clădire, la pauză. Deși făcusem tot posibilul încă de ieri să îi evit, eram suficient de aproape încât să-l văd pe Goodbold trecând pe lângă locul de joacă și să observ tot ce s-a întâmplat când a ajuns la banca lor.

James se uita în jos, în pământ. Billy privea într-o parte. Dar Charlie s-a uitat fix la Goodbold tot timpul, pe măsură ce se apropia.

L-am văzut pe Goodbold uitându-se indiferent spre ei.

Apoi, din nou, mai intens.

Și s-a oprit.

Pentru că Charlie îi zâmbea. Era un zâmbet care trăda faptul că știe ceva – unul care era ușor de negat, dar care comunica destul de bine un mesaj prin care Goodbold să înțeleagă ce se ascunde în spatele lui. Pentru a-l face să înțeleagă că Charlie îi făcuse acest lucru groaznic și că nu putea face nimic în privința asta.

Momentul părea că a durat o eternitate. Am simțit că inima mi s-a oprit în loc întrebându-mă ce se va întâmpla. Dacă Goodbold se va apropia de Charlie și-l va provoca. Sau poate chiar își va pierde controlul și-l va ataca.

Și totuși, Goodbold nu a făcut nimic din toate astea.

147

Doar a stat acolo. Dar expresia feței lui s-a schimbat. Era ca și cum nu putea înțelege prea bine ceea ce vedea – de parcă, chiar dacă atunci înțelegea ce, nu putea înțelege de ce. Și în acele câteva secunde, l-am văzut într-o altă lumină. Mi-am amintit de momentele în care își plimba câinele în Gritten și m-am trezit imaginându-mi o viață singuratică, plină de frustrările și dezamăgirile existenței lui de zi cu zi. Mi l-am imaginat trezindu-se în dimineața precedentă și coborând scările, ieșind în curte și văzând ce i se luase. Și, în ciuda tuturor umilințelor prin care ne-a făcut să trecem de-a lungul lunilor, mi-a părut rău pentru el.

Apoi s-a întors cu spatele la Charlie și a mers mai departe.

Și viața a continuat pentru noi toți.

În săptămânile care au urmat, a fost destul de ușor să-l evit pe James.

Orășelul era mic, dar existau trasee care îi ocoleau casa. Mi-a fost ușor să-l ignor în timp ce așteptam în stația de autobuz. În timpul călătoriei, el se așeza pe platforma de jos și astfel era mereu înaintea mea până la coborâre.

Pe drumul spre casă, îl vedeam adesea pândind pe podul de peste autostrăzi, cu capul plecat și mâinile îndesate în buzunare, prăbușit și mergând prea repede, de parcă ar fi încercat să scape de ceva.

La școală, îmi imaginez că cei trei își petreceau cea mai mare parte a timpului în sala C5b și nu mai aveam de ce să merg acolo. La fel, pădurea. În weekend, mă țineam departe de Umbra. Nu aveam nicio dorință să-i întâlnesc acolo, în sălbăticie, făcându-și planuri stupide, hrănindu-și fanteziile reciproc și comunicând cu monstrul din visele lor.

Desigur, nu puteam scăpa de ei complet. Îi vedeam la lecții și, ocazional, pe terenul de joacă. Deși făceam tot posibilul să-i ignor, era întotdeauna incomod, pentru că aveam impresia că ei nu mă ignorau – sau cel puțin că Charlie nu o făcea. Uneori, mi se făcea pielea de găină și ridicam privirea pentru a-i vedea pe cei trei în apropiere – pe Charlie cu un zâmbet viclean și victorios.

S-ar putea să fi ieșit din joc, părea să spună. Dar jocul nu și-a terminat încă treaba cu tine.

Și, de fiecare dată, mă uitam în altă parte și mă întrebam de ce nu am fost niciodată prieten cu el. Desigur, din cauza lui James. Dar nu l-am văzut niciodată pe James uitându-se la mine. În schimb, se uita mereu în pământ, rușinat și stânjenit, și îmi amintesc că mi se părea din ce în ce mai indispus în prezența celor doi. Au existat transferuri de putere între noi patru, ca grup, dar prezența mea echilibra puțin lucrurile; se părea că, fără mine în preajmă, Charlie și Billy se apropiaseră din nou, iar James era dominat.

148

Într-o pauză de prânz, când eram la marginea locului de joacă, i-am văzut pe cei trei în depărtare. James era între cei doi și părea atât de dărâmat, încât mi-a amintit de un prizonier condus undeva împotriva voinței lui.

Dar el a luat decizia, nu?

M-am uitat în urma lor pentru o clipă, spunându-mi că nu-mi pasă și că

nu am nevoie de el.

Dă-l dracului!

Apoi mi-am pus geanta pe umăr și am trecut pe lângă șantier spre terenurile de tenis.

Aveam pe altcineva cu care să-mi petrec timpul.

24

Acum

Sunt surprinsă că nu ai ales un hotel!

Asta îmi spusese Amanda ieri. Comentariul mă lovise la momentul respectiv. Nu mi-a trecut niciodată prin cap să fac asta și m-am întrebat de ce. Nu era o chestiune care ținea de bani, așa că poate o parte din mine a vrut să mă pedepsească. Sau, poate, gândindu-mă la felul în care viața mea eșuase de-a lungul anilor în umbra a ceea ce s-a întâmplat, poate că la un nivel subconștient am decis că așa trebuie făcut – aproape ca o provocare pentru mine însumi.

Vezi? Totul e în regulă.

Dacă era așa, livrarea păpușii lui Charlie a schimbat asta. Nu aveam cum să stau în casă în noaptea aceea. Mi-am împachetat lucrurile, inclusiv cutiile pe care le păstrase mama, apoi am urcat în mașină și m-am întors în Gritten. Am găsit cel mai ieftin hotel și m-am cazat, hotărând că îmi voi da seama ce să fac dimineață.

Dar nu am reușit niciodată să dorm bine în hoteluri. Și chiar și acolo, departe de casă, încă aveam aceleași presimțiri și senzații de amenințare.

Bătăile în ușă ar fi putut fi o farsă, iar silueta pe care o văzusem în pădure –

un străin, dar nu exista nicio modalitate de a înțelege livrarea păpușii.

Cineva era acolo. Cineva mă avea drept țintă.

Și oricât de mult mi-aș fi spus că este imposibil, nu puteam scăpa de sentimentul că Charlie era în spatele întregii povești. M-am învârtit și m-am sucit pe măsură ce se apropia dimineața, amintindu-mi felul în care se uitase la mine în săptămânile de după ce părăsisem grupul. Senzația pe care o aveam atunci că lucrurile nu s-au liniștit.

Jocul nu și-a terminat încă treaba cu tine.

Primele ore m-au găsit afară, plimbându-mă pe străzile din Gritten.

În zori, lumea era liniștită și pașnică. Nu era nicio adiere, doar aerul rece, care-mi dădea o senzație plăcută înaintea căldurii care știam că va veni mai târziu. Panglici și fire de nori atârnau pe cerul zorilor. Erau atât de 150

aproape, încât păreau niște spirite care coborâseră să mă privească, și atât de inerte, încât era greu să-mi imaginez că vor merge vreodată mai departe.

Am rătăcit pe drumuri pe care mi le aminteam bine. Erau șiruri nesfârșite de terase neștiute, din cărămidă roșie, strivite inconfortabil una în alta. În trecut, pe străzi fuseseră întinse frânghii pentru rufe, iar hainele atârnau de ele ca niște steaguri zdrențuite. Străzile se schimbaseră puțin, dar au rămas familiare. Și în timp ce îmi spuneam că merg fără țintă – doar plutesc –, știam că nu era adevărat și, în cele din urmă, m-am trezit în vârful unui deal pe care îl cunoșteam foarte bine.

Vechea casă a lui Jenny era chiar în fața mea.

M-am oprit puțin mai sus pe stradă. Casa arăta aproape la fel ca acum douăzeci și cinci de ani. Privirea mi s-a mutat spre una dintre ferestrele de la etaj, cea care fusese dormitorul ei, și mi-am imaginat patul ei de o persoană

cu așternuturi simple, biroul cu un mic televizor, chitara acustică într-un stativ, într-un colț. Pereții fuseseră umpluți cu rafturi. Se întindeau de la tavan până în podea – în mod clar făcute de mână – și păreau întotdeauna prea fragile pentru a susține numărul mare de cărți stivuite pe ele. Doar multele cărți de dedesubt au împiedicat întregul edificiu să se prăbușească.

Dumnezeule, încă puteam vedea totul atât de clar!

Mi-am amintit prima dată când am venit aici și că fusese o surpriză să

o văd pe Jenny fără uniforma școlară. Când a deschis ușa, era îmbrăcată în blugi, un tricou decolorat cu Iron Maiden care părea cu câteva mărimi prea mare pentru ea și o cămașă descheiată, în carouri alb-negru.

Am urcat împreună.

— Îmi pare rău pentru dezordine, îmi spusese ea.

Nu fusese nevoie să-și ceară scuze. Contrastul cu propriul meu dormitor mă lovise imediat și mă simțisem rușinat – gândindu-mă la scândurile goale și la salteaua simplă, la grămezile de haine și cărți, la pereții umezi. Chiar și ideea de a avea propriul meu dulap sau bibliotecă îmi era străină, ce să mai spun de televizor.

— Ar trebui să-mi vezi camera, spusesem.

Remarca mea fusese întâmpinată cu o sprânceană ridicată.

— Asta e foarte direct!

Amintindu-mi, am zâmbit. Pe atunci, mă făcuse să roșesc, dar, în același timp, senzația de zvârcolire din stomac fusese plăcută. Și ambele sentimente reveniră la scurt timp după aceea, când Jenny terminase de împachetat cărțile pe care dorea să le ducă la îndrăgitul ei magazin second-hand.

— Ar trebui să coborâm, zisese ea. Nu vrem ca mama să devină

suspicioasă, nu-i așa?

Acum, în josul străzii, ușa din față s-a deschis.

Am simțit nevoia să mă ascund, dar nu aveam unde. Poate nu Jenny era cea care ieșea din casă…

Dar ea era, desigur.

Am privit-o ieșind pe alee, apoi întorcându-se în casă, după care s-a îndreptat spre stradă, agățându-și o geantă peste umăr. De data aceasta nu o pungă de plastic plină cu cărți, ci o geantă mult mai matură: de firmă și

scumpă. În orice moment, avea să se întoarcă și să mă vadă stând în mijlocul trotuarului ca un idiot.

Nu mai ești un adolescent!

Nu. Așa că, fără să mai ezit, am luat-o din loc.

Ea a întors capul și a verificat de două ori când m-a văzut. Apoi a zâmbit.

— Hei, străine!

— Sunt imprevizibil7, am spus. Mă tot întorc.

— Sună dur; ești mai mult decât atât. Acum ce te aduce pe aici?

— Picioarele. Nu te urmăresc, serios. Doar mă plimbam.

— Da, da. Te cred. Mulți nu ar face-o.

A făcut un gest către casă.

— Hei, vrei să intri puțin? Să o vezi pe mama?

Nu mă prea puteam imagina făcând asta chiar acum.

— Mersi. Dar s-ar putea să nu fiu cea mai bună companie. Și chiar mă plimbam.

— Sună serios.

Și-a potrivit geanta.

— Mergeam să iau micul-dejun. Să citesc puțin. Să fac câteva adnotări.

Mergi cu mine?

— Sigur!

Mi-am reglat pasul cu al ei. În timp ce mergeam, mi-am amintit cum noi doi făcuserăm asta atât de des în acea vară: șerpuind pe străzi, unul lângă altul, vorbind tâmpenii și împărtășind aspirațiile noastre pentru viitor.

Pe măsură ce săptămânile trecuseră, mi s-a părut că viețile noastre se împleteau încet și între noi doi era o tensiune blândă: o senzație că ceva se 7 În original, I'm like a bad penny (n.r.).

construiește. Desigur, trecuse mult timp de atunci și totul se schimbase, dar cu ușurința cu care revenea din vârsta și experiența de acum, era la fel de plăcută în felul ei.

— De ce am pierdut legătura? a întrebat Jenny.

— Nu știu.

Mi-am băgat mâinile în buzunare, gândindu-mă la momentele în care venise să mă vadă la universitate, apoi la cele câteva ocazii în care ne-am văzut după aceea, și tot ce știam era că devenise din ce în ce mai ciudat.

Jenny fusese prima mea iubire și, când ești tânăr, o lungești mult peste punctul în care știi că ar trebui să se termine. Știți că trebuie să vă vedeți fiecare de treaba lui, dar este atât de trist și dificil și nu o faceți până când nu devine necesar. Până când durerea de a păstra pe cineva depășește durerea de a-l pierde.

— Nu știu, am spus din nou. A fost acum mult timp. Tot ce știu e că e bine să te revăd.

— Este, nu-i așa?

Mi-a zâmbit.

— Deci, ceva noutăți?

Am șovăit puțin.

— Nu vreau să vorbesc despre asta chiar acum.

— Da, pot să-mi dau seama. Ai toate motivele pentru care să încerci, aș

spune.

Și așa, după o clipă de ezitare, am făcut-o. I-am povestit despre bătăile în ușă și despre silueta pe care o văzusem în pădure. Despre faptul că Billy era mort.

— Ei bine, a spus ea într-un final. Sunt fericită să aud asta.

— M-am gândit că vei fi. Și eu ar trebui să fiu.

— Da, dar tu ai fost întotdeauna mai sensibil.

S-a încruntat.

— Deci ce crezi că se întâmplă?

— Nu știu. Dar îți amintești păpușile pe care le-a făcut Charlie?

— Îmi amintesc că mi-ai spus despre ele.

— Ieri, cineva mi-a livrat una la ușa mamei.

— Ce?

Jenny s-a oprit lângă mine, terifiată.

— De ce ar face cineva asta? s-a mirat ea.

Asta era una dintre întrebările care mă deranjau. Până acum, atenția pe care o primisem fusese amenințătoare, dar nu dăunătoare. Poate că asta însemna că oricine era în spatele actului voia doar să mă sperie, dintr-un 153

motiv anume. Dar evenimentele păreau să escaladeze – construindu-se ceva

– și nu puteam scăpa de senzația că eram în pericol aici.

Dar era o întrebare care mă speria mai tare. Cine?

— Nu știu, am spus.

— Trebuie să mergi la poliție, mi-a spus Jenny.

M-am uitat la ea.

— Nu trebuie, am spus. Pot să plec oricând, pur și simplu.

Și în timp ce am spus-o, mi-am dat seama că asta credeam – că gândul a venit ieri împreună cu păpușa –, chiar dacă nu mi-am recunoscut asta până

acum. Aș putea pleca. Nicio lege nu mă obliga să rămân aici, în Gritten. Dacă

am dezamăgit-o pe mama făcând asta, am trăit cu o mare vinovăție de-a lungul anilor. Și nu-mi spusese chiar ea că nu ar trebui să fiu aici?

Nu era nevoie să rămân.

Jenny a zâmbit trist.

— Nu cred că vei pleca de data asta, Paul.

Apoi și-a întins mâna și mi-a atins brațul.

A fost primul contact fizic pe care l-am avut în peste douăzeci de ani.

Senzația m-a zguduit, iar când și-a lăsat mâna acolo, am simțit căldura răspândindu-mi-se prin piele.

Nu cred că vei pleca de data asta.

— I-o datorez mamei mele, nu-i așa? am spus.

— Nu, ți-o datorezi ție. Și știi ce? Cred că o parte din tine vrea asta. La urma urmei, puteai să nu vii aici deloc, nu-i așa? Nu trebuia să stai în casă

sau să cauți în pod. Dar ai făcut-o.

— Da.

— Pentru că, undeva adânc, știi că ai nevoie să faci asta.

Nu am răspuns. După un moment, și-a mișcat mâna.

— Apropo, aici mă opresc.

M-am uitat în lateral și mi-am dat seama că stăteam în fața unei cafenele, pe unul dintre drumurile principale. Am fost atât de absorbit de discuția cu ea, încât nu am fost atent la ce se întâmpla în jurul nostru.

— Te las, atunci, am spus. Dar îți mulțumesc!

— Hei – oricând.

Apoi a intrat, lăsându-mă singur pe trotuar, cu brațul încă furnicându-mă. Cuvintele ei au rămas și ele cu mine și am știut că avea dreptate. Da, aș

putea să-mi bag lucrurile în mașină și să plec de aici. Ar fi lucrul cel mai ușor din lume de făcut. Dar nu ceea ce simțeam că trebuie să fac.

Și mi-am dat seama că mai era o întrebare care trebuia pusă despre păpușă. Nu doar de ce și cine, ci și cum? Nu știam ce se întâmplase cu 154

celelalte trei păpuși, dar nu-mi aminteam să fi scăpat de a mea. Am presupus că ar trebui să fie în cutie, alături de alte lucruri din acea vreme. Dar nu era.

Și dacă păpușa care îmi fusese livrată era a mea, atunci cum ajunsese la altcineva?

Era un singur răspuns la care mă puteam gândi.

Ei trebuie să fi fost în casă la un moment dat.

25

Era miezul dimineții când, în sfârșit, rezultatele autopsiei pentru Billy Roberts au sosit, iar Amanda se simțea deja epuizată. Programul hotelurilor nu era de acord cu ea. Sau oare era invers? Gândul a derutat-o pe moment.

Apoi a clătinat din cap, a luat o înghițitură de cafea ieftină și a încercat să se concentreze la ecranul din fața ei.

Nu era ușor. Unul dintre multele lucruri pe care le învățase din acest caz era că visele apăreau în prima fază a somnului. Noaptea trecută, salteaua incomodă făcuse tot posibilul să o țină acolo și îi furnizase o mulțime din acele vise.

Coșmarul, desigur.

Ținând cont de ororile la care Amanda fusese martoră în cariera ei, s-ar fi putut aștepta ca orice coșmar să fie sumbru și visceral, dar cel mai frecvent era superficial benign. Totul în jurul ei era negru și avea un sentiment de spațiu vast, de parcă întreaga lume ar fi fost măturată și curată. Nu se auzea niciun sunet. De fapt, dincolo de nodul strâns al conștientizării din mintea ei că undeva, în întuneric, un copil era pierdut, nu exista nicio senzație reală. Că el avea să moară dacă ea nu-l găsește. Și că nu avea să facă asta la timp.

Mereu se trezea din vise într-o stare de suferință profundă, cu o durere în piept. Nu era neapărat o durere, cât o absență: un sentiment de neajutorare și disperare. În această dimineață, acel sentiment fusese agravat de panică. Dormitorul ei era aproape la fel de întunecat ca lumea din coșmar, iar puținul pe care îl putea vedea în întuneric era necunoscut și amenințător.

S-a ridicat în grabă.

Unde era? Pentru câteva secunde, nu reușise să-și dea seama. În tot acel timp, se simțise din nou copil, cu disperare vagă că tatăl ei era mort și că, dacă va striga, nimeni nu va veni.

Cel puțin știa unde se afla chiar acum. Cantina departamentului de poliție Gritten. În felul ei, era standard: o încăpere mică, dotată cu scaune bej și mese vechi, pliabile, ciobite la margini. Autoservirea consta într-un automat într-un colț. Mai luă o înghițitură din pișoarca de cafea pe care o 156

luase de la automat și se gândi: Concentrează-te, femeie! Apoi a deschis pe laptop raportul de autopsie.

Erau atașate fotografii, dar le-a evitat pentru moment. S-a dovedit că

detaliile erau mai mult decât malefice, și ea le-a verificat cât a putut de rapid. Se estimase că murise ieri-dimineață, târziu. Informația aceea a făcut-o să tremure. Fusese sigură că ucigașul încă era în casă când a ajuns ea, iar raportul criminalistic o confirmase. Când bătuse, de cealaltă parte a ușii se afla un monstru care se uita la ea.

Dumnezeule, dacă ar fi apăsat atunci pe clanță…

A făcut tot posibilul să alunge acest gând și a citit mai departe. Cauza morții părea să fie o tăietură de cuțit pe gâtul lui Roberts, dar, după cum observase chiar la fața locului, existau numeroase alte răni, enumerate și în raport: tăieturi pe față și pe brațe; vânătăi extinse la cap și pe corp; oase care fuseseră rupte metodic. Billy Roberts fusese torturat cumplit înainte de moarte, iar urmele din jurul încheieturilor sugerau că fusese încătușat în timpul calvarului.

Amanda s-a îmbărbătat și a deschis una dintre poze.

Era un prim-plan cu ceea ce a rămas din chipul lui. S-a lăsat ușor pe spate, îndepărtându-se de imagine. În timpul cercetărilor, văzuse mai multe fotografii cu Billy Roberts în adolescență, dar în minte i-a rămas fotografia din mass-media: o față posomorâtă, care se uită înapoi, la aparatul de fotografiat, undeva în acea stare nebuloasă de băiat și bărbat. Fotografia din adolescență și imaginea din fața ei erau acum puternic discrepante din toate punctele de vedere.

Cine ți-a făcut asta, Billy? s-a gândit ea.

Dar, ca întotdeauna, o altă întrebare o apăsa. Părea mai importantă ca niciodată.

Și de ce?

Detectivul Graham Dwyer era destul de sigur că avea răspunsul la ambele întrebări.

— Walt Barnaby, Jimmy Till și Stephen Hyde, a spus el. Sunt niște ticăloși nenorociți!

Amanda l-a urmat pe unul dintre coridoarele străvechi ale departamentului de poliție Gritten, prinsă între nevoia de a ține pasul și dorința de a nu o face. Dwyer era un om voinic. Spatele cămășii lui abia băgate în pantaloni era pătat de transpirație, iar părul subțire și grizonant era și el umed; îi simțea mirosul chiar și de la distanță și era evident că lui nu-i păsa deloc. Era la fel de clar că mai degrabă el tolera decât întâmpina 157

prezența ei aici – că orice sfori a tras Lyons mai sus, în Gritten, deveniseră

puțin mai încurcate la coborâre. Ceea ce era de înțeles, presupunea ea; probabil că ar fi reacționat la fel dacă situațiile lor ar fi fost inversate. Apoi s-a gândit mai bine la asta. Totuși, poate că nu mai era adevărat. Ea și-a amintit de ancheta cu privire la dispariția băiețelului și că inițial se supărase că un alt ofițer a fost desemnat să o ajute; acum însă, îi era dor de el.

— Avem aici trei oameni! a spus ea.

Dwyer nu a încetinit.

— Bine numărat!

— Dar am văzut doar niște urme de pași la locul faptei, a spus ea.

— Urme sângeroase de pași.

— Indicând un criminal sângeros.

— Care se va dovedi a fi unul dintre bărbații pe care i-am menționat!

Dwyer a condus-o în biroul lui. Era mai ordonat decât se așteptase: rafturile erau căptușite cu dosare etichetate cu grijă; biroul, liber, în afară de computerul lui și niște dosare maro, bine stivuite. Fereastra din spatele biroului – din fericire – era deschisă.

Dwyer s-a așezat cu greutate în scaunul său și a oftat.

— Trebuie să înțelegi, nu-i cunoști pe oamenii aceia. Barnaby, Till și Hyde. Așa cum am spus – nemernici. Dacă nu mă crezi, dosarele sunt chiar acolo! A arătat spre un teanc de dosare, fără a face vreun efort de a i le întinde.

— Ești invitata mea!

— Mulțumesc.

Ea le-a răsfoit, gândindu-se că definiția lui Dwyer pentru „ticălos nenorocit" era ușor diferită de a ei. Poate că, pe măsură ce îmbătrânea, atenua totul, dar și-a dat seama că îi părea puțin rău pentru cei trei bărbați.

Toți aveau undeva la patruzeci de ani, dar păreau mult mai bătrâni în fotografii. Piele pământie. Păr răvășit. Ochi sălbatici. Desigur, recunoscuse tiparul și a reușit să citească despre diferitele arestări și acuzații. Aceștia erau genul de bărbați care ajunseseră la marginea societății sau căzuseră

prin crăpăturile ei. Îi găseai peste tot: bând în timpul zilei în cârciumi ieftine, ordinare; stând în parc înconjurați de doze de băutură; leșinând unii în casele celorlalți, zilele și nopțile începându-se într-una singură. O rețea volatilă de prieteni, în care amenințarea violenței era mereu pe punctul de a exploda. Era nevoie doar de un cuvânt greșit sau perceput diferit. De unul care să caute ceartă.

Dwyer se holba la ea.

— Îi avem pe toți trei în custodie, a spus el. Există numeroși martori care spun că au băut cu Billy Roberts în casă, în ziua de dinaintea uciderii lui.

Amanda și-a amintit de vocile ridicate pe care le auzise în scurtul apel telefonic pe care îl avusese cu Roberts.

— Și ce altceva?

— Toți spun că au plecat la un moment dat.

Dwyer și-a întins mâinile.

— Exceptând faptul că niciunul dintre ei nu poate confirma asta. Și toate poveștile lor se contrazic.

— Poate erau toți beți.

Dwyer a râs.

— Oh, cu siguranță erau!

— Bine, a spus ea. A fost ceva luat din casă?

— Cine știe? Înainte să întrebi, să așteptăm analizele de laborator!

Bănuiala mea e că vom găsi multe dovezi.

— Ei bine, deja ai spus că au fost toți în locuință.

Dwyer a ignorat-o.

— Căutăm ce le aparține. De asemenea, vorbim cu ei – sau încercăm.

Doi dintre ei sunt încă foarte beți. Dar, crede-mă! Știu din experiență că se va dovedi că unul dintre ei este ucigașul sângeros.

Amanda a pus la loc dosarele pe birou, prinsă între a nu fi de acord cu Dwyer, intuitiv, și faptul că probabil el avea dreptate. Nu exista niciun motiv să creadă că uciderea lui Billy Roberts era în vreun fel legată de ceea

ce se întâmplase în Featherbank – de cele mai multe ori, soluția cea mai evidentă

s-a dovedit a fi cea corectă. Dwyer paria exact în același mod în care probabil că ar fi făcut-o și ea dacă ar fi fost în locul lui. Nu trebuia ca totul să

aibă un sens mai profund; uneori un trabuc era doar un trabuc.

Totuși!

Ferocitatea modului în care a fost ucis Roberts i-a rămas în minte. Da, nivelul de violență se potrivea cu un făptuitor a cărui minte fusese devastată

de ani de băutură, droguri și Dumnezeu știe ce altceva. Totuși, simțea că a existat control asupra evenimentelor petrecute în casă și că era ceva acolo care le scăpa.

— Pari îngrijorată.

— Sunt!

— În legătură cu ce?

— Cred că asta are legătură cu motivul pentru care sunt aici.

Dwyer și-a dat ochii peste cap.

— Detectiv Beck, a spus el, știu de ce ești aici. Și, dă-mi voie să-ți spun, locuri ca ăsta au amintiri de durată. Nimeni nu a uitat vreodată ce s-a întâmplat. Dar chestia e că nimănui nu-i place să se gândească la asta. E un fapt consumat. E trecutul. Viața merge înainte.

— Cineva a lăsat sânge pe ușa lui Paul Adams.

— Aparent. Am spus că oamenilor nu le place să se gândească la asta.

Dar poate nu au o problemă cu alți oameni care se gândesc la asta.

S-a aplecat peste birou.

— Charlie Crabtree nu a fost găsit niciodată.

Pentru o clipă, în cameră s-a făcut liniște. Privirea lui Dwyer s-a îndreptat asupra ei și era una tăioasă, de parcă ar fi depășit o graniță.

Nu-i păsa.

— Dacă greșești, a spus ea încet, criminalul e încă acolo. Și ceea ce mă

îngrijorează e ceea ce ar putea face în continuare.

Era pe cale să spună mai multe când telefonul i-a bâzâit în buzunar. S-a retras, l-a scos din buzunar și a citit un mesaj de la Theo.

SUNĂ-MĂ CÂT MAI REPEDE!

Dwyer a ridicat sarcastic o sprânceană.

— Ce ai acolo? a spus el. O mărturisire?

S-a uitat spre el.

— Da, a spus ea. Poate.

A ieșit pe coridor să-l sune pe Theo, rezemându-se de perete în timp ce aștepta ca el să răspundă la apel. Când a făcut-o, a auzit zgomotul hard diskurilor de care era înconjurat la muncă. Sau cel puțin și-a imaginat că le-a auzit. — Sunt Amanda, a spus ea. Ce avem?

— Nu am avut un răspuns de la CC666, a spus el. Dar cineva a apăsat pe linkul pe care l-am trimis. Aș putea să te plictisesc cu toate informațiile pe care mi le-a dat despre calculatorul utilizatorului, dar nu o voi face momentan. Lucrul important e că IP-ul s-a dovedit ușor de găsit. L-am

limitat la câteva străzi. Un loc numit Brenfield. E la vreo sută șaizeci de kilometri de Gritten.

— Acum cât timp s-a întâmplat asta?

— Noaptea trecută. Scuze, mi-a scăpat până acum.

— E în regulă.

Oricine era în spatele contului CC666, nu era în mod clar Billy Roberts.

Numele locului o sâcâia, totuși. Brenfield. Îl văzuse undeva în dosare. Dar
160

era atât de obosită, încât îi era greu să caute prin cantitatea mare de informații pe care o parcursese în ultimele zile.

Sunetul de pe conexiune s-a modificat ușor și ea și l-a imaginat pe Theo trecând de la un ecran la altul în camera lui întunecată.

— Recunoști numele locului, nu-i așa? a întrebat el.

— Am avut câteva zile pline…

— Are sens.

Așa că i-a spus el. Și Amanda și-a amintit. Și chiar în timp ce asculta, deja se îndrepta rapid spre capătul coridorului.

26

Stând pe marginea patului din camera de hotel, mi-am luat telefonul și am sunat. Nu eram sigur ce voi cere sau ce voi face cu tot ce voi afla, dar știam că trebuie să fac ceva.

I-a luat câteva secunde să răspundă.

— Sally Longfellow la telefon.

— Bună, Sally, am spus. Sunt Paul Adams.

— Paul, bună! Sunt acasă acum. Cum se simte Daphne astăzi?

— Nu am trecut încă să o văd.

— Știu că e greu. Ei bine, cred că doarme.

Și-a coborât puțin vocea.

— E trist, dar e chiar cea mai bună variantă la care poți spera în această etapă, nu-i așa?

Nu eram într-o dispoziție prea grozavă, așa că am decis să trec la subiect.

— Așa cred, am spus. Ce voiam de fapt era să cer mai multe detalii despre circumstanțele accidentului mamei.

— Desigur! Ce ai vrea să știi?

— A căzut, nu-i așa?

— Da.

Am așteptat, uitându-mă pe fereastră la stradă, dar părea că Sally nu avea să adauge mai multe fără a fi îndemnată. Dacă era posibil să distingi un ton defensiv până și în tăcere, atunci apelul părea guvernat de starea aceasta.

Poate că a crezut că intenționam să o învinuiesc pentru ceea ce s-a întâmplat – pentru că a fost neglijentă.

— Urca sau cobora scările când a căzut?

— Chiar nu știu. Contează?

— Nu sunt sigur.

Mi-am scuturat capul. Întrebarea a venit de nicăieri și dintr-odată, pentru un motiv anume, părea importantă.

— După, a spus ceva despre ce s-a întâmplat?

— Nu. A fost rănită destul de grav. Și știți cum e mama dumneavoastră, domnule Adams. Nu sunt sigură că a înțeles că s-a întâmplat ceva.

— Cât timp a stat acolo?

— Din nou, nu știu. Tot ce pot spune e că am ajuns acolo cât de repede am putut.

Am făcut o pauză. Mi-am dat seama că fusese o vizită programată.

— Stai puțin. Deci… știai că a căzut?

— Nu știam că a căzut, ci că s-a întâmplat ceva. Daphne avea o alertă.

Le numim „semnale pentru lilieci” – într-un mod drăguț, desigur. E doar un pager pe care pacienții îl poartă cu ei și care trimite un semnal pe telefoanele noastre. Am primit o alertă de la Daphne, deci am încercat să sun acasă. Când nu mi s-a răspuns, m-am dus direct acolo.

Am rămas pe gânduri.

— Era conștientă după ce-a căzut?

— Nu era când am ajuns, dar, evident, trebuie să fi fost. Tot ce vă pot spune, domnule Adams, este că am fost acolo în mai puțin de jumătate de oră. Aș fi ajuns mai devreme, dar era destul de târziu.

Trebuie să fi fost.

Doar dacă, dintr-un motiv anume, declanșase semnalul înainte de cădere. Poate pentru că ceva sau cineva din casă o speriase.

— Domnule Adams? Este și altceva?

— Da, scuze!

Mi-am scuturat capul.

— Mai e doar un lucru, de fapt. Ușa era descuiată când ai ajuns?

S-a lăsat liniște pentru o clipă.

— Am un set de chei. Ei bine – acum le aveți dumneavoastră.

— Da. Dar le-ai folosit în noaptea aceea?

Din nou tăcere în timp ce încerca să-și amintească.

— Acum, fiindcă ați menționat asta, nu sunt complet sigură. Nu cred că

le-am folosit. Am bătut și fiindcă nu am primit niciun răspuns, am intrat direct. Nu cred că a fost nevoie de cheie.

— Bine. Mulțumesc.

— Dar ce…

Am încheiat apelul. Ceea ce a fost intolerabil de nepoliticos, desigur.

Dar având în vedere circumstanțele, cred că universul m-a iertat, chiar dacă

Sally nu a făcut-o.

M-am uitat pe fereastră la stradă și la magazinele de vizavi de hotel, la oamenii care își vedeau de treburile lor și am încercat să leg ceea ce știam deja cu ceea ce tocmai aflasem.

În noaptea în care a căzut, mama trimisese o alertă, semnalând că avea nevoie de ajutor, iar ușa era descuiată când a sosit Sally. Exista o narațiune

evidentă, inocentă, pe care o puteai construi din asta; era clar că asta se întâmplase.

Doar că mama era dezorientată și speriată de ceva. Ea a susținut că l-a văzut pe Charlie în pădure. Și chiar dacă ar fi văzut păpușa care mi-a fost livrată, atunci în casă trebuie să fi fost altcineva. Mă întreb dacă s-a întâmplat și altceva când mama a căzut. Dacă nu fusese singură în noaptea aceea. Poate nu căzuse.

Și în timp ce stăteam acolo, în camera de hotel, simțindu-mă pierdut și speriat, gândul acesta îmi revenea mereu.

Jocul nu și-a încheiat încă treaba cu tine!

Așa că m-am hotărât.

Totuși, asta nu însemna că hotărârea mea va supraviețui unei întâlniri cu realitatea și am început să mă simt prost chiar înainte de a ajunge la secția de poliție. Temerea mi s-a agravat când am intrat. Recepția nu se schimbase prea mult de-a lungul anilor și pentru o clipă mi-am amintit că

am intrat aici năuc și amorțit, lângă mama, cu brațul ei în jurul meu, mergând în spatele celor doi ofițeri care ne conduseseră acolo.

Dar nu mai eram un adolescent.

La birou, am întrebat mai întâi de Amanda, dar după o confuzie inițială, s-a dovedit că nu se afla în incintă. Așa că am întrebat de agentul Owen Holder, bărbatul care văzuse sângele lăsat pe ușa mamei, apoi am așteptat o vreme la recepție.

— Domnule Adams?

Holder părea vizibil șocat să mă vadă, dar a făcut tot ce a putut să

ascundă asta.

— Urmați-mă!

M-a condus într-o cameră mică de lângă recepție. Era mai mult un depozit decât un birou, dar avea un computer; el s-a așezat în partea opusă a biroului și a tastat ceva. M-am așezat în fața lui și am așteptat. Din expresiile schimbătoare de pe chip, am crezut că e îngrijorat că nu a consemnat loviturile din ușă, așa cum i-am cerut, apoi a părut brusc ușurat să

descopere că a făcut-o.

— Au apărut alte… pagube asupra proprietății dumneavoastră?

— Nu e proprietatea mea, am spus. E casa mamei mele.

— Da, desigur!

— Mama a avut un accident – a căzut pe scări. Dar nu sunt complet sigur de ceea ce s-a întâmplat cu adevărat.

— Oh?

— Cred că este posibil ca altcineva să fi fost în casă.

Holder stătuse cu ochii în computer, dar acum se uita la mine. Pe drum, îmi imaginasem că ar putea suna ridicol să spun asta cu voce tare, și poate că

așa a și fost, doar că Holder a perceput temerea mea corect. S-a îndepărtat de ecran și m-a privit gânditor.

— Continuați!

I-am povestit tot ce s-a întâmplat. Pentru început, a dat pur și simplu din cap, apoi s-a aplecat din nou în față, a căutat un pix și o hârtie și a început să-și noteze. Părea sceptic în privința bărbatului pe care îl văzusem în pădure.

Dar apoi am pus păpușa domnului Mâini-Roșii pe birou.

Holder și-a ridicat privirea de pe foaie și a înghețat.

— În numele Domnului, ce e asta? a bâiguit.

— E o păpușă, am răspuns. Cineva a băgat-o prin ușa mamei. Charlie Crabtree a făcut-o cu mult timp în urmă. Charlie era…

— Știu cine era Charlie Crabtree.

Holder a ridicat păpușa cu grijă și a examinat-o. Era prea tânăr pentru a-și aminti cazul în sine, dar poate că subestimasem memoria pe care o pot avea locurile, felul în care poveștile sunt repetate de-a lungul anilor. Și Gritten, în special, fusese întotdeauna așa. S-a ținut aproape de oamenii și de poveștile sale, chiar dacă nimeni nu voia să vorbească despre ele în mod direct. — E… dezgustătoare, a spus Holder într-un sfârșit.

— Da. Este.

A lăsat-o jos, apoi și-a lăsat mâinile sub birou. M-am întrebat dacă, fără

să-și dea seama, își freca degetele de pantaloni, încercând să îndepărteze pata invizibilă pe care a simțit că i-a lăsat-o păpușa.

— Și spuneți că cineva a băgat asta prin ușa dumneavoastră?

— Ușa mamei, am spus. Dar da.

Privirea lui Holder a rămas ațintită asupra păpușii. Era ca și cum ar fi văzut în viața reală ceva despre care până acum doar citise în cărțile de istorie. Îmi dădeam seama că era tulburat de ceea ce i-am spus, dar și că se chinuia să găsească ceva de făcut în privința asta.

Dar cel puțin mă asculta.

— Știți cine era Charlie Crabtree, am spus.

— Desigur. Toată lumea de aici știe.

— Deci știți ce s-a întâmplat. Știți ce e asta.

165

— Da. Și știu cine sunteți. Voi fi sincer cu dumneavoastră, domnule Adams. Ăsta e sigurul motiv pentru care am luat atât de în serios urmele de pe ușa dumneavoastră – de pe ușa mamei dumneavoastră, adică. Și…

S-a uitat într-o parte, dintr-odată stânjenit.

— Și? am insistat.

— Și înțeleg de asemenea că a reveni aici trebuie să fie foarte dificil pentru dumneavoastră, mai ales după tot acest timp.

Am așteptat.

— Ceea ce vreau să spun, a continuat, este că suferința îi poate face lucruri ciudate unei persoane. Și nu spun asta într-un mod nepoliticos. Dar mă întreb dacă nu cumva ați construit puțin povestea în capul dumneavoastră. Atât cât să pară mai mult decât e. Poate pentru a obține mai mult din ea.

Din nou, nu am spus nimic.

Eram pregătit să fiu considerat nebun venind aici sau să mi se spună că

nu există suficiente dovezi pentru ca poliția să facă ceva, dar nu mă

așteptasem să fiu acuzat că mințeam – chiar și indirect – în legătură cu ceea ce se întâmplase. Pentru o clipă, m-am simțit jenat, apoi mi-au revenit în minte cuvintele lui Jenny.

Obișnuiai să fii mai îndrăzneț.

— Nu inventez, am spus.

— Chiar nu spun asta.

— Ba da, o faceți.

Vocea mea suna rece. Holder a avut dreptate cel puțin dintr-un punct de vedere: toate emoțiile din ultimele zile s-au adunat și eram în pericol să

spun ce nu trebuie. Pierderea controlului nu avea cum să ajute.

— Unde e detectivul Amanda Beck? am întrebat.

— Cine? a dat el din cap. Ofițerul din Featherbank, nu-i așa? Nu știu unde e. S-ar putea să fi plecat.

— Dar Billy Roberts? Știți că e mort?

— Normal că știu!

Holder s-a uitat la mine, acum cu fața aproape mâhnită. A făcut un gest înspre păpușă.

— Dar asta nu are nicio legătură. Deja avem indivizi în custodie și…

— Pe cine? Pe cine aveți?

Holder și-a luat o secundă pentru a se aduna.

— Nu prea am libertatea de a divulga această informație chiar acum, domnule Adams.

— Credeți că mint.

M-am ridicat și am luat păpușa.

— Sau că mi-am pierdut mințile.

— Nu, eu doar…

— Mersi pentru absolut nimic!

— Domnule Adams…

Dar nu eram pregătit să ascult orice altceva avea de spus. Și când m-am întors la mașină, eram și mai furios. M-am simțit la fel de neputincios și frustrat ca atunci când eram adolescent. Am deschis portbagajul și am aruncat păpușa atât de tare, încât aproape a sărit înapoi, apoi am trântit portiera suficient de tare pentru a atrage privirile trecătorilor.

Pe care le-am ignorat.

Apoi m-am așezat pe trotuar, neștiind ce să fac în continuare. Secția de poliție se afla pe un drum principal aglomerat, mărginit în cea mai mare parte de magazine, și erau zeci de oameni care se plimbau în lumina soarelui, cu genți în mână. M-am trezit uitându-mă la fețele lor, căutând pe cineva cunoscut sau care să mă privească.

Ești aici undeva?

Cel pe care îl căutam chiar era Charlie?

În timp ce stăteam acolo, în soare, înconjurat de activitatea mondenă a vieții obișnuite, părea absurd să mă gândesc la așa ceva. Totuși, mi-am dat seama că făceam asta. Cercetam oamenii din jurul meu în căutarea chipului unui băiat pe care nu-l văzusem de douăzeci și cinci de ani. Părul vopsit în negru, dat într-o parte. Ochi goi. Mare acum, dar nu atât de diferit de ceea ce fusese, încât să nu-l recunosc.

Un băiat despre care nimeni nu știa sigur dacă era dispărut.

Lumea și-a urmat cursul în jurul meu, aparent oarbă. Nimeni nu părea să-mi acorde nici cea mai mică atenție.

Am plecat.

Parțial pentru că nu știam ce altceva să fac, dar mai era și gândul din adâncurile minții mele că, dacă cineva mă urmărea cu adevărat, acesta ar putea fi cel mai bun mod de a-l descoperi. Așa că am rătăcit, făcând tot posibilul să par nepăsător, în timp ce eram cu ochii pe oamenii din jurul meu. Nimic.

Apoi, douăzeci de minute mai târziu, mi-am dat seama pe ce stradă mă

aflam. M-am uitat mirat în jur, recunoscând cu greu magazinele strălucitoare, trotuarele măturate. Când eram adolescent, majoritatea acestor unități fuseseră bătute în scânduri, iar celelalte fuseseră dărâmate.

Acum, totul era ocupat și înfloritor. De-a lungul drumului erau chiar și copaci plantați cu grijă, în țarcuri mici, îngrădite.

Nu poate fi încă aici.

Am început să merg puțin mai repede.

Când am vizitat pentru prima dată casa lui Jenny, aceasta era strada pe care mă adusese, cărând o geantă plină cu cărți. Mă dusese la un magazin care – la fel ca multe altele pe atunci – părea părăsit. Ușa era veche și șubredă, ferestrele aveau plasă de sârmă pe dinafară, iar geamul din dosul casei era atât de încețoșat de praf, încât era greu de văzut prin el.

Nu poate fi încă aici…

Și totuși era.

M-am oprit la colț. Ușa era nouă, plasa de sârmă dispăruse și geamul, curat. Dar, din multe puncte de vedere, părea că nu se schimbase deloc. M-am uitat mai atent. Semnul verde fusese revopsit, încă întins pe toată

lungimea prăvăliei; numele era scris cursiv, elaborat, ca dintr-o altă epocă.

Johnson & Ross.

Am stat acolo pentru o clipă, uitându-mă la clădire. Era atât de familiară, iar lumea din jurul meu era dintr-o dată atât de liniștită, încât a fost greu să scap de senzația că am călătorit cumva înapoi în timp.

Am întins mâna și am răsucit încet mânerul.

Și am împins.

Înăuntru a sunat un clopoțel.

Apoi, simțindu-mă la fel de emoționat ca acum douăzeci și cinci de ani la prima vizită cu Jenny, am intrat în magazin, pășind înapoi în trecut.

27

Înainte

M-am îndrăgostit de Johnson & Ross în secunda în care am urmat-o pe Jenny acolo în prima zi.

Ușa dădea într-o încăpere principală înghesuită. Am fost imediat asaltat de o cacofonie de senzații; întregul magazin era plin de texturi.

Cărțile erau înghesuite în rafturi de-a lungul fiecărui perete, umplând dulapuri și acoperind suprafața meselor; se simțea o aromă reconfortantă, de mucegai în aer, de parcă toată pielea și hârtia din jurul meu l-ar fi saturat de-a lungul anilor. Îmi amintesc exact cum a fost. Nu numai că vedeam cărțile, ci le simțeam pe pielea mea și le respiram adânc în mine.

Jenny m-a condus pe unul dintre culoarele supraaglomerate. Dar în acel moment eram distras – mă uitam în jur mirat, aproape șocat de reacția mea viscerală la vederea magazinului. Să intru aici a fost ca și cum aș fi primit o îmbrățișare de la cineva care a avut grijă de mine când eram prea mic pentru a-mi aminti clar. Nu mai fusesem niciodată aici și totuși mă

simțeam de parcă m-aș fi întors acasă.

Tejgheaua s-a dovedit a fi ceva mai mult decât o peșteră printre rafturi și dulapuri. La prima vedere, nu am putut să-mi dau seama cum a ajuns cineva în spatele ei, dar o femeie stătea acolo, cu un ziar deschis în față. Avea vreo 40 de ani, părul lung, vopsit atât de blond, încât era practic alb și purta ochelari mici. În timp ce ne apropiam, s-a uitat curioasă la mine peste partea de sus a ramelor.

Apoi s-a uitat la Jenny și a zâmbit călduros, în mod evident încântată să

o vadă.

— Jenny! Ce mi-ai adus astăzi?

Jenny a ridicat geanta cu cărți.

— Câteva de luna trecută.

— Nu vorbeam despre cărți, domnișorică!

Jenny s-a uitat spre mine și, pentru prima dată de când o știam, părea puțin emoționată.

— Sunt… elevul ei, am spus.

169

— Ah!

Femeia părea și mai încântată acum. A închis ziarul și i-a făcut cu ochiul lui Jenny.

— Cel despre care mi-ai spus, nu?

— El e Paul, a spus Jenny. Da.

Din privirea ei părea că nu mai e sigură că asta a fost o idee bună. Dar s-a întors spre mine.

— Și aceasta e prietena mea, Marie.

S-a dovedit că Marie era Johnson-ul din numele librăriei8. Ross fusese numele bărbatului care deținuse librăria înainte și pentru care lucrase până

când el se pensionase, cu câțiva ani în urmă.

— Dar am păstrat și numele lui acolo, mi-a spus Marie. Tradiția e importantă, nu-i așa? Trebuie să ai descendență. Locurile sunt ca oamenii.

Trebuie să știe de unde vin – și unde sunt acum –, altfel, nu vor ști niciodată

încotro se îndreaptă.

Am fost de acord că este adevărat, dar, sincer, era dificil să fac orice altceva. Marie era o forță a naturii. Și-a petrecut următoarele douăzeci de minute plimbându-mă, târându-mă să văd diferite părți ale magazinului și bombardându-mă tot timpul cu întrebări. Întrebări adesea însoțite de priviri amuzate în direcția lui Jenny, de parcă ar fi fost menite atât să o tachineze pe ea, cât și să mă pună la încercare pe mine.

— Deci cum v-ați cunoscut voi doi?

— Mergem la aceeași școală, am spus.

— Ăsta nu-i deloc un răspuns! Jenny merge la școală cu mulți băieți și nu-mi amintesc să fi adus vreunul să mă cunoască până acum.

Jenny a ridicat o sprânceană.

— Și te întrebi de ce? a spus ea.

Dar îmi puteam da seama că nervii i se calmaseră puțin și acum părea destul de mulțumită, de parcă întâlnirea cu Marie ar fi fost un fel de inițiere pe care, până acum, reușeam să o trec. Era evident că ea și Marie se cunoșteau de mult timp și că părerea femeii despre mine conta. După mine,

8 Aluzie la Johnson's Bookstore (Librăria lui Johnson), instituție emblematică de pe Main Street în Springfield, Massachusetts, veche de peste un secol, înființată de Henry R. Johnson în 1893 (n.r.).

era plăcut să o văd pe Jenny relaxându-se puțin. Admiram cât de independentă părea întotdeauna, dar era bine și să o văd mai în largul ei.

Să vezi pe cineva în elementul său, cum ar fi spus mama.

Nu am înțeles-o atunci, dar, privind în urmă, acum pot vedea toată

această întâlnire așa cum a fost. Marie, mai în vârstă și mai experimentată

decât Jenny și mine, ne prindea efectiv de mâini și ne trăgea împreună, forțându-ne mai aproape de flirtul în jurul căruia ne învârteam amândoi.

— Suntem împreună în clubul de scriere creativă, am spus.

— Cum deja ți-am spus, a adăugat Jenny.

— Desigur, da.

Marie s-a prefăcut că a uitat.

— Ei bine, știți cum e la bătrânețe. Clubul de scriere literară – asta îmi amintește. Ți-ai trimis povestirea la acea competiție?

Jenny s-a strâmbat.

— Da. Nu că s-ar alege ceva de asta.

— Șșș! Ești o scriitoare foarte bună. I-ai citit vreuna dintre povești, Paul?
— Doar pe cea de la clubul de scriere. Adică, am ascultat-o. Cea despre câine. Marie a râs.

— Mi-a plăcut aia! Puțin cam personală, poate, dar unele dintre cele mai bune povești așa sunt.

— Marie e un izvor de cunoștințe, mi-a spus Jenny.

— Sunt o mulțime de povești prin zona asta, crede-mă.

— Știu, a spus Jenny. Știu.

Ideea asta m-a binedispus puțin. De când mă știu, m-am gândit la Gritten ca la un loc cenușiu și plictisitor și am visat să evadez și să ajung într-un loc mai bun. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că locul în care trăiam ar putea fi la fel de interesant, în felul său, ca orice loc în care îmi închipuiam că voi merge.

— Și Paul a trimis o poveste!

Jenny s-a uitat la mine.

— Da?

— Da.

Am urmat instrucțiunile mamei. Mi-am adus aminte de felul în care tata mă batjocorise când i-am cerut două plicuri și timbre: unul pentru a trimite povestea; celălalt în caz că ar fi fost respinsă și returnată.

Când ar fi fost respinsă.

— Dar nimic nu se va alege nici de a mea.

M-am întors spre Jenny și am adăugat rapid:

— Nu aș spune că nimic nu s-ar alege de a ta! Sunt sigur că va fi bine. A ta va fi mult mai bună decât a mea!

— Nu ai citit-o încă pe a mea.

— Nu. Dar mi-ar plăcea. Adică – dacă vrei.

— Da, normal. Dar doar dacă vrei tu!

Marie ne-a urmărit conversația, privirea ei mișcându-se de la unul la celălalt, cu o expresie neîncrezătoare pe chip.

— Adolescenți!

— Ce-a fost asta? a întrebat Jenny.

— Nimic, iubito. Oricum, lasă-mă să văd ce ai pentru mine – despre cărți vorbesc.

Jenny a început să scoată volumele din geantă, iar cele două au trecut împreună prin conținut. Cărțile erau toate la mâna a doua și am presupus că

au fost cumpărate de aici. În timp ce o priveam pe Marie verificând prețurile scrise cu creionul pe copertele interioare și făcând o listă de cifre pe o foaie de hârtie, am bănuit că, cel puțin pentru unii dintre clienții ei, acest loc era și bibliotecă, și librărie.

Marie s-a uitat la mine peste ochelari.

— Vrei să-mi faci o favoare, Paul?

— Desigur!

— Excelent! Îmi place deja foarte mult de el, Jenny. Bine, arăți ca un băiat mare și puternic, iar eu am o cutie cu cărți care trebuie adusă aici. Ai fi atât de drăguț încât să faci asta pentru mine?

— Sigur!

Marie a scos un set de chei de sub tejghea și mi le-a întins.

— Poți merge pe acolo.

A arătat spre capătul magazinului.

— Trebuie doar să urmezi coridorul. Mașina mea e afară. Un Ford vechi, portocaliu. Nu-l poți rata, e singurul de acolo.

Am luat cheile.

— Cutia e în portbagaj. Ai grijă, totuși. Metalul se înfierbântă de la soare și n-aș vrea să-ți arzi mâinile.

A ridicat o sprânceană spre Jenny.

— Sunt sigură că nici Jenny nu vrea asta.

Am avut timp s-o văd pe Jenny înroșindu-se îngrozitor înainte să alung rapid comentariul care-mi stătea pe limbă și să mă grăbesc spre coridor.

Jumătatea ultimului semestru de școală părea să se târască lent. M-am trezit numărând zilele până la vacanța de vară, disperat să nu mai văd, măcar pentru o vreme, parcul Gritten.

Am făcut tot posibilul să-i evit pe Charlie, Billy și James și, în mare parte, am reușit. Nu întotdeauna, desigur. Erau momente în care îi vedeam și care nu păreau a fi întâmplătoare. James se uita în pământ, iar Charlie zâmbea lângă el, de parcă ar fi arătat un trofeu pe care îl câștigase.

Mă uitam repede în altă parte.

Dă-i dracului!

Dar chiar și atunci când nu îi întâlneam direct, uneori îi puteam simți cumva. De fiecare dată când eram lângă scările care coborau spre sala C5b, simțeam bătăile unei inimi pulsând constant sub mine și mă trezeam întrebându-mă ce se întâmplă acolo jos. Ce ar putea visa cei trei împreună.

Dar am încercat să petrec cât mai mult timp cu Jenny. Împărțeam banca ei în pauze, până când a început să pară mai mult a noastră decât a ei.

Comparam notițe despre cărțile pe care le citeam și poveștile la care ne gândeam; uneori stăteam și vorbeam; alteori ne plimbam împreună în jurul terenului. La sfârșit de săptămână, o vizitam acasă. Mama ei era întotdeauna acolo, astfel că oportunitățile noastre erau limitate, dar îmi amintesc că

petreceam mult timp în camera ei, sărutându-ne și prostindu-ne. Legătura dintre noi înflorise. Nu mă simțisem niciodată atât de confortabil și relaxat cu cineva, atât de capabil să fiu eu însumi fără să-mi fac griji că a fi eu este o problemă, iar, când am aflat că și ea simte la fel, mi s-a tăiat respirația.

Și, desigur, mergeam la librărie.

Marie ne oferea cafea și tort și, ocazional, făcea câte un comentariu pervers. La început ne-am jenat, dar cu timpul ne-am obișnuit. Parțial,

pentru că Jenny și cu mine eram relaxați unul în preajma celuilalt, dar și pentru că Marie nu știa tot ce se întâmpla între noi. Dar, în mare parte, noi trei doar vorbeam. Îmi plăcea Marie și am început să o ajut: mutam și despachetam cutii, organizam rafturi.

Odată, vorbea cu Jenny când un client s-a apropiat de tejghea. M-a chemat.

— Paul? Îl servești tu pe domnul pentru mine, te rog?

— Sigur!

Nu aveam absolut nicio idee cum să lucrez cu registrul. Am apăsat câteva dintre cele mai evidente butoane, am bâjbâit sertarul și am făcut calculele în cap.

Marie a venit la mine.

— Se apropie vacanța de vară, nu?

— În zece zile, m-am prefăcut că verific un ceas pe care nu îl aveam: 16

ore, 10 minute și 15 secunde.

A râs.

— Ei bine, mă gândeam. Vei avea mult timp liber.

S-a uitat spre Jenny.

— Și m-am gândit că vei fi prin zonă. Deci mă întrebam dacă ți-ar plăcea un loc de muncă?

Am clipit, apoi m-am uitat prin magazin.

— Adică aici?

— Lasă-mă să-ți arăt cum funcționează casa, a spus repede.

Mama a fost încântată că am găsit un serviciu cu jumătate de normă cu care să-mi ocup timpul.

— Și la o librărie! a spus ea.

M-aș fi așteptat ca și tatăl meu să fie fericit, dar am renunțat de mult la speranța de a-l impresiona și, în orice caz, partea ecuației care implica librăria – și una la mâna a doua! – părea să fie demnă de tot disprețul său.

Dar, în loc să mă descurajez, m-am trezit plin de elan. Mi s-a părut că munca la Johnson & Ross mă aducea cumva mai aproape de visul meu.

Când a început vacanța, o ajutam pe Marie trei zile pe săptămână și, odată ce am învățat sarcinile zilnice, am descoperit o muncă plină de satisfacții. Erau rafturi de organizat, cutii de ambalat și descărcat și clienți obișnuiți pe care să încep să îi cunosc. Marie era mult mai puțin provocatoare fără Jenny prin preajmă pe care să o tachineze. Mi-a arătat câteva dintre cărțile scumpe din magazin și chiar a început să mă învețe cum să recunosc o ediție valoroasă. Îmi plăcea din ce în ce mai mult de ea. Și Jenny avusese dreptate: Marie era plină de povești. Era ca un depozit ambulant cu istoria zonei și nu trecea nicio zi în care să nu mă răsfețe cu o poveste locală picantă.

Noaptea târziu, după ce părinții mei se culcau, continuam să-mi scriu poveștile. Era greu. Deși nu eram în lipsă de idei, problema apărea când mă

așezam la birou și încercam să le exprim în cuvinte. Marie era o povestitoare înnăscută și bănuiam că și Jenny era. Nu și eu. Ideile care sunau bine în capul meu pe hârtie erau plate și lipsite de viață. Am început multe și nu am terminat nimic.

Ziua, îmi petreceam timpul cu Jenny.

Puterea sentimentelor pentru ea mă speria. Era ciudat să mă gândesc că la începutul anului școlar nu o observasem aproape deloc. Acum, cu greu mă puteam opri din a mă gândi la ea. Inima îmi bătea ciudat, de parcă pulsul

luase lecții secrete și învățase trucuri proaspete și necunoscute. Când nu eram la ea acasă, ne plimbam încet pe străzile din zona ei. Mi-a arătat parcul în care se juca când era mică, magazinele pe care și le amintea, care nu mai existau. La un anumit nivel, totul era lipsit de importanță, dar intimitatea făcea fiecare detaliu viu și special. Vremea era caldă, soarele strălucea și m-am trezit brusc observând culoare peste tot. Vara era aici. O lume care înainte fusese monotonă și gri devenea pe zi ce trecea tot mai vibrantă.

Și nu i-am văzut deloc pe Charlie, sau pe Billy, sau pe James.

Când am văzut-o pentru prima oară pe Jenny la întoarcerea în Gritten, mi-am amintit de toți acești ani și mi-am dat seama că există atât amintiri bune, cât și amintiri rele. Că fusese real. Că toate erau aici, iar în timpul ăsta mă îndrăgostisem pentru prima dată. Cele trei săptămâni de la începutul acelei vacanțe fuseseră cele mai fericite din toată viața mea.

În cea de-a patra lucrurile au început să meargă prost.

28

Acum

Să intru din nou în Johnson & Ross după toți acești ani mi-a produs o explozie aproape copleșitoare de amintiri.

Poate că exteriorul a fost reîmprospătat, dar în interior se schimbaseră

atât de puține! Rafturile și dulapurile erau pline cu cărți, multe dintre ele atât de vechi și uzate, încât era ușor de crezut că erau din acele vremuri.

Mirosul și atmosfera erau exact așa cum mi le aminteam. Fiecare senzație era atât de intensă, încât mi-am amintit prima mea vizită aici și cum mi se păruse atunci ca și cum ajunsesem acasă, iar pentru o clipă m-am întrebat dacă putea fi o străfulgerare imposibilă din trecut în prezent. O amintire îngropată, care iese nu din trecut, ci din viitor.

Mi-am croit drum, ezitând, spre culoar.

La tejghea nu era nimeni. În timp ce priveam în jur și ascultam, magazinul părea gol. Așa fusese adesea și când lucrasem aici. În momentele mai puțin aglomerate din acea vară, stăteam liniștit, citind. Fuseseră

momente în care simțeam că aud paginile foșnind ușor, ca și cum poveștile dinăuntru se foiau încet în somn.

Marie nu putea să fie încă aici, nu-i așa?

Nu știam care răspuns la acea întrebare mă făcea să fiu mai emoționat: că lipsește sau că s-ar putea să o revăd după atâta timp.

Cum m-ar face oricare dintre aceste variante să mă simt?

S-a auzit un zgomot în capătul magazinului.

— Vin imediat! a răsunat vocea unei femei. Aveți puțină răbdare!

Inima a început să-mi bată mai repede. Nu e prea târziu, m-am gândit; chiar și acum, aș putea să mă întorc și să plec de aici înainte să apară ea. Dar m-am forțat să aștept. În cele din urmă, a apărut. Era vizibil mai în vârstă –

acel păr blond decolorat, tuns scurt era acum alb natural – și mergea puțin ciudat, dar în ochii mei era la fel de neschimbată ca și librăria.

Desigur, Marie nu se aștepta să mă vadă, așa că au trecut câteva secunde în care s-a uitat la mine în gol, poate intrigată de intensitatea cu 176

care o priveam și eu. Când m-a recunoscut, un zâmbet i-a apărut pe față, făcând mai vizibile ridurile de la colțurile ochilor.

— Paul!

A venit încet înspre mine și m-a îmbrățișat.

Cum era să o revăd după tot acest timp?

Din nou, era ca și cum aș fi revenit acasă.

Marie a întors semnul de pe ușă în „Închis”, apoi a făcut cafea pentru amândoi în bucătărioara din spatele tejghelei.

— Din păcate, nu am tort.

— E în regulă, am spus. Nu mi-e foame.

— Nu. Dar niște cafea ți-ar prinde bine cu siguranță!

Încă mă simțeam obosit de azi-dimineață, dar nu mi-am dat seama cât de evident era. Poate că acesta era motivul pentru care poliția crezuse că îmi pierd controlul.

— Nu am dormit bine.

— De înțeles. Nu poate fi ușor.

— Mă bucur că încă ești aici, am spus.

— Nici asta nu e ușor. Am rezistat cât de mult am putut. Totuși, nu cred că mai am mult.

— Pe asta nu o cred!

A zâmbit, și-a suflat în cafea și a luat o înghițitură.

— Îmi pare rău să aud despre mama ta, Paul. E o femeie drăguță.

Asta m-a surprins.

— O cunoști?

— Puțin. Nu bine, dar obișnuia să vină aici destul de des.

M-am gândit la asta.

— Pare că a devenit o cititoare destul de pasionată.

— Da, după ce tatăl tău a murit.

Am dat din cap ca pentru mine.

Tatăl meu fusese dur și neiertător, un om care lucra pământul, deși erau locuri de muncă, dar păruse întotdeauna mândru că se ocupă de pământ, ca și cum duritatea obținută prin suferință era ceva de râvnit.

Cărțile nu avuseseră niciodată sens pentru el și, în consecință, nici eu, fiul lui tăcut și interesat de cărți, mereu ascuns la etaj, pierdut în poveștile altora sau încercând să-și creeze propriile povești.

Mi-am amintit de fotografia din copilărie pe care o văzusem cu mama –

întinsă pe iarba luminată de soare, cu o carte deschisă în fața ei. Și mi-a fost ușor să mi-o imaginez eliberată de dezaprobarea tatălui meu, urmându-și în

sfârșit pasiunea reprimată pentru lectură. Putea fi o imagine liniștitoare, în schimb, m-am gândit la o femeie singură, disperată după contact uman, căutând alinare și conexiune în singurele locuri în care putea să le găsească

și m-a trecut un val imens de vinovăție pentru că nu-i oferisem eu acele lucruri.

Nu-mi arăți niciodată nimic, Paul!

— Cum era? am vrut să știu. Recent, adică.

Marie a ezitat.

— Era în regulă.

Am luat o gură de cafea.

— Mai exact? Deja știu că era confuză mare parte din timp.

— Da. Uneori era.

Marie și-a pus ceașca pe tejghea și a privit-o gânditoare. Amândoi știam că în trecut mi-a spus ceva care a dus la consecințe inimaginabile și am observat că acum cântărea efectul pe care îl puteau avea cuvintele ei.

— Continuă, am spus.

— Întreba de tine.

— De mine?

— Da. Erau momente când credea că încă lucrezi aici. Și apoi, în alte zile, căuta cărți scrise de tine. Tot spunea că ar trebui să aduc câteva dintre cărțile tale. Întotdeauna spunea că s-ar vinde ca pâinea caldă.

Nu am răspuns.

— Am spus că voi încerca, desigur.

Marie a zâmbit.

— I-am spus că am avut câteva înainte, dar se vânduseră deja. Lucruri de genul ăsta.

— Cred că a fost dificil să te confrunți cu asta.

— Nu a fost niciodată dificil să fiu drăguță cu mama ta, Paul.

Nu, m-am gândit. Nu fusese. Pentru că mama însăși fusese întotdeauna bună, nu doar cu mine, ci cu toată lumea. Concluzia asta mi-a produs o explozie de tristețe. Mi-a trecut prin minte că pierdusem atâția ani și că sunt atât de multe lucruri pe care voiam să i le spun acum, cât încă mai avea cine să le audă.

— Avea o grămadă de prieteni, să știi, a spus Marie. Nu era nefericită.

Și era foarte mândră de tine.

— Nu avea niciun motiv să fie.

— Ei bine, sunt sigură că nu-i adevărat.

Am tăcut.

Vei ajunge scriitor, cred.

178

Cândva, mi-am imaginat și eu asta. Dar mi-am amintit de o zi din acel an, chiar înainte de sfârșitul ultimului semestru, când coborâsem pentru un plic care mă aștepta. Chiar și din ușa bucătăriei, îmi recunoscusem pe plic scrisul de mână, împreună cu timbrul pe care îl lipisem în colț. După ce mi-am trimis povestirea la concurs, în săptămânile care au urmat făcusem tot posibilul să nu mă gândesc la asta, spunându-mi că povestea nu era foarte bună, că nu va fi acceptată și că nu ar trebui să-mi fac speranțe. Dar faptul că

totuși mă înscrisesem îmi făcea inima să tresară, de parcă o pasăre ar fi trăit în ea. Ca și cum o parte din mine părăsise acest loc și plecase în lume, iar în adâncul meu îmi permisesem să-mi imaginez că ar fi putut găsi un loc pe care să-l numească acasă.

Când am deschis plicul, povestirea era înăuntru, împreună cu o fișă de respingere a formularului, prin care se exprima regretul că, de această dată, încercarea mea nu avusese succes.

Mi-am amintit că l-am citit de câteva ori, simțind că tot ceea ce se zbătuse în pieptul meu în ultimele săptămâni murise.

— Predau scriere creativă acum, i-am spus lui Marie. Asta e o parte din ceea ce fac. Dar nu mai scriu deloc.

— Păcat. De ce te-ai oprit?

— Pentru că știam că nu voi fi niciodată destul de bun.

Dar asta nu era neapărat adevărat. Realitatea e că nu am muncit niciodată suficient de mult ca să mă conving de asta și ar trebui să fiu sincer în această privință.

— După ceea ce s-a întâmplat, am simțit că exista o singură poveste care conta. Și nu cred că voi avea vreodată cuvintele pentru a scrie despre ea. — Poate asta se va schimba.

— Nu prea cred. E o poveste care nu are un sfârșit.

— Nu încă!

M-am gândit la oamenii care studiază cu atenție cazul online.

Necunoscuți care, chiar și după atâția ani, încă erau hotărâți să rezolve misterul dispariției lui Charlie.

— A trecut prea mult timp, am spus. E istorie antică acum. Totul e cu mult în spatele meu.

Marie a zâmbit din nou.

— Nu cred că timpul funcționează așa, Paul. Odată ce îmbătrânești, totul se contopește într-o amintire. Începi să crezi că viața nu a fost niciodată o linie dreaptă. A fost întotdeauna mai mult o… mâzgălitură.

A râs încet – un comentariu degajat. Dar descrierea m-a frapat. În Gritten, oriunde mă uitam, puteam vedea urme ale trecutului sub detaliile pe care anii le gravaseră. Locuri. Oameni. Trecutul era tot acolo îngropat de prezent: nu o linie, ci o mâzgălitură. Oricât de mult încercai să-l uiți, fără să-ți dai seama, alergai doar pe loc.

Eram pe cale să spun altceva – să întreb mai multe despre mama, cărțile care îi plăcuseră, lucrurile pe care le spusese – când telefonul mi-a bâzâit în buzunar.

Un apel de la Sally.

I-am răspuns. Apoi am ascultat și m-am trezit răspunzând potrivit, în liniște, în mod formal și aproape din instinct. Marie m-a urmărit tot timpul, cu chipul plin de simpatie. Pentru că știa.

Când apelul s-a încheiat, toate întrebările pe care intenționam să le pun cu un minut mai devreme mă părăsiseră. Au rămas doar câteva cuvinte de rostit și le-am spus atât de gol…

— Mama a murit.

Sally nu era la ospiciu când am ajuns, dar o asistentă m-a condus în cameră. Era respectuoasă și profesionistă. „Îmi pare atât de rău pentru mama ta”, mi-a spus ea în foaier, apoi nu a vorbit deloc în timp ce mergeam împreună. Fără îndoială, erau nenumărate formalități și proceduri de îndeplinit, dar din punctul ei de vedere era clar că acestea puteau aștepta.

Momentan era doar atât.

Ne-am oprit în fața ușii.

— Puteți sta cât doriți, a spus ea.

Douăzeci și cinci de ani, m-am gândit.

Era liniște și pace în cameră. Am închis ușa ușor, de parcă aș fi intrat mai degrabă peste o persoană care dormea, decât peste cineva care adormise pentru totdeauna. Mama stătea întinsă pe pat, ca de obicei. Capul ei părea deja ușor adâncit în pernă. M-am așezat lângă pat, uluit de senzația de gol. Pielea mamei mele, întinsă peste contururile craniului, era galbenă și subțire ca hârtia de calc. Avea ochii închiși și gura întredeschisă. Era incredibil, inuman de nemișcată. Cu excepția faptului că nu era ea, m-am gândit. Pentru că aceasta nu era mama mea. Trupul ei era aici, dar ea nu.

În timpul vizitelor mele anterioare, se întâmplase ca respirația ei să fie atât de superficială și corpul ei atât de nemișcat, încât mă întrebam dacă a murit. Doar sunetul aparaturii de lângă pat îmi dovedise contrariul și chiar și asta păruse uneori un truc. Mașinăria aceea era acum tăcută, iar diferența era profundă. Nu fusesem niciodată un om religios, dar scânteia de viață

părăsise în mod atât de evident această cameră, încât era dificil să nu mă

întreb unde ar fi putut fi. Nu părea posibil să fi dispărut complet. Nimic nu avea sens.

Mă simțeam amorțit. Dar, într-un mod ciudat, tăcerea din cameră era atât de solemnă, încât părea nepotrivită emoției. O să vină, știam. Pentru că, în ciuda a orice, îmi iubeam mama.

Ceea ce i-am spus ieri, când dormea.

Când nu avea cum să audă.

M-am gândit cât de diferite ar fi putut fi lucrurile între noi dacă Charlie și Billy nu ar fi făcut ceea ce au făcut. Ce alt curs ar fi putut lua viața mea și

unde am fi putut ajunge eu și mama, în schimbul acestui moment.

La naiba cu tine! m-am gândit.

Evenimentele din ultimele zile mă înspăimântaseră și acea teamă a rămas. Sentimentul de amenințare era încă acolo.

Dar acum ardea și furie lângă acel sentiment.

La scurt timp după – nu știam sigur cât –, am sesizat niște voci liniștite în afara camerei, apoi s-a auzit un ciocănit. M-am ridicat și m-am îndreptat spre ușă. Pe coridor era asistenta, însoțită de Sally.

— Îmi pare rău, domnule Adams.

Sally și-a sprijinit ușor mâna de brațul meu, apoi mi-a oferit un șervețel. Mi-am dat seama că trebuie să fi plâns la un moment dat.

— Da, fereastra e deschisă, am spus. Alergiile mele sunt îngrozitoare în perioada asta a anului.

Sally a zâmbit.

— Ascultați-mă, am spus. Vă mulțumesc. Pentru tot ceea ce ați făcut.

Cred că nu prea am dreptul să spun asta, după tot, dar mama ar fi vrut să vă

mulțumesc. Și îmi pare rău pentru mai devreme.

— Nu e nevoie să vă cereți scuze. Cu plăcere!

A început să-mi vorbească despre aspectele practice legate de ceea ce avea să se întâmple în continuare și despre aranjamentele pe care urma să

le fac. Cuvintele au trecut pe lângă mine. Știam că ar trebui să-mi amintesc toate astea, dar nu mă puteam concentra. Tot ceea ce mi-a rămas în minte a fost că avea să dureze câteva zile pentru a organiza totul.

— Puteți rămâne? a întrebat Sally.

M-am gândit la tot ce s-a întâmplat. Cât de speriat fusesem. Cum tot ce îmi doream cu adevărat era să plec de aici și să uit trecutul. Și cum, orice s-ar întâmpla aici, nu aveam de gând să rămân.

Pentru că pe lângă frică încă ardea și furia.

— Da, am spus. Pot.

29

Se întunecase când Amanda s-a întors din Brenfield, orașul în care urmăriseră contul CC666; conducea încet și atent de-a lungul autostrăzii care ducea spre Gritten Wood. Luminile stradale scăldau mașina în valuri intermitente de chihlimbar: un efect hipnotic care părea că o împinge întrun fel de stare de vis. În afara mașinii, lumea nu prea părea reală. Încerca să

se concentreze, dar mintea îi fugea în toate părțile și gândurile ei refuzau să

preia controlul.

Când a ajuns, a luat-o la stânga. Orășelul din față era întunecat și mort; străzile, puțin mai mult decât poteci de pământ, iar casele ca niște cocioabe de lemn construite manual, pe jumătate îngropate în beznă pe parcelele lor separate. În timp ce conducea, zărise câteva ferestre luminate ici și colo –

mici ștampile de lumină în noapte –, dar nu văzuse semne reale de viață.

Și planând peste tot în depărtare, peretele negru al pădurii.

Câteva minute mai târziu, a parcat în fața unei case care părea și mai singuratică decât restul și a coborât din mașină. Zgomotul provocat de portieră a răsunat pe străzile goale, iar ea se uită în jur puțin agitată, să nu fi deranjat pe cineva sau ceva. Nu era nimeni. Dar, în ciuda lipsei vizibile de activitate, încă mai avea senzația că ochi ascunși se întorc să o privească.

Că prezența ei era observată.

Iar după evenimentele din ultimele două zile, asta a speriat-o.

S-a întors spre casă. Poarta din față era stricată și atârna de o singură

balama ruginită. A trecut pe lângă ea și a mers pe aleea plină de vegetație către ușa din față. Ferestrele crăpate de ambele părți erau cenușii și

înceţoşate, interiorul sticlei, acoperit cu ziare îngălbenite. Cu o lanternă, ar fi putut deslușI titlurile de acolo – poveşti dintr-o altă eră –, dar senzaţia că

este urmărită era atât de puternică, încât nu era dispusă să atragă atenţia asupra ei.

A răsucit mânerul uşii.

Încuiată, desigur.

S-a dat un pas înapoi şi a ridicat privirea spre lemnul umflat al faţadei.

Ferestrele de deasupra erau la fel de întunecate ca fumul din becurile arse, iar o parte din jgheab atârna liber. Între grinzile de deasupra uşii creşteau muşchi.

La dracu'!

Şi-a scos telefonul, a aprins lanterna, apoi a păşit cu grijă în desişul de iarbă dintr-o parte a aleii, trecând lumina printr-o fereastră unde un petic de ziar se dezlipise de geam. Fasciculul se mişcă prin încăperea goală, fragmente de lumină şi umbră rostogolindu-se peste scândurile goale şi peste pereţii pătaţi de umezeală.

Amanda închise lanterna.

Nu era nimeni aici; casa era o epavă de mult abandonată. Dar aici trăiseră Eileen şi Carl Dawson, aici crescuse James Dawson cu douăzeci şi cinci de ani în urmă. Acesta era locul de unde Charlie Crabtree insistase mereu să plece, când îi conducea pe băieţi în drumeţiile lor prin pădurea din dosul casei.

Eileen şi Carl Dawson au continuat să locuiască aici până în urmă cu aproximativ zece ani, moment în care Carl a moştenit o sumă mică de bani, iar cuplul a decis să se mute din Gritten Wood. Totuşi, nu au putut să vândă

casa, pentru că cine și-ar fi dorit să cumpere o proprietate într-un loc ca acesta? Dar chiar și așa! Și-au împachetat lucrurile și au plecat de aici, părăsind casa cu toate amintirile neplăcute pe care le țineau închise.

Și s-au mutat la o sută șaizeci de kilometri distanță, în Brenfield.

Amanda a condus câteva străzi și a parcat în fața adresei înregistrate pe numele Daphne Adams. Acesta trebuia să fie locul unde stătea Paul. Și totuși, deși proprietatea fusese ceva mai bine întreținută decât cea pe care tocmai o văzuse, în timp ce mergea pe aleea din față avea aceeași senzație de gol. Casa în sine era întunecată și liniștită, dar inima îi bubuia în timp ce se apropia. Aruncă o privire înapoi, spre stradă. Mașina lui Paul nu era aici. Nici el nu avea să fie.

A bătut și a așteptat.

De fapt, nu aștepta un răspuns și nici nu a primit unul.

Frustrarea a crescut; trebuia să vorbească cu el. Unde naiba era? Știa că a mers mai devreme la departamentul de poliție Gritten și a raportat că o păpușă îi fusese livrată prin ușă, dar ofițerul cu care vorbise – Holder – nu luase problema în serios. Era una dintre numeroasele erori care fuseseră

făcute și ea a presupus că unele îi aparțineau. Nici măcar nu avea un număr de telefon al lui Paul. Descoperise că el se afla aici, în Gritten, vorbind cu universitatea unde lucra, dar nu era nimeni acolo care să-i răspundă la apeluri la această oră din noapte. Avea o bănuială că Theo ar fi putut s-o ajute, dar încercase deja să-l sune, iar el își încheiase munca pentru ziua aceea.

183

S-a dat un pas înapoi.

Grădina nu era la fel de plină de vegetație aici ca la vechea casă a soților Dawson și, după o clipă de ezitare, Amanda a aprins din nou lanterna telefonului, apoi a traversat o parte a curții și a coborât pe poteca încâlcită

care ducea în spate. A ascultat cu atenție, dar nu s-a auzit nimic altceva decât zgomotul ușor al brizei nopții. Când a ajuns, a trecut fasciculul de lumină

peste grădină. Lumina nu pătrundea prea departe, dar putea distinge linia slabă a gardului de sârmă din partea de jos și simțea întunericul vast și impenetrabil al pădurii de dincolo.

Pădurea unde Charlie Crabtree dispăruse.

S-a înfiorat.

Charlie e mort.

Amanda nu mai era sigură că era adevărat. Și în timp ce se uita acum la întinderea nesfârșită, întunecată a acelor copaci, se întreba cine sau ce s-ar fi putut mișca acolo chiar acum.

În ciuda faptului că plecase mai devreme spre Brenfield, nu ajunsese niciodată mai departe de casa lui Carl și a lui Eileen Dawson. În timpul drumului sunase înainte la departamentul de poliție din Brenfield din curtoazie și i s-a spus că poliția se afla deja la proprietate. Pentru că

dimineață, acolo fuseseră găsiți măcelăriți un bărbat și o femeie.

Mă gândesc că asta are legătură cu motivul pentru care sunt aici.

Și-a amintit cum Dwyer și-a dat ochii peste cap și ce îi spusese ea atunci. Că, dacă se înșela, însemna că ucigașul era încă acolo, iar ea era îngrijorată de ce ar putea face în continuare.

Unde ești, Paul?

Amanda se uita acum la pădurea neagră ca bezna din fața ei. Umbra, i se spunea pe-aici. Nu auzea nimic dincolo de tăcerea apăsătoare, dar putea simți greutatea istoriei care se afla în ea. Istorie care părea să se fi întors acum. Istorie care lua viață după viață.

A TREIA PARTE

185

30

Înainte

A patra săptămână a vacanței de vară.

Eram acasă la Jenny, în dormitorul ei. Ne sărutam și ne prosteam. Pe mama ei nu părea să o deranjeze că Jenny petrecea timp singură cu un băiat în camera ei. Ușa însă era deschisă și ea urca și cobora scările întruna, muncind neobosită. La un moment dat, am auzit-o pe palier și ne-am despărțit rapid, Jenny ridicându-se și îndepărtându-se de pat, unde stăteam pe jumătate întinși. Îmi amintesc că mama ei cânta în surdină în timp ce trecea pe hol cu tot felul de treburi.

Eu și Jenny am ascultat un moment. Când i-am auzit pașii pe scări, Jenny mi-a zâmbit și s-a așezat din nou pe pat.

— E plăcut, a șoptit ea, dar ar fi bine să avem mai multă intimitate, nu-i așa?

Inima mea a făcut unul dintre acele noi, surprinzătoare, trucuri.

— Da, am spus. Chiar ar fi!

Nu era ca și cum nu mă gândisem la asta. Și, desigur, părinții mei fiind plecați toată ziua, îmi trecuse și mie prin minte că propria mea casă ar fi mai intimă. Pur și simplu, nu avusesem curajul s-o spun. Dar, după ce petrecusem ceva timp la Jenny, eram dureros de conștient de cât de urâtă și de degradată era casa mea în comparație cu a ei. Totuși, era o prostie să-mi fie rușine.

— Ai putea veni la mine într-o zi!

— Da?

— Părinții mei nu prea sunt acasă.

A zâmbit.

— Pare o idee bună.

— Mâine sunt la muncă. Poate vineri?

— Da. Ar fi minunat.

Ne-am uitat unul la altul pentru o clipă și mi-am dat seama că era la fel de agitată și emoționată ca mine.

— Oh.

186

S-a ridicat dintr-odată.

— Am ceva să-ți arăt!

A mers spre o comodă. Acolo, lângă televizor, erau o grămadă de hârtii și de cărți.

— De fapt, am primit-o acum câteva zile, dar nu eram sigură dacă ai vrea să o vezi sau nu.

— Ce e?

A ridicat o carte subțire, cu coperți cartonate.

— E antologia. De la competiție! Mi-au trimis o copie.

— Oh, super!

Eram rușinat, dar și emoționat pentru că ezitase să mi-o arate.

— E în regulă, sincer! Mi-ar plăcea să o văd. Arată super!

Ea a zâmbit și a adus cartea în pat. Nu avea învelitoare, dar era frumos lucrată. Coperta era albastru pal, cu titlul și lista autorilor – doisprezece în total. I-am găsit numele și mi-am trecut degetele peste textura acestuia.

— Arată atât de profesional! am spus.

— Știu.

— Prima ta apariție!

— De fapt, mi-a mai fost publicată o poveste când aveam șapte ani. În revista Kicks.

— Bine – a doua apariție, atunci. Totuși, prima cu numele tău pe copertă. Prima din multe, mă gândesc.

— Mulțumesc.

A zâmbit.

— Sunt chiar încântată.

— E super.

Chiar era. Dezamăgirea pentru propria mea respingere se estompase și nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte să mă supăr pentru succesul lui Jenny. M-am uitat la copertă și mi-am imaginat că îmi văd propriul nume pe o carte ca aceasta și eram hotărât să-mi dublez eforturile. Poate într-o zi aș

avea ceva al meu să-i arăt în schimb!

Cotorul a scos un clic încet, dar satisfăcător când am deschis-o, apoi, ținând cartea cu grijă, am răsfoit primele câteva pagini până am găsit cuprinsul.

— E făcută pentru a o citi, a spus Jenny. Nu pentru a o păstra.

— Vreau doar să am grijă.

— Nu-i așa mare scofală.

— Ba e.

M-am uitat în jos la lista de colaboratori. Nu era în ordine alfabetică și am găsit-o aproape de final.

Mâini-Roșii 9, de Jenny Chambers.

M-am uitat la titlul acela timp de câteva secunde; m-a trecut un fior pe spate. Aproape că simțeam nevoia să mă țin de nas, dar nu era nevoie – îmi dădeam seama că nu visam. Singurul lucru pe care nu știam cum să-l fac era să înțeleg ceea ce vedeam.

— Paul?

Eram conștient de faptul că Jenny se încrunta. Și totuși, am continuat să mă uit la acele două cuvinte imposibile. Mâini-Roșii. Restul textului de pe pagină a început parcă să se târască în fața ochilor mei. Timp de peste trei săptămâni, făcusem tot posibilul să uit de Charlie și de poveștile lui stupide, iar asta părea o ambuscadă pe care reușise cumva să o planifice din timp. De parcă mi s-ar fi jucat o farsă.

— Paul?

— Scuze!

Mi-am scuturat capul și am răsfoit rapid prin carte, căutând începutul.

— Dă-mi doar un minut!

Am găsit pagina și am început să citesc.

„Mâini-Roșii

De Jenny Chambers

Era aproape miezul nopții când bărbatul din pădure l-a chemat pe băiat…”

Am tresărit când Jenny mi-a atins brațul. Și-a retras mâna ca și cum ar fi fost electrocutată.

— Iisuse! Care-i problema? Arăți de parcă ai fi văzut o stafie.

A încercat să zâmbească.

— Și nici nu ai citit-o încă!

M-am uitat la ea; mă simțeam rău.

— Asta este? O poveste cu fantome?

— Cumva. E cea despre care ți-am spus.

9 În original, la fel ca personajul din această carte, Red Hands (n.r.).

— Cea tristă.

— Da.

Mi-a mângâiat brațul. De data asta niciunul dintre noi nu s-a retras.

— Ce e în neregulă, Paul?

— Nu știu. Pot să o citesc mai întâi?

— Da.

S-a îndepărtat puțin de mine.

— Desigur!

Povestea era despre un băiat care fusese târât afară din casă în toiul nopții de un bărbat care îl striga din pădure. Băiatul se furișase pe hol pentru a nu-și trezi mama, pe care era clar că o disprețuia într-un fel. Jos, a descuiat ușa din dosul casei cât a putut de încet, apoi a pășit în frig și întuneric. Grădina din dos era acoperită de vegetație, plină de iarbă neagră, care părea să se miște.

Bărbatul stătea jos, în lizieră. Băiatul nu putea vedea chipul bărbatului, zărea doar o siluetă mare, uriașă.

Când bărbatul s-a întors și s-a îndreptat spre pădure, băiatul l-a urmat.

Erau paragrafe elocvente, care descriau băiatul ce mergea printr-o pădure din ce în ce mai înspăimântătoare și mai ireală pe măsură ce înainta.

Cu toate că băiatul era speriat, a mers mai departe, chiar și atunci când bărbatul era uneori doar o prezență vagă printre copaci. În întuneric, băiatul dădea frunzișul deoparte. Vrejuri i-au prins gleznele. Bețe și crenguțe i-au trosnit sub picioare.

În cele din urmă, l-a găsit pe bărbat.

„Chiar când păru prea obosit pentru a continua, băiatul a văzut un foc de tabără în față, flăcările dansând și pâlpâind printre copaci. A auzit ceva pocnind și a văzut scântei ridicându-se din fum. Făcând un pas înainte, se trezi într-o poiană în care lemnele adunate ardeau într-o groapă de scrum moale, cenușiu, bețișoarele rămase strălucind în căldură asemenea oaselor.

Bărbatul stătea cu picioarele încrucișate, cu fața cumva în penumbră, dar băiatul îi putea vedea mâinile sprijinite pe genunchii pătați ai blugilor, care, în lumină, erau de un roșu aprins. Roșii din cauza sângelui care încă se scurgea din inciziile zimțate pe care și le făcuse de-a lungul încheieturilor.

Pe băiat l-a durut să vadă asta. Bărbatul încă sângera, chiar dacă acele răni erau vechi de atâția ani!

Băiatul s-a așezat într-o tufă, departe de foc. Expresia bărbatului era de nerecunoscut, dar sângele era încă vizibil, tăieturile, adânci și teribile. Focul trosnea și scuipa scântei.

Într-un final, bărbatul, tatăl băiatului, a început să vorbească.”

Când am terminat de citit, am rămas acolo în tăcere câteva secunde.

Încă nu aveam idee ce să spun, așa că m-am trezit citind propoziții iar și iar, prefăcându-mă că nu am terminat, în timp ce încercam să-mi adun gândurile.

— Îți place?

Jenny părea agitată. Având în vedere cum am reacționat, cu greu o puteam învinovăți.

— Cred că e genială, am spus.

— Serios?

— Da, da!

Și credeam. În ceea ce privește calitatea, era cu mult peste oricare lucru pe care reușisem să-l scriu vreodată. În ciuda neliniștii mele legate de subiect, m-am trezit acolo cu băiatul în timp ce citeam – speriat pentru el, dar și intrigat de bărbatul pe care îl urma. Jenny adăugase suficiente detalii subtile pentru ca finalul să pară inevitabil și încărcat de semnificații. Băiatul locuia singur cu mama lui, iar bărbatul care îl chema era fantoma tatălui său, care s-a sinucis cu ani în urmă. Băiatul avea nevoie să discute cu el, să

înțeleagă ce s-a întâmplat și de ce. Era o metaforă a durerii, a pierderii și a prejudiciului creat celor rămași în viață.

Deci, da. Credeam că povestea era genială.

Mi-a plăcut totuși?

Deloc!

Era mult prea apropiată de visul și de fanteziile pe care ni le-a împărtășit Charlie pentru a fi o coincidență. Noi patru căutam prin pădure ceva ce nu am găsit niciodată. Povești cu o fantomă printre copaci. Un bărbat cu mâinile de un roșu aprins și o față care nu se vedea.

Dar cum era posibil ca Jenny să știe despre toate acestea? Din câte știam eu, nu vorbise niciodată cu Charlie, nici cu Billy sau cu James. Și totuși, acest lucru nu s-ar fi putut întâmpla pur și simplu!

Trebuia să existe o explicație.

— Cred că e minunat, i-am spus din nou. De unde ți-a venit ideea?

Dar în timp ce întrebam, mi-am dat seama că deja știam.

190

În ziua următoare, am ajuns devreme la muncă.

Marie îmi dăduse un set de chei, așa că am deschis și m-am apucat de sarcinile obișnuite. În primele ore, au fost doar o mână de clienți de servit și o singură livrare de sortat. Lucram metodic, dar în gol; în cap mi se învârteau o mulțime de întrebări. Mă simțeam la fel de disperat ca băiatul din povestea lui Jenny, dar exista și o parte din mine care nu voia să știe. O

parte din mine care era speriată de ceea ce ar putea afla.

Marie a apărut imediat după ora zece, moment în care în magazin nu eram decât eu. M-am ridicat în picioare, înconjurat de mormanele de cărți din zona de sortare aflată în spatele tejghelei. Inima îmi bătea repede. Dacă

nu aș fi făcut asta imediat, s-ar putea să nu o fi făcut deloc.

— Trebuie să vorbesc cu tine despre ceva.

Marie s-a uitat curioasă la mine pentru o secundă.

— Ei bine, a spus ea. Bună dimineața și ție!

— Scuze!

Și apoi doar am stat acolo. Marie a oftat și și-a pus geanta pe tejghea, apoi a vorbit mai blând.

— Care-i problema, Paul?

— Povestea lui Jenny, am spus.

— Ce-i cu ea?

— Cea pe care a scris-o pentru competiție. Mâini-Roșii.

Marie a dat din cap.

— Nu știu, nu am citit-o pe aceea. Ia-o ușurel și spune-mi ce te deranjează!

— Povestea se numește Mâini-Roșii, am subliniat. E despre un băiat care merge în pădure. Tatăl lui e acolo – aceea e persoana pe care o caută

băiatul –, dar tatăl lui e mort. E o fantomă. S-a sinucis cu ani în urmă, iar mâinile îi sunt acoperite de sânge.

Descrierea mi-a ieșit dintr-odată, dar am văzut expresia lui Marie trecând de la curiozitate la frică în timp ce vorbeam. Poate că nu a citit povestea lui Jenny, dar știa cu exactitate despre ce vorbeam.

— E bazată pe ceva ce i-ai spus, nu-i așa? am întrebat.

— Oh, scumpule!

Și-a închis ochii și și-a masat fruntea.

— Da, cred. Totuși, nu aveam nicio idee că va scrie despre asta.

Trebuie să ai grijă când scrii. În cele din urmă, nu toate poveștile îți aparțin.

Oamenii se pot supăra.

— Trebuie să știu ce s-a întâmplat, am spus. Povestea adevărată!

Marie și-a deschis ochii și s-a uitat la mine câteva secunde. Părea brusc obosită și într-un fel parcă mă cântărea.

— Te rog, am spus.

— Părinții tăi, Paul.

— Ce-i cu ei?

— Mama și tatăl tău. Sunt amândoi încă în viață?

— Da.

Am văzut, pentru o secundă, fața tatălui meu.

— Din păcate.

— Îți va fi dor de ei când nu vor mai fi.

Apoi a zâmbit trist și s-a corectat.

— Desigur, asta nu e neapărat adevărat. Dar, bine. Ce vrei să știi?

— Totul!

Știam deja o parte, pentru că Jenny îmi spusese ce și-a putut aminti. Cu câțiva ani în urmă, un bărbat a ieșit din Gritten Wood, a plecat în pădure și s-a sinucis acolo. Se zvonea că a lăsat în urmă un copil. Acela fusese punctul de plecare pentru povestea lui Jenny. De acolo, își imaginase cum s-ar fi putut simți acel băiat după mai mulți ani.

Marie a tăcut pentru un moment.

— Chestia ciudată e că i-am spus povestea asta doar datorită ție, a adăugat ea. S-a întâmplat acum ceva timp. Vorbea despre tine – a spus că era un băiat la cursul de scriere creativă de care îi plăcea. Un băiat nou, din Gritten Wood. Nu fi rușinat!

— Nu sunt.

Ceea ce simțeam era de fapt un firicel de groază. I-am spus ei doar datorită ție. Ideea că – oricare ar fi fost asta – toate astea puteau cumva fi din vina mea era dificil de acceptat.

— Am spus doar să aibă grijă, mi-a spus Marie. A fost o glumă, sincer.

Am spus că pădurea de acolo ar fi bântuită din cauza a ceea ce s-a întâmplat.

— N-am auzit niciodată ceva legat de asta.

— Da, dar ai crescut acolo, a spus Marie. Când ceva îngrozitor se întâmplă într-un loc, oamenii locului se închid cumva. Consideră că cel mai bun lucru este să nu vorbească despre asta și să spere că va trece. Poate uneori chiar trece.

— Cineva chiar s-a sinucis în Umbra?

— Da.

— Cine?

— Sincer, nu-mi pot aminti numele lui, Paul. S-a întâmplat acum mult timp.

— Acum cât timp?

Mi-am dat seama de ce a întrebat dacă părinții mei sunt încă în viață.

— Vreo șaisprezece ani?

— Da. Cândva în anii ’70. A fost în ziarul local, dar nu-mi pot aminti detaliile. Erau în mare parte doar oameni care vorbeau. Bârfe.

— De ce s-a sinucis?

— Îmi închipui că din tot felul de motive.

Marie s-a uitat la mine cu tristețe.

— Viețile oamenilor pot fi foarte complicate, Paul. Din câte am înțeles, bărbatul a fost în armată pentru o perioadă și asta l-a afectat.

În armată pentru o perioadă.

O altă potrivire. Mi-am amintit descrierea lui Mâini-Roșii făcută de Charlie și că devenise modul în care ni l-am imaginat și noi ceilalți. Trăind în afara societății; era una cu pădurea, la fel cum și pădurea era una cu el; o haină veche, tocită, umerii uzați, ca niște pene.

— Dar copilul pe care l-a lăsat în urmă?

— A fost puțin mai complicat de atât.

Marie și-a scuturat capul.

— Ești sigur că vrei să auzi toate astea? Pentru că, gândește-te! Poate există motive serioase pentru care nu ai auzit până acum povestea asta.

Poate e mai bine pentru toți să uităm.

— Trebuie să știu, am spus.

— În regulă. Nu știu dacă e ceva adevărat din toate astea, dar e ceea ce am auzit atunci. În acea perioadă, bărbatul era căsătorit cu cineva în Gritten Wood – orășelul tău –, iar soția lui era însărcinată. Dar era împreună și cu o altă femeie. Nu din cartierul tău. Dintr-o altă parte din Gritten – nu știu de unde. Și cealaltă femeie s-a întâmplat că era și ea însărcinată.

— Deci bărbatul avea doi copii?

— Da. Desigur, a doua femeie știa că era căsătorit și își dorea ca el să-și părăsească soția. Dar el nu a făcut asta. A ales să rămână cu soția lui. Dar

când i-a mărturisit acesteia ce făcuse, l-a refuzat și l-a dat afară. Și din cauza asta a mers în pădure și a făcut ceea ce a făcut.

Marie și-a întins mâinile, părând puțin neajutorată.

— Dar nu cunosc nimic din toate astea, Paul. Sunt doar zvonuri pe care le-am auzit atunci. Unele la a doua sau chiar la a treia mână. Nu sunt sigură

dacă ceva din toate astea e adevărat.

Am dat din cap pentru mine.

Poate că Marie nu era sigură, dar eu eram. M-am gândit la James. Cum mama lui părea mereu să-l disprețuiască. Cum tatăl său biologic dispăruse
193

înainte de a se naște. Întotdeauna am presupus că tatăl lui James și-a abandonat familia și că James fusese o amintire supărătoare a acelei răni pentru Eileen. Dar nimeni nu mi-a spus vreodată că așa s-a întâmplat.

Și apoi m-am gândit la Charlie. Cât de mult semănau uneori el și James.

Felul în care Charlie părea să-l caute pe James când am ajuns noi la școală, dornic să-l modeleze după voința lui și să-l pună sub controlul său. Să-l izoleze de mine. Felul în care părea să aibă întotdeauna un plan în minte, iar noi ceilalți în întuneric, mergând câțiva pași în urma lui.

Când ceva îngrozitor se întâmplă, așa cum tocmai mi-a spus Marie, oamenii încearcă să uite de asta. Oamenii normali, cel puțin. Dar m-am gândit la povestea lui Jenny – despre băiețelul disperat să-și găsească tatăl, să vorbească cu el, să fie acceptat de el – și m-am întrebat dacă oamenii răniți făceau altceva.

Dacă poate chiar mergeau în căutare?

31

Trebuie să faci ceva în legătură cu Charlie.

În dimineața ultimei zile, îmi amintesc că m-am trezit tresărind imediat după primii zori. Soarele pătrundea prin perdelele subțiri de la fereastra de lângă biroul meu, încălzind deja încăperea. Dar, în ciuda căldurii, tremuram. Pentru prima dată în câteva luni, nu-mi puteam aminti detaliile precise ale visului din care tocmai mă trezisem; știam doar că îl implicase pe Charlie. Spaima creată de el era încă acolo, pătrunzând încet prin gândurile mele, precum cerneala neagră răspândită prin hârtia șervețelelor.

Am stat întins pentru o clipă, calmându-mă.

Încercând să mă gândesc la orice altceva.

Părinții mei plecaseră amândoi la muncă devreme și casa era tăcută.

La parter, știam că va exista lista obișnuită de treburi care așteaptă să le termin. M-ar ține ocupat pentru câteva ore în această dimineață. Și apoi, în această după-amiază, venea Jenny.

Ar fi drăguț să avem mai multă intimitate, nu-i așa?

Inima mi-a tresăltat atunci dintr-un motiv diferit.

Și totuși, visul a zăbovit. După un timp, m-am așezat la birou, trăgând draperiile și uitându-mă la încâlceala grădinii noastre din dosul casei și la pădurea din capăt. Lumea era luminată de soare și plină de viață: ziduri și covoare în o mie de nuanțe de galben și verde, roua sclipind încă pe iarbă.

Dar știam acum că, în urmă cu șaisprezece ani, un bărbat mersese în acele păduri și își tăiase venele, viața lui revărsându-se în frunziș.

Într-o altă zi, mi-aș fi scos jurnalul și aș fi scris despre vis. Astăzi, am decis să nu o fac. Tot ce îmi aminteam cu adevărat de aseară era legat de Charlie

și nu voiam să-i pun numele în cartea mea.

Trebuie să faci ceva în legătură cu el.

Același gând sosi din nou, de data aceasta cu mai multă forță și stringență. După ceea ce aflasem ieri, nu puteam scăpa de sentimentul că

ceva rău se va întâmpla – că, într-un fel, Charlie era periculos. Dar, în același timp, habar n-aveam ce trebuia să fac. Să găsesc un adult, am presupus, și să

vorbesc cu el. Să spun ce știam și ceva din ceea ce bănuiam. Să încep cu visele și apoi să încerc să explic cum totul a devenit treptat atât de întunecat.

Aș putea povesti despre câinele lui Goodbold și despre Mâini-Roșii și despre cum nu mai știam dacă Charlie era nemulțumit și avea nevoie de ajutor sau dacă plănuia…

Ceva.

Nimeni nu avea să mă asculte.

Dar chiar și așa! Trebuia să încerc. Voi face un plan, am decis. Voi afla exact ce poveste trebuie să spun și cui să i-o spun. Marie era probabil cea mai bună alegere. Dintre toți adulții la care mă puteam gândi, ea ar fi cea mai deschisă să asculte și știa deja o parte dintre detalii.

M-ar putea ajuta să-mi dau seama ce să fac.

Această decizie mi-a dat libertatea de a mi-o scoate din cap pentru o vreme. Am făcut duș și m-am îmbrăcat, am făcut omletă pentru micul-dejun, apoi m-am întors la lista de sarcini lăsată pe masa din bucătărie. Era de făcut ordine, curățenie și niște cumpărături pentru care mama îmi lăsase niște bani. Am făcut mai întâi chestiile casnice, apoi, dimineața târziu, am plecat la magazin.

Ziua era caldă și luminoasă, dar îmi amintesc că în orășel domnea și o atmosferă ciudată. Străzile erau liniștite, ceea ce nu era neobișnuit pentru această oră într-o zi de lucru, dar păreau chiar mai pustii decât de obicei. În drum spre magazinul alimentar, nu am văzut alt suflet; era ca și cum toți s-ar fi îndepărtat de lume, iar eu aș fi rămas complet singur. Era liniște, iar lumina avea o stranie tentă sepia. Drumurile, casele, copacii păreau să fi fost înmuiați într-un lichid de chihlimbar.

Am fost aproape ușurat când am ajuns la magazin și am găsit oameni înăuntru. M-am întors la normal. Am adunat articolele de pe lista de cumpărături a mamei, iar casieriţa le-a pus cu grijă în pungi. Până când am ieșit – înapoi în acea tăcere grea –, mânerele pungilor de plastic erau deja înfipte în palmele mele.

Nu am vrut să mă întorc acasă imediat. Mai era încă o oră sau cam așa până când trebuia să vină Jenny și știam că singurul lucru pe care l-aș face în acea oră ar fi să mă agit și să mă îngrijorez. Deși atmosfera din acea zi era neobișnuită, era și frumoasă în felul ei ciudat, așa că m-am hotărât să mă

plimb pentru o vreme și am pornit spre casă pe un traseu mai lung decât cel obișnuit, bucurându-mă de căldură și liniște.

Și, făcând asta, m-am simțit încurajat. În ultimele luni, evitasem multe străzi și uliţe ale orășelului, având grijă să nu dau peste Charlie, Billy și James, iar acum mă întrebam de ce. Până la urmă, acesta era orășelul meu.

Casa mea. În această după-amiază, Jenny venea la mine acasă și ce erau

ceilalți trei în comparație cu asta? Câțiva băieți triști, pierduți într-o fantezie, în timp ce propria mea lume înflorea; aveam viitorul plin de posibilități în față. M-am simțit suficient de puternic să îi înfrunt, dacă era nevoie.

Plimbarea m-a dus pe la marginea orășelului, apoi pe lângă vechiul loc de joacă din centru. Dacă urma să-i văd undeva, aici ar fi fost și, în timp ce mă apropiam de-a lungul aleii prăfuite, chiar am zărit pe cineva acolo.

James.

Era singur, așezat pe treapta de jos a vechiului panou de cățărat. Când eram mai mic, părea imens, cu solul periculos de departe când erai în vârf, dar în realitate nu era cu mult mai înalt decât eram acum. Chiar și așa, James, prin comparație, stând cocoșat, părea scund. Când îl văzusem în ultimele săptămâni din semestru, arăta slăbit și epuizat, ca și cum viața i-ar fi fost suptă încet, iar acum părea aproape scheletic; umbra corpului său era aproape imposibil de deosebit de cele lăsate de cadrul subțire de metal de lângă el.

Hotărârea mea s-a clintit puțin. Dar m-am impulsionat să continui.

Când m-am apropiat a ridicat o privire goală, iar când m-a văzut s-a uitat în altă parte.

Am trecut pe lângă, mergând încet în mod deliberat.

Nu eram sigur de ce. Poate că era o dovadă de dominație – un fel de încercare de a-i arăta că nu-mi pasă –, iar dacă asta s-a întâmplat, a fost o prostie. Pentru că îmi păsa. În acele câteva momente, de fapt, evenimentele din ultimele două luni au dispărut. Viața mea își văzuse mai departe cursul din momentul trădării lui și, chiar dacă nu l-am iertat în totalitate pentru ceea ce făcuse, cel puțin am înțeles motivele pentru care a făcut asta și mi s-a făcut milă de el.

După ce am trecut de el, m-am uitat înapoi și am observat din nou cât de fragil părea.

Cât de speriat.

Și aceasta este amintirea pe care o am din acea zi cu James: un băiețel pierdut, care nu știa cum să scape din situația în care se trezise. Stând acolo în așteptare – un prizonier condamnat, anticipându-și pedeapsa.

Trebuie să faci ceva în legătură cu Charlie.

Acel gând din nou. Nu era rațional, dar sunt momente în viață, ca acesta, cred – momente pe care le înțelegi și care, la un anumit nivel, sunt esențiale. În care totul se schimbă și vei regreta pentru totdeauna dacă nu faci ce știi că ar trebui să faci.

Poate că starea ciudată din acea zi m-a făcut să cred că acesta era un astfel de moment. Că orice ar fi plănuit Charlie avea să ajungă la un sfârșit și 197

că, dacă mă întorceam și plecam acum, nu m-aș fi iertat niciodată pentru asta. *Trebuie să faci ceva în legătură cu Charlie.*

Înainte de a fi prea târziu.

Și așa m-am întors încet spre locul de joacă. Am pășit peste gardul de lemn înalt până la tibie care îl despărțea de drum și m-am apropiat de panoul de cățărat. James era cu spatele la mine. Nu știu dacă m-a auzit, dar nu a părut surprins când am pus jos pungile de cumpărături. S-a întors și s-a uitat la mine cu acei ochi triști și bântuiți.

— Hei! L-am salutat. Trebuie să-ți spun ceva.

Îmi amintesc sentimentul de ușurare cu care m-am întors acasă după

aceea. Am despachetat cumpărăturile, legănându-mă. Poate mă simțeam chiar ușor triumfător.

Trebuie să faci ceva în legătură cu Charlie.

Și făcusem.

I-am spus lui James tot ce aflasem de la Marie, ceea ce însemna că

datoria mea fusese îndeplinită, iar acum era responsabilitatea lui să

acționeze în consecință. Habar n-aveam dacă informațiile pe care i le oferisem ar ajuta sau schimba ceva, dar atunci n-am simțit că asta contează.

De-acum James era responsabil, nu eu, și asta era important.

De asemenea, am reușit să o fac fără a ceda. Când am început să

vorbesc, am văzut o fulgerare de ceva pe fața lui. Speranță, poate. Dar propria mea expresie o anihilase rapid pe a lui. M-am asigurat că înțelege că

nu sunt acolo să-l salvez sau să reconstruiesc poduri de legătură între noi.

Că trebuia să-l avertizez și asta am făcut. El dăduse din cap, confuz, dar îmi dădeam seama că ceea ce spuneam a rămas într-un fel cu el, de parcă i-aș fi dat o piesă dintr-un puzzle despre care știa că se potrivește undeva, dar nu știa prea bine unde să o plaseze.

Ai grijă!

Acelea au fost ultimele cuvinte pe care i le-am spus vreodată și le-am spus cu răceală, asigurându-mă că mesajul din spatele lor era clar. Că nu eram din nou prieteni și că nu vom fi nici pe viitor.

Apoi am ridicat pungile de plastic și am plecat spre casă.

Îmi amintesc că am terminat de pus cumpărăturile la locul lor și apoi mi-am scos întâlnirea din minte. Nu mai era mult până când va veni Jenny și am decis să-mi permit să fiu entuziasmat pentru asta. Simțeam în piept un amestec ciudat de emoție și frică, iar inima îmi bătea mai repede cu fiecare minut care trecea.

Ora unu.

A venit și a trecut.

Un timp, m-am plimbat prin sufragerie, uitându-mă întruna pe fereastra din față, așteptându-mă să o văd în orice moment deschizând poarta și venind spre casă, strălucitoare și frumoasă în soarele după-amiezii.

Dar strada și drumul din față au rămas goale.

Apoi mi-am petrecut următoarele ore întrebându-mă ce a mers prost.

Poate că își venise în fire și se răzgândise. Sau poate că se întâmplase ceva și ea nu reușise să ajungă, că exact în acel moment era blocată în casă, simțindu-se îngrozitor că mă dezamăgește. Poate că mama ei a aflat unde se duce și nu i-a dat voie. Am oscilat între toate explicațiile posibile.

Posibilitățile îmi dădeau speranță.

O bătaie în ușă m-a adus la realitate.

În acel moment eram sus, în camera mea, uitându-mă la pădure. Am alergat pe scări. Până atunci, renunțasem la gândul că Jenny va veni și, oricum, părinții mei aveau să se întoarcă acasă în curând, dar tot credeam că

la ușă era ea. Ar fi bine și așa. Orice altceva putea aștepta, mi-am spus. Poate chiar o să i-o prezint mamei.

Dar când am deschis, în ușă stăteau doi polițiști. Mașina lor era parcată

în fața casei, rotindu-și fără rost luminile în soarele după-amiezii târzii.

— Paul Adams? A întrebat unul dintre ofițeri.

— Da.

Și-a sprijinit antebrațul pe marginea ușii și a privit înăuntru, pe lângă

mine, de parcă ar fi căutat ceva. Apoi m-a măsurat de sus în jos cu fața aspră, lipsită de emoție.

— Am dreptate când mă gândesc că știi o fată pe nume Jenny Chambers?

— Da, am făcut o pauză. De ce?

S-a uitat la mine de parcă știam deja.

— E moartă.

32

Acum

Acum visez.

Chiar și după atâția ani, nu dispăruse niciodată surprinderea cu care constatam că mintea mea adormită era capabilă să evoce ceva atât de realist și care a revenit acum, când m-am trezit privind uimit școala Gritten Park.

M-am ghemuit și am folosit tehnica mediului: mi-am frecat palma de pământ ca să simt textura aspră a asfaltului. Din apropiere se auzea un zgomot. M-am uitat în dreapta și am văzut prelata întinsă în jurul zonei de construcție. Desigur, în viața reală, asta dispăruse de mult. Dar așa fusese școala atunci, nu cum era acum.

M-am ridicat și am trecut pe lângă șantier, apoi pe lângă terenurile de tenis și pe lângă cabanele cu acoperișuri ondulate. Visul adăugase cabanelor straturi de rugină și le poziționase în unghiuri ciudate prin iarbă, de parcă ar fi fost aruncate neglijent din cer.

Banca era puțin mai departe.

Acolo mă aștepta Jenny. Arăta exact cum o crease mintea mea cu câteva nopți înainte: ca fata de care îmi aminteam, dar mai bătrână, pentru a se potrivi cu anii care trecuseră. Stând jos, plină de încredere și calm. Vechea ei geantă de școală îi stătea la picioare și avea în poală un caiet deschis.

Trecutul suprapus prezentului.

Nu o linie, m-am gândit. O mâzgălitură.

Și m-a durut inima să o văd.

A închis caietul și mi-a zâmbit.

— Hei, tu!

Dar atât zâmbetul, cât și salutul mi s-au părut puțin forțate față de celelalte momente în care am visat-o. Mi-am amintit cum venisem aici pentru prima dată, când eram adolescent, și îmi făcusem griji că aș putea să

o deranjez. Atunci nu fusese adevărat, dar acum aveam senzația ciudată că, deși ea era doar o născocire a visului meu, ar prefera să nu o deranjez.

— Bună! Am răspuns. Te deranjează?

— Nu, dacă pe tine nu te deranjează.

200

M-am așezat lângă ea pe bancă, lăsând o mică distanță între noi.

— Ești bine? Am întrebat.

— Sincer?

S-a uitat în altă direcție.

— Sunt obosită, Paul. Vreau să dorm.

După modul în care a spus-o, părea mai degrabă că ea mă visa, nu invers, și am simțit un junghi de vinovăție pentru că o evocasem: o senzație veche. De ce am pierdut legătura? M-a întrebat Jenny aseară. Gândindu-mă

la vremurile de după moartea ei în care o visasem, aici în Gritten și apoi la universitate, răspunsul era clar: pentru că începuse să se simtă obosită.

Charlie îmi dăduse o unealtă pe care să o folosesc, iar eu am făcut-o. Într-un vis lucid, puteai face orice, așa că am readus-o la viață pe Jenny în încercarea de a-mi alina durerea și mâhnirea. Dar subconștientul meu știuse și a devenit clar că era timpul să mă opresc.

Mă gândisem că ar fi inofensiv să o revăd acum. Că ar face ca întoarcerea în Gritten și tot ceea ce trebuia să fac și cu care trebuia să mă

confrunt aici să fie mai ușor de suportat. Și presupun că, pentru o vreme, chiar a fost mai ușor de suportat. Dar știam că nu poate dura și că acum era timpul să o las din nou să plece.

— Îmi pare rău, am spus.

— Nu are de ce. Știu că îți e dor de mine.

— Mereu.

— Dar ar trebui să plec. Înainte să o fac totuși, am vrut să îți dau două

lucruri.

— Ce?

— Îți amintești când a venit poliția?

M-am gândit la acea zi. Cei doi ofițeri nu au putut să mă interogheze fără ca unul dintre părinții mei să fie prezent, dar au întrebat dacă pot intra și, desigur, am spus da. Pentru început, nu mi-au spus ce se întâmplase cu Jenny.

E moartă.

Cuvintele îmi răsunaseră în cap, dar asta fusese tot și nu păreau să aibă

legătură cu realitatea. Dacă ar fi fost adevărate, atunci lumea ar fi trebuit să

se sfârșească.

— Credeau că eu te-am omorât, am spus.

Jenny a zâmbit.

— Normal că asta credeau. Veneam să te văd, până la urmă. Și adesea e vina iubitului, nu-i așa?

— Într-adevăr!

Trecuse aproximativ jumătate de oră până când mama a ajuns acasă, apoi ea a insistat să mă conducă la secția de poliție pentru a putea fi intervievat. Mi-am amintit cât de amorțit mă simțisem și cum ofițerii ne forțaseră să ne oprim la locul de joacă ca să ne arate ce se presupunea că

făcusem. Mama mă protejase cu ferocitate. Ea mă cunoștea. Chiar și fără ca eu să-i spun, știa că nu făcusem asta.

În tot timpul acela, erau și alți ofițeri care ne percheziționau casa în căutarea unor dovezi care să mă incrimineze. O armă, poate. Haine pătate de sânge. Nu aveau nimic de găsit, desigur, și nu a trecut mult până când Billy a început să rătăcească prin orășel, cu hainele îmbibate în sânge, având la el jurnalul pentru vise și cuțitul pe care el și Charlie l-au folosit ca să o ucidă pe Jenny.

Acum Jenny mi-a zâmbit trist.

— Înainte, nu mi-ai arătat niciodată orășelul tău, a spus ea. În acea zi, eram atât de nerăbdătoare să te văd, încât am ajuns cu o jumătate de oră

mai devreme. Și m-am gândit că aș putea să mă plimb puțin.

— De ce?

— Voiam să te văd în elementul tău.

Mi-am închis ochii când am auzit asta – odată cu cuvintele mamei rostite la vederea lui Jenny, pe care o genera mintea mea adormită –, dar era o greșeală să închizi ochii într-un vis lucid. Aveai nevoie de senzații pentru a face lumea din jurul tău solidă. Așa că i-am deschis din nou, am apucat marginea aspră a băncii și am ascultat sunetul îndepărtat de burghiu, încercând să mă ancorez în realitate.

— Când am ajuns la locul de joacă, a continuat Jenny, James nu mai era acolo. În mod clar, te-a luat în serios. Dar Charlie și Billy erau acolo. Așteptau și aveau planul pregătit. Erau nervoși.

— Nu vreau să aud asta, am spus.

— Ba da, trebuie. Mi-au făcut semn. Nu știu sigur de ce am mers către ei. Presupun că eram curioasă să văd ce voiau, după tot ce mi-ai spus despre ei. Când am văzut cuțitul, era deja prea târziu.

Am vrut din nou să-mi închid ochii.

— M-au ținut la pământ și m-au înjunghiat pe rând, a spus Jenny.

Aproape că nu a durut la început, pentru că nu-mi venea să cred ce se întâmpla. Cred că eram în stare de șoc. Apoi a durut. Cel care nu mă

înjunghia lăsa urme însângerate ale mâinilor pe pământ. Am luptat din toate puterile pentru că îmi amintesc că mi-am dat seama că urma să mor și nu voiam să se întâmple asta. Voiam atât de mult să trăiesc!

S-a uitat la mine cu tristețe.

— Dar nu am reușit.

Au fost înregistrate 57 de răni pe corp, mi-am amintit.

Victima aproape decapitată.

— Când s-a terminat, mi-au îngrămădit corpul sub unul dintre tufișuri, a spus ea. Au plecat în pădure și au luat somnifere, imaginându-și că vor evada pe veci din lumea asta. Ceea ce e ridicol, desigur.

— Cu excepția faptului că Charlie chiar a dispărut.

— Nimeni nu dispare, Paul. Nimeni nu dispare cu adevărat vreodată.

M-am gândit la asta și am dat din cap.

— Poliția a avut dreptate totuși, am spus. Eu am fost cel care te-a omorât.

Jenny a dat dezaprobator din cap.

— Paul, nu știai ce se va întâmpla. Acesta e primul lucru pe care vreau să ți-l ofer. Ai făcut tot posibilul și asta e tot ceea ce poate face oricare dintre noi. Ajutai un prieten. Și erai doar un copil! Nu a fost vina ta. Nimic din toate astea nu e din vina ta!

Părea atât de serioasă, încât o parte din mine aproape a crezut-o.

— Am petrecut atât de mult timp sperând, am spus.

— Sperând ce?

— Să-mi fi continuat drumul în acea zi! Să nu fi spus nimic. Pentru că

nu e corect. James trebuia să fie cel pe care să-l omoare, nu tu. Și ar fi fost, dacă nu m-aș fi băgat eu.

Tristețea a ceea ce tocmai spusesem m-a lovit. Ani de zile m-am învinuit pentru ce am făcut. Mi-aș fi dorit să nu fi vorbit cu James în ziua aceea și lucrurile să fi fost diferite.

Ce risipă părea asta acum! De ce nu mi-am dorit niciodată ca Charlie și Billy să nu fi ucis pe nimeni în acea zi? Poate pur și simplu pentru că au făcut-o și astfel actul căpătase o inevitabilitate: crima a devenit ceva iminent, efectele fiind doar atenuate și îndreptate înspre oameni diferiți, a unor vieți diferite. Dar adevărul era că, orice aș fi făcut, aș fi avut o moarte pe conștiință.

— Nu e vina ta, a spus Jenny. Și acum, al doilea lucru.

S-a aplecat și a scotocit în geantă, apoi a scos o revistă și mi-a dat-o.

The Writing Life.

Mi-am amintit cât de emoționat fusesem când mi-a adus-o. Că însemna că se gândea la mine! Apoi textul de pe copertă a devenit blurat și mi-am dat seama că visul îmi scăpa de sub control.

— Sunt toți la fel, a spus Jenny. De aceea nu-l va găsi.

203

Cuvintele mamei mele. Am frecat paginile revistei între degete, disperat să rămân acolo.

— Ce înseamnă asta?

Dar, în ciuda eforturilor mele, totul în jur începea să se estompeze.

Conștientizam că stau în pat în camera de hotel și acest fapt devenea mai real decât prezența mea pe bancă, semn că urma să mă trezesc. Chiar dacă

Jenny nu putea ști răspunsul la întrebarea mea, era nevoie să-l aud.

— Ce e la fel? Am întrebat. Ce nu va găsi?

În timp ce mă uitam la ce mai rămăsese din ea, o fulgerare bruscă a unei revelații m-a zguduit și m-am gândit că aș putea înțelege. Cu toate că

acum visul aproape dispăruse, iar camera din lumea reală se consolida în jurul meu, am văzut-o zâmbind pentru ultima oară înainte să mă trezesc complet, chipul ei rostind cuvinte pe care le simțeam la fel de mult pe cât le auzeam.

La revedere, Paul!

204

33

Conducând spre casa mamei, m-am simțit dezorientat; eram atât de ahtiat să ajung acolo, încât abia vedeam pe unde merg.

Acest lucru nu era cauzat doar de somnolența inevitabilă care venea odată cu visele lucide. Acum, că îmi venise ideea, mi s-a părut important să

ajung repede acolo și să văd dacă putea fi adevărat. Ceea ce gândeam era o nebunie și totuși, ceva se potrivea și trebuia să verific pentru a fi sigur. În timp ce conduceam, părea că mintea mi-o luase înainte, așteptând acolo, acasă, îndemnându-mă să mă grăbesc.

Sunt toți la fel.

De aceea nu-l va găsi.

Când am parcat și am ieșit din mașină, strada era goală. Dar, deși putea fi doar în imaginația mea, chiar în acel moment, aerul îmi dădea aceeași senzație neplăcută ca și în ziua crimei.

După ce am intrat în casă, m-am oprit în hol. În capătul scărilor, praful se învârtea încet în aer, deranjat de curentul provocat de ușa din față. Locul era la fel de tăcut ca întotdeauna, dar aerul căpătase o altă textură astăzi. Era liniște și pustiu, iar în casă se simțea o tristețe, de parcă știa cumva că

persoana care locuise aici atâția ani dispăruse, iar clădirea în sine era întristată de pierdere.

Eram încă neliniștit din cauza oricui livrase păpușa, dar nevoia de a ști depășea teama. Am urcat în vechea mea cameră și am răsturnat conținutul cutiei pe masă.

Revista.

Cartea cu numele lui Jenny pe copertă.

Caietele.

M-am uitat la ele. Erau opt în total și până acum nu le-am acordat prea multă atenție. Jurnalul meu pentru vise era deasupra grămezii, primul pe care îl deschisesem, și nu fusesem interesat să mă uit printre celelalte și să

citesc toate încercările jalnice, adolescentine de a scrie. Încercările sporadice, pe care le abandonasem de mult.

Dar acum am ridicat un caiet și l-am deschis.

Nimic.

Altul.

205

Nimic.

Apoi l-am deschis pe al treilea. Și înaintea mea nu mi-a apărut propriul scris de mână, ci prelingerea neagră, înghesuită și împăienjenită al lui Charlie.

L-am închis din instinct, cu inima bubuindu-mi.

Mi-am amintit de prima dată când noi patru am comparat rezultatele, pauza de prânz în care Charlie făcuse trucul aparent imposibil prin care părea să aibă același vis cu James. Cum în acea zi am observat că el și cu mine aveam exact același caiet.

E în casă, Paul.

Sunt toate la fel.

De asta nu-l vor găsi.

Dar jurnalul lui Charlie trebuia să fi dispărut odată cu el. El și Billy le aveau în ziua crimei – probabil ca parte a ritualului pe care l-a conceput

Charlie. Ceea ce însemna că țineam în mână ceva care a dispărut în același timp cu el. În mâinile mele era o parte de magie imposibilă.

Magie.

Am citit unele dintre notițele dinspre finalul caietului. Toate erau variații pe aceeași temă: Mâini-Roșii, pădurea, Billy și James. Cele mai multe erau vagi, dar două adnotări erau mai exacte decât celelalte. Era un pasaj lung, care descria visul în care el omorâse câinele lui Goodbold și, mai înainte, o adnotare la fel de detaliată despre bătaia nocturnă din ușa lui James. Desigur, în ambele cazuri, Charlie a știut ce făcuse în viața reală și fusese mai precis.

Am continuat căutarea până am găsit adnotarea care mă interesa cel mai mult.

„Stau cu el în pădure.

E foarte întuneric aici, dar îmi pot da seama că poartă acea jachetă

veche de armată, cea a cărei țesătură uzată de pe umeri arată ca niște pene, ca un înger căruia i s-au tăiat aripile până la cioturi.”

Era exact așa cum îmi aminteam când îl citisem în pauza de prânz.

Charlie îi spusese lui James să-mi dea jurnalul pentru vise, ca să mă pot convinge singur. Pe atunci, mă uitasem la același scris negru, îngrămădit, cu data marcată în partea de sus, iar visul fusese atât de asemănător cu ceea ce James descrisese deja, încât părea imposibil să fie o coincidență. Și totuși, nu fusesem în stare să explic cum s-a întâmplat asta.

Trucul lui Charlie.

Am dat pagina și am început să citesc.

„Stau cu el în pădure.”

Apoi alta.

„Stau cu el în pădure.”

Am continuat. Adnotările pentru întreaga săptămână erau aproape identice. Charlie schimbase unele dintre cuvinte, dar subiectul era același: un băiat și un monstru ieșeau din pădure și îl vedeau pe James privindu-i din grădina lui din dosul casei. Și, după toți acești ani, am înțeles în sfârșit.

Incubație.

Charlie petrecuse săptămâni întregi plantând în noi sămânța încrederii în poveștile despre pădurea bântuită. În fiecare weekend ne luase acolo, insistând mereu să intrăm prin grădina din dosul casei lui James. Așa că

fusese aproape inevitabil ca noi toți, inclusiv James, să le visăm în cele din urmă. M-am gândit cum Jenny mi-a dat revista. Mi-am imaginat că fusese o coincidență că o adusese în aceeași zi în care am decis să o caut și să vorbesc cu ea. Dar nu fusese, desigur; am înțeles greșit. Mi-o dăduse atunci pur și simplu pentru că aceea fusese ziua în care am vorbit cu ea. O adusese în fiecare zi și, indiferent de ziua în care aș fi vorbit cu ea, tot ar fi părut o coincidență.

Și Charlie făcuse cam la fel. Pregătise adnotare după adnotare, astfel încât să aibă una pregătită dacă James descria în sfârșit ceva suficient de asemănător.

S-a întâmplat mult mai devreme decât mă așteptam.

M-a copleșit frustrarea. Cât de ușor aș fi putut opri totul atunci, dacă

mi-aș fi dat seama! În acea pauză de prânz, cei trei mă priveau, așteptând răspunsul meu la adnotarea din jurnal și mi-am amintit cât de neputincios mă simțisem. În tot timpul acela, tot ce trebuia să fac era să dau înapoi o singură pagină.

Și dacă aș fi făcut-o, nimic nu s-ar mai fi întâmplat.

Am închis jurnalul.

— Cum ai făcut rost de asta, mamă? Am șoptit.

Casa, desigur, a rămas tăcută.

207

Am intrat în dormitorul mamei. Am tras draperiile și m-am uitat la stradă. Soarele bătea acum atât de tare, încât aerul de deasupra mașinii mele tremura în căldură. Încă nu era nimeni în preajmă; orășelul era mort și tăcut.

Jurnalul se simțea greu în mâna mea.

Cum ai făcut rost de asta?

Întrebarea mi-a provocat greață. Pentru că, deși existau numeroase explicații posibile pentru prezența sa în casă, toate se rezumau, în cele din urmă, la același lucru.

Mama a știut mai mult decât îmi spusese despre dispariția lui Charlie.

Mi-am ridicat privirea spre tavan, imaginându-mi mâinile roșii din pod și cutiile de ziare pe care mama le adunase. Când le descoperisem prima dată, mi-am imaginat că le adunase de-a lungul anilor, luând totul asupra sa, ca să mă protejeze de informații și să mă ferească de vinovăție.

Dar acum mă întrebam dacă acea vinovăție fusese într-adevăr a ei.

Dacă știa ce se întâmplase cu Charlie, atunci cel puțin o parte din vina pentru crimele trase la indigo îi revenea și ei. Ar fi putut face ceva pentru a le opri.

Și totuși, dintr-un motiv anume, nu a făcut-o.

M-am uitat din nou pe geam.

Și strada nu mai era goală.

O siluetă stătea în partea din spate a mașinii mele. Era ușor conturată

de soare, iar trăsăturile îi erau ascunse de ceața de deasupra vehiculului, dar îmi puteam da seama că se uita la mine. L-am recunoscut imediat, iar douăzeci și cinci de ani s-au scurs într-o singură bătaie a inimii.

Silueta a ridicat o mână.

După un moment de ezitare, am făcut același lucru.

Am lăsat jurnalul pentru vise pe pat și am coborât scările. Afară, m-au lovit căldura și lumina. Acum silueta se îndepărta, mergând încet pe stradă.

Dar nu era nevoie să-l urmăresc. Știam unde se îndrepta.

M-am întors și am încuiat ușa.

Apoi, mișcându-mă încet, l-am urmat.

34

Pentru a doua dimineață la rând, Amanda s-a trezit stând în cantina departamentului de poliție Gritten, cocoșată deasupra laptopului. Din păcate, deocamdată, părea să fi devenit biroul ei. A luat o gură de cafea. Nu s-a simțit altfel.

Nici întreaga situație.

Erau trei crime până acum, fiecare dintre victime fiind conectată cu crima inițială, a lui Mâini-Roșii. Deși Amanda nu înțelegea încă ce se întâmplă, știa că acesta nu putea fi sfârșitul.

Trebuiau să-l găsească pe Paul Adams.

Ofițerii găsiseră mai întâi o rezervare pe numele lui la un hotel din Gritten. Era ironic, gândise ea. Nu reușise să-l găsească noaptea trecută

pentru că îi urmase sfatul de a ieși din casă. Dar, potrivit angajaților hotelului, nu era în camera lui, iar mașina lui nu era în parcare. Asta însemna că cel mai probabil era la casa mamei lui și, după ce discutase situația cu Graham Dwyer, un detectiv încă reticent, Holder fusese trimis la Gritten Wood pentru a vedea dacă Paul se afla acolo.

S-a uitat la telefonul care acum se odihnea pe masă, lângă laptop.

Nimic.

Încercând să-și abată gândurile, și-a îndreptat atenția către laptop.

Scena din Brenfield era încă în cercetare, dar istoria familiei era în dosar.

Carl și Eileen Dawson se mutaseră în Brenfield cu mai bine de zece ani în urmă. Probabil, pentru a fi mai aproape de fiul lor, James. Citind printre rânduri, părea că James Dawson a fost afectat teribil în urma crimei din Gritten. Plecase la universitate, dar a abandonat-o după două semestre și, de

atunci, mai tot timpul călătorise. În dosarul său existau condamnări minore pentru droguri, precum și câteva pentru comportament antisocial, lipsit totuși de gravitate. Mai era menționată o listă lungă de adrese, cu decalaje între ele, sugerând că uneori rămăsese fără adăpost.

Una peste alta, i-a amintit Amandei cum trăise Billy Roberts după

eliberarea din închisoare. Doar că James Dawson avea oameni cărora le păsa de el. În urmă cu zece ani, după moartea mamei sale, Carl Dawson a moștenit niște bani. El și Eileen cumpăraseră casa din Brenfield, unde fiul lor 209

avea un domiciliu relativ stabil la acea vreme, iar James locuise de atunci cu ei. Sacrificii pe care părinții le fac pentru copiii lor.

Și totuși, din detaliile dosarului rezultau dovezi că nu totul era atât de senin pe cât părea. Poliția fusese chemată la adresă de mai multe ori de către vecinii îngrijorați, iar o dată Eileen Dawson fusese chiar arestată și scoasă de pe proprietate. Nu au fost depuse acuzații, iar femeia s-a întors în cele din urmă acasă. Amanda era obișnuită ca scenariul să fie mai degrabă invers, din punct de vedere al genului, dar asta nu a făcut situația mai puțin deprimantă. Acesta a fost un motiv pentru care aceiași vecini îngrijorați nu au sunat imediat la poliție ieri, la primele ore ale zilei, când auziseră țipete din casa Dawson.

Perdelele încă erau date deoparte. Dis-de-dimineață, unul dintre vecini a auzit ușa din față a familiei Dawson deschizându-se și a văzut un bărbat îmbrăcat în negru ieșind de pe proprietate. Vecinul a presupus că fusese Carl Dawson, dar era întuneric și nu avea o descriere clară pentru a-și susține argumentul. În orice caz, era ceva destul de deranjat în întreg scenariul ca ea să răspundă la telefon. Polițiștii au găsit două cadavre în camera din față. În timp ce scena era încă în curs de cercetare, se părea că Eileen Dawson fusese ucisă rapid. Ucigașul i-a acordat mai mult timp lui James.

Inima Amandei s-a întristat la acest detaliu.

Din tot ceea ce citise online despre istoria cazului, îi era greu să și-l imagineze pe James Dawson altfel decât un băiat scund și vulnerabil, iar ceea ce știa că a devenit ulterior viața lui i-a întărit această impresie. Fusese un copil care nu și-a revenit niciodată pe deplin din ceea ce se întâmplase.

Presupușii prieteni pe care și-i făcuse îl minți seră, intenționând să-l omoare și, ajuns adult, se luptase să-și găsească un loc în lume. Era ca și cum ar fi fost blocat la naștere, fără a crește sau înflori vreodată, rămânând înghețat pentru totdeauna, existența lui fiind definită de traumă.

Dacă ai fi încercat, s-a gândit Amanda, poate ai fi putut argumenta că

ceea ce i se întâmplase lui Billy Roberts echivala cu un fel de dreptate. Dar nu putea gândi la fel în cazul lui James. Oricât de deteriorat ar fi mobilierul vieții sale, James Dawson nu meritase un sfârșit ca acesta.

Oare el era persoana din spatele contului CC666?

Părea probabil; din casă fusese recuperat și acum era analizat un computer. Dar, dacă da, nu înțelegea de ce.

Indiferent de răspuns, cea mai importantă întrebare era unde se afla Carl Dawson.

210

Ușa de la cantină s-a deschis. Amanda l-a văzut pe Dwyer intrând; aducea cu el miros de mâncare gătită. S-a apropiat de masa ei și s-a așezat în fața ei, aterizând cu atâta greutate, încât părea că mobilierul nu va suporta impactul, apoi a pus pe masă un ambalaj plin de grăsime și a scos din el un sandviș.

— Holder tocmai a verificat, mi-a spus că nu e niciun semn că Adams ar fi fost la casa mamei lui. Totuși, mașina lui e acolo, a precizat Dwyer.

— Ăsta ar cam fi un semn.

— Holder nu e foarte inteligent.

— A verificat înăuntru?

— Casa e încuiată. S-a uitat prin câteva dintre ferestre și n-a văzut nimic neobișnuit. Nici un motiv pentru a intra. Poate Adams doar a mers la magazin.

— Trebuie să-l găsim!

— Dacă spui tu.

Au urmat câteva secunde de tăcere, cât Dwyer a înghițit și și-a șters delicat buzele cu un șervețel pe care ea nu-l observase. Apoi abordarea lui s-a schimbat puțin.

— Am fost acolo, știi? A spus el.

— Ce vrei să spui?

— Tocmai ce am spus. Eram ofițer de serviciu în ziua aceea. Am fost la locul de joacă când a fost găsit corpul fetei. Apoi am mers cu un coleg acasă

la Adams. Am apucat să mă uit în jur în timp ce așteptam ca mama lui să se întoarcă. În acel moment, eu și partenerul meu credeam că el a comis crima.

— Evident, nu? A spus Amanda.

— Exact.

Dwyer a mușcat din nou din sandviș. A așteptat ca el să mestece și să

înghită.

— Privind acum retrospectiv, a fost nedrept din partea mea, a ridicat el din umeri. Cam riscant, nu? Era ceva ciudat în legătură cu Adams – în legătură cu toți –, dar suspiciunea mea din acea zi a fost greșită. Poate ceea ce cred acum e la fel. Crezi că tipul ăsta – Carl Dawson – e implicat?

Amanda s-a lăsat pe spate.

— Într-un fel? A spus ea. Sigur! Adică, familia lui e moartă, iar el e dispărut. Într-o situație ca asta, e o supoziție firească.

— Cum am spus, cam riscant.

— Adevărat. Dar, dacă el a făcut-o sau nu, n-am nicio idee. Și încă nu-l putem lega de uciderea lui Billy Roberts.

— Nici măcar nu putem fi siguri că e același criminal.

211

Chiar dacă Dwyer încă se agăța de teoria sa inițială, nu mai părea la fel de convins de ea precum fusese ieri. Era o coincidență prea mare. Billy Roberts și James Dawson – doi băieți care fuseseră implicați în crima de aici de acum douăzeci și cinci de ani – fuseseră torturați și uciși. Și oricât de mult ar fi vrut să nu răscolească trecutul, își dădea seama că era la fel de îngrijorat ca ea.

— Dawson le cunoștea pe toate cele trei victime, a spus el. Îmi place de el pentru asta.

Era pe cale să răspundă când telefonul ei a început să sune. Era Theo.

— Stai puțin!

A răspuns la apel și a apăsat telefonul pe ureche. Ca întotdeauna, în fundal bâzâia sunetul blând al computerelor lui și al fantomelor lor.

— Hei, Theo! Amanda la telefon!

— Bună. Voiai numărul lui Paul Adams, nu?

— Da!

— Pare că folosește un abonament, dar am reușit să-l obțin din detaliile cardului său. Nu mă întreba cum am reușit, dar ți-l spun acum.

A notat numărul pe care i l-a dat.

— Mersi, Theo!

— Mai e ceva. Voi transmite asta autorităților, dar m-am gândit să-ți spun ție mai întâi. Am găsit și un număr al lui Carl Dawson!

Inima i-a tresărit. Și, în timp ce nota, i-a trecut și altceva prin minte.

— Îmi poți spune unde e Dawson? A întrebat ea.

— Vrei luna de pe cer, Amanda! Dar da, probabil. Dă-mi o secundă! Cu cât semnalul ajunge la mai mulți stâlpi de control, cu atât e mai ușor de găsit.

L-a auzit tastând pe fundal.

— Ah, bingo!

— L-ai găsit? Unde e?

— La aproximativ două mile distanță de tine, a spus Theo. În Gritten Wood.

35

După crimă, vechiul loc de joacă fusese demolat și asfaltat. De când plecasem din Gritten, nimic nu mai fusese adăugat pe întinderea de pietriș, de parcă nimeni nu a știut ce să facă cu ea și pe moment a fost suficient doar să o acopere. Dar acum, erau niște bănci care îngrădeau un copac.

Totuși, pe măsură ce mă apropiam, mi-l puteam aminti așa cum fusese.

În acea zi, silueta fragilă și speriată care mă aștepta pe o bancă mi-a adus aminte de James și mi-a fost ușor să-mi imaginez că am alunecat înapoi în timp. M-am oprit în fața lui.

— Domnule Dawson!

Tatăl vitreg al lui James stătea cu capul plecat, privindu-și mâinile. I-am observat atunci pielea pestriță a capului chel și asprimea noduroasă și bătrână a mâinilor. Când în sfârșit și-a ridicat capul, fața îi era subțire și trasă, cu ochi înfundați în orbite. Părea incredibil de trist. Puteam simți valurile de durere care îl loveau și mi s-a părut ceva mai profund decât pierderea cuiva; părea că acum, când se confrunta cu ultimele zile ale vieții sale, jelea și lucrurile pe care le făcuse, și pe cele pe care nu le făcuse.

Cât de mult a îmbătrânit toată lumea! M-am gândit.

Și cât era de ciudat că o generație pe care mi-am amintit-o ca fiind puternică, robustă și de încredere se risipea acum în bătrânețe.

— Paul!

A făcut un gest către bancă.

— Stai jos, te rog!

M-am așezat în celălalt capăt al băncii, lăsând destul de mult spațiu între noi încât să fie confortabil. Nu simțeam niciun sentiment de amenințare

fizică din partea lui; ba chiar mi se părea că vârsta nu făcuse decât să sporească sentimentul blând și inofensiv pe care îl emanase dintotdeauna. Dar bănuiam că el se afla în spatele evenimentelor din ultimele zile, iar acum, când se hotărâse în sfârșit să mi se arate, voiam să

păstrez o anumită distanță până când înțelegeam de ce.

— Îmi pare rău, a spus. Îmi pare rău pentru Daphne!

— Mulțumesc.

Părea complet rănit. Mi-am dat seama că bărbatul care stătea lângă

mine acum fusese prieten cu mama încă din copilărie și că o cunoscuse cu mult timp înaintea mea. Și mi-a venit în minte fotografia pe care o văzusem cu ei, amândoi arătând atât de tineri, Carl șoptindu-i mamei ceva ce o făcuse să râdă nebunește.

— Și mie îmi pare rău pentru pierderea ta, am spus.

A încuviințat o dată din cap.

— Ai reușit să o vezi? Am întrebat.

— Nu și după accident.

S-a simțit o mică adiere. Mi-am întors fața spre soare și am închis ochii pentru o clipă.

— Presupun că ție ar trebui să-ți mulțumesc pentru păpușă?

— Da, a spus. Îmi pare rău!

— Cum ai făcut rost de ea?

— A fost a lui James.

Mi-am deschis ochii. Deci nu era a mea. M-am întrebat ce s-a întâmplat cu ea. Poate nu voi afla niciodată. Cutia cu bunurile din casă conținea multe lucruri din acel an, dar nu totul merita să fie păstrat.

— James a păstrat-o în tot acest timp?

— Nu a trăit cea mai stabilă viață, a spus Carl. Dar da. Dintr-un motiv anume a păstrat-o.

— Toți cărăm atât de multe după noi, nu-i așa?

— Da, a spus el. Așa facem.

Nu m-am gândit prea mult la cum fusese viața lui James după ce am plecat din Gritten, dar întotdeauna mi-am imaginat că fusese fericit. M-a întristat să știu că nu fusese așa. Că vinovăția îl urmărise și pe el și nu reușise să o doboare, să o lase în urmă.

— Bătăile din ușă? Am reluat. Tu ai fost?

— Da.

— Și tu ai fost cel pe care l-am văzut în pădure în ziua aceea?

Carl a dat din cap.

— De ce? Am spus.

— Am încercat să te sperii.

Aproape că a funcționat. Desigur, Carl fusese acolo când se întâmplase totul. Știa pe ce butoane să apese.

— Îmi pare rău, a spus. Nu știam ce altceva să fac. Sincer, nu m-am gândit niciodată că te-ai întoarce aici. Daphne mi-a spus mereu că nu o vei face. Dar ai ajuns la casă și am știut că era doar o chestiune de timp până să

îl găsești.

E în casă, Paul!

— Jurnalul pentru vise al lui Charlie, am spus.

— Prin urmare, l-ai găsit?

— Da. De ce îl avea mama?

A urmat o tăcere lungă. M-am uitat peste vechiul loc de joacă, urmărind tufișurile din capăt clătinându-se ușor în briză.

Așteptând.

— Ești sigur că vrei să știi? A întrebat el.

După tot ceea ce se întâmplase, furia mocnea.

— Știi, am spus, oamenii mă tot întreabă asta. Și, pentru mult timp, poate că răspunsul a fost nu. Nu am vrut să știu nimic din toate astea. Dar acum sunt aici, în ciuda tuturor predicțiilor despre mine. Deci, da, aș vrea al naibii de mult să știu!

Carl s-a uitat în sus, spre cer.

— Doar am vrut să protejez pe toată lumea! a spus el. Dar acum, că

Daphne nu mai e, poate nu mai contează. Poate că nimic nu mai contează. Și, Dumnezeule, sunt al naibii de obosit. Deci îți voi spune, dacă asta vrei. Apoi vei căra tu toată greutatea și vei decide ce să faci în legătură cu asta.

— Spune-mi cum a făcut mama rost de jurnal!

A continuat să privească cerul pentru o clipă, pierdut în amintiri, apoi a privit în jos și și-a frecat mâinile.

— Mai întâi, trebuie să-ți spun ce s-a întâmplat în ziua aceea.

Carl și Eileen fuseseră amândoi acasă în ziua în care Charlie și Billy au ucis-o pe Jenny. Carl lucrase la etaj și, ca întotdeauna, ascultase cu inima grea cum James plecase de acasă. Fuseseră multe zile în acel an când fusese supărat: îl privise pe Charlie cum ne conducea pe toți în grădina din dosul casei și apoi în pădure, nu putuse interveni și s-a simțit neputincios. Știa cine era Charlie – fiul nelegitim al fostului soț al lui Eileen – și nu avea încredere în implicarea lui în viața lui James. Dar niciodată nu i se păruse potrivit să spună ceva.

În timp ce-mi spunea asta, mi-am amintit ultima zi în care am mers în pădure cu ei. Felul în care îl văzusem pe Carl ridicând fără tragere mâna la geam când îl salutasem.

— Și, desigur, în punctul acela, nu mai erai cu ei, a spus Carl. Dar, în ziua aceea, ai vorbit cu el aici. I-ai spus adevărul. Și, în loc să se întâlnească

cu Charlie și Billy, a venit acasă.

Auzise începutul certei când a ieșit din biroul său improvizat, stând liniștit o vreme în capătul scărilor și ascultând cuvintele furioase schimbate 215

între James și mama lui. Consecințele a ceea ce făcusem erau urâte. Eileen a plâns și a țipat. James însă fusese ferm. Hotărât să descopere adevărul despre tatăl său.

— Mereu am crezut că ar fi trebuit să-i spunem mai devreme, a zis el.

Dar Eileen era de neclintit. Nu voia să se gândească la ce se întâmplase; doar voia să uite. În acel moment, nu știam cum a aflat James, dar o parte din mine era recunoscătoare că aflase. Era o chestiune pe care trebuiau să o rezolve ei doi, așa că m-am întors la muncă.

Cearta de jos a continuat o vreme, apoi s-a transformat într-un fel de tăcere. Carl a continuat să lucreze, gândindu-se că se va implica mai târziu.

Acela era rolul lui în casă: să calmeze lucrurile, să aibă grijă de toată lumea și să facă lucrurile să funcționeze. El era întotdeauna cel care făcea pace.

A respirat adânc.

— Apoi am auzit țipete.

Nu putea fi sigur ce se întâmplase cu exactitate, dar crede că la un moment dat Charlie a intrat pe ușa din dos.

— Băiatul era nebun. Știi asta, nu?

Am dat din cap, amintindu-mi.

— Da, știu.

— Chiar credea în acea lume a viselor pe care o născocise. Credea că, făcând ceea ce a făcut, își va găsi tatăl. Dar, desigur, toată chestia era ridicolă.

Cred că atunci când s-a trezit în pădure a fost atât de supărat, și frustrat, și nervos, încât a venit în casa noastră pentru a se răzbuna pe Eileen.

Carl nu a văzut ce s-a întâmplat, dar le-a pus cap la cap după aceea: Charlie începuse să țipe la Eileen, apoi a atacat-o, a trântit-o pe podea și a început să o lovească. James a stat acolo o clipă, privind cum băiatul pe care-l credea prieten încerca să-i omoare mama. Știind că fusese trădat.

Înțelegând că bazele existenței sale fuseseră subminate într-o singură după-amiază.

Și în timp ce Charlie își continua atacul asupra lui Eileen, James a luat un cuțit.

Când Carl a terminat de povestit, am rămas tăcut.

— James l-a omorât pe Charlie?

Carl a dat din cap.

— S-ar putea crede că a făcut-o pentru a se proteja sau cel puțin pentru a-și proteja mama. Dar a mers mult mai departe de atât. Și-a pierdut controlul. Cred că tot ce se întâmplase – tot ce aflase în acea zi – l-a copleșit.

216

Încă îl înjunghia pe Charlie când am coborât. A trebuit să mă lupt cu el pentru cuțit.

A clipit parcă pentru a îndepărta amintirea.

— De ce nu ai sunat la poliție? am întrebat.

— M-am gândit la asta. Dar… ei bine, am luat o decizie. Chiar atunci, mi-am dat seama că viețile noastre se schimbaseră pe veci și am vrut să

opresc răul.

S-a uitat dintr-odată la mine.

— Îl iubesc pe James, știi.

Am dat din cap, amintindu-mi.

Ca pe propriul lui fiu.

— Și știam că va avea mari probleme. Nu aveam nicio o idee despre ce să fac, dar cineva trebuia să preia controlul. James plângea, Eileen era isterică. Cineva trebuia să aibă grijă de amândoi. Deci am rămas eu. Ca întotdeauna.

Și-a scuturat capul și a tăcut.

Am așteptat.

După ceva timp, a tras din nou aer în piept.

— Am înfășurat corpul lui Charlie în folii de plastic, l-am împachetat strâns și l-am pitit în pod, înconjurat de cutii și covoare. Am curățat. Și apoi am

așteptat. În acel moment, nu știam ce făcuse, iar când Billy a fost arestat în acea după-amiază, era prea târziu să mai schimbăm ceva. Ascunsesem cadavrul, curățasem locul. Eram cu toții vinovați. Poliția a venit să vorbească

cu noi în ziua următoare, dar nu aveau niciun motiv să ne suspecteze. Nu au căutat niciodată în casă ori ceva de genul ăsta. Ce rămăsese din Charlie era sigilat deasupra noastră, dar, în final, a fost ușor să pretindem că totul…

dispăruse.

Și-a întins mâinile de parcă nu-i venea să creadă. Totuși nu avea dreptate. Poate că cei trei au scăpat basma curată pentru crimă, dar repercusiunile dispariției lui Charlie erau resimțite chiar și acum. Oamenii mureau din cauza acestui secret. Ceea ce s-a întâmplat atunci și-a întins degetele în cei douăzeci și cinci de ani care au urmat și încă mai avea efecte asupra celor din jur.

— James nu și-a revenit cu adevărat niciodată, a spus Carl. A avut o viață dificilă. Băutura. Drogurile. Eileen și cu mine am făcut rost de niște bani și ne-am mutat pentru a fi mai aproape de el. Mereu a avut nevoie de cineva care să aibă grijă de el.

— Da, am spus.

— Și am făcut tot posibilul să-l ajut. Am încercat să-l conving că ceea ce s-a întâmplat nu a fost decât un vis urât.

Carl a râs încet din cauza ironiei.

— Cu timpul, cred că a început să accepte că e adevărat. Crede că

Charlie chiar a dispărut în acea zi. Vorbește mereu despre asta.

Convingându-se. Are nevoie să creadă că așa a fost, ca să nu trebuiască să-și amintească.

M-am gândit la ceea ce îmi spusese Amanda.

— Vorbește despre asta pe internet?

— Ce vrei să spui?

— Nu știu.

Amanda crezuse că utilizatorul de pe forum îi încurajase pe criminalii din orașul ei natal. Mă întrebam dacă nu cumva a interpretat greșit mesajele pe care le văzuse. Dacă era posibil ca ele să nu fi fost concepute pentru a incita, ci pentru a susține o credință de care utilizatorul trebuia să se agațe.

Că Charlie nu era mort. Că ceea ce Carl tocmai îmi descrisese nu s-a întâmplat niciodată.

Niciunul dintre aceste lucruri nu mi-a răspuns la întrebarea inițială.

— Cum a fost mama implicată?

— Nu a fost.

S-a uitat la mine.

— Paul, trebuie să mă crezi pe cuvânt. Nu a avut nimic de-a face cu ce s-a întâmplat.

— Dar?

S-a uitat în altă direcție.

— Dar a fost dificil. Învinovățirea, presiunea. Și Daphne era cea mai bună prietenă a mea. Nouă chiar… ei bine! Ne păsa unuia de celălalt.

M-am gândit din nou la fotografia cu cei doi și apoi și la conversația pe care o auzisem când eram copil.

Poți mult mai bine, știi?

Tăcerea care urmase înainte de răspunsul lui.

Nu. Chiar nu pot.

Atunci, desigur, mama și tatăl meu erau căsătoriți de ani de zile, iar Carl își asumase deja responsabilitatea de a-l crește pe James. La acea vreme, schimbul de replici nu mi se păruse important, dar acum eram destul de mare pentru a-mi imagina greutatea ce apăsa asupra cuvintelor și a tăcerilor dintre ele. Regulile care trebuiau respectate. Șansele care au fost ratate. Lucrurile, rămase nespuse și viețile, neexplorate.

— I-ai spus ce ai făcut?

— Câțiva ani după.

— Și ce a zis?

— Că am făcut ceea ce trebuia. Că nimic bun nu putea rezulta din a spune adevărul. Pentru că a înțeles că făceam ceea ce era mai bine pentru James și că ar trebui ca totul să fie dat uitării. Și așa, în toți acești ani, a păstrat secretul.

Da. Exact asta trebuie să fi făcut mama. Din datorie, din prietenie și poate chiar din dragoste pierdută. Dar fusese o povară greu de cărat. M-am gândit la mâinile roșii din pod și la știrile din ziare, pe care le adunase.

Înțelesese consecințele tăcerii și asta o chinuise. Dar, în ciuda tuturor, continuase.

O generație sacrificând atât de multe pentru a o proteja pe următoarea!

— Dar în ultimul an sau cam așa, a spus Carl, a început să mă sune. Era evident, din ceea ce spunea că își… pierdea puțin câte puțin controlul.

Continua să discute cu mine despre ceea ce s-a întâmplat. Eram îngrijorat că

ar putea spune și altor oameni, așa că acum câteva săptămâni m-am întors în Gritten.

— Ai mers să o vezi?

— Am încercat să stăm de vorbă, dar nu mai era ea însăși.

— Așa că ai împins-o pe scări?

— Nu!

Șocul brusc din voce și expresia feței erau autentice.

— Atunci, spune-mi ce s-a întâmplat!

— Am decis că cel mai bun lucru de făcut era să scot cadavrul din vechea noastră casă. În acest fel, dacă Daphne spunea ceva, nu ar exista nicio dovadă. Așa că în acea noapte am luat rămășițele și le-am împrăștiat în pădure. Le-am acoperit puțin. Am făcut tot posibilul să pară că fuseseră

acolo de mult timp.

E în pădure, Paul!

Strecurându-se printre copaci.

— Poate că Daphne a văzut lumina lanternei. Dar, în fine, știa ce făceam. Problema era jurnalul pentru vise al lui Charlie, înțelegi? James l-a luat, iar eu l-am adus înapoi. Mi-am dat seama că nu îl puteam lăsa în pădure cu el. Rămășițele lui erau doar oase, dar jurnalul nu fusese expus elementelor din natură – părea să fie proaspăt. Deci planul meu era să îl ard.

Când am mers în pădure l-am lăsat pe blatul din bucătărie. Iar când m-am întors… nu mai era acolo.

— Mama a venit și l-a luat?

— Mai mult ca sigur! Dar deja era prea târziu să fac ceva în legătură cu asta. M-am întors la tine acasă, dar cei de la urgențe erau deja afară.

Toate sunt la fel.

Acum am înțeles ce s-a întâmplat. Mama luase jurnalul și îl ascunsese printre celelalte caiete. Ajunsese atât de departe, dar corpul ei nu mai era suficient de puternic.

— Prin urmare cobora scările, am spus încet.

— Ce?

— Nu contează.

Tăcerea s-a așternut între noi.

Apoi Carl a oftat.

— Sunt obosit, Paul. Acum știi totul. Și așa cum am spus, tu decizi ce să

faci cu ceea ce ți-am spus.

A arătat cu mâna în spatele nostru.

— Charlie e acum acolo, în pădure, și mai devreme sau mai târziu va fi găsit. Se va termina. Între timp, trebuie să decizi ce faci. Poți distruge ce a rămas din viața a trei persoane. Poți răni amintirea mamei tale. Sau poți…

— Uita?

— Da. Presupun.

Mi-am întors privirea, gândindu-mă la tot ceea ce spusese. Trecând prin lanțul de evenimente, plasa dintre cauză și efect. Dacă ceea ce îmi spusese era adevărat, învinovățisem pe cineva pentru felul în care s-au comportat? Nu eram sigur dacă o făcusem. Toți încercaseră să facă tot ce le stătuse în putință. Să-i protejeze pe oamenii pe care îi iubeau. Să-i apere. Să

ducă poverile care le fuseseră încărcate. Poate că era timpul să îmi asum și eu partea mea.

Cuvintele mamei s-au întors la mine.

— Puteai mult mai bine, știi? am spus.

Pe chipul lui Carl era întipărită o viață întreagă de regrete. M-am gândit că ceea ce spusesem era probabil valabil pentru toată lumea și poate că abia când te apropii de sfârșitul vieții poți aprecia puterea ei.

— Da, a spus. Știu!

Apoi o poți căra și tu pe toată.

Și poți decide ce să faci în legătură cu asta.

Și eram pe cale să spun altceva, dar mi-am ridicat privirea și am văzut mașinile de poliție care veneau înspre noi.

36

Dwyer a condus mult prea repede, iar mașina a derapat până s-a oprit lângă ceea ce fusese cândva locul de joacă din Gritten Wood. O a doua mașină a urmat-o atât de aproape, încât era cât pe ce s-o lovească.

Amanda s-a uitat pe geamul pasagerului și a văzut doi oameni stând pe una dintre bănci. L-a recunoscut pe Paul și a presupus, din datele de detectare transmise direct pe care Theo încă i le furniza, că celălalt bărbat era Carl Dawson.

Dwyer nu avea nicio îndoială: ieșise deja din mașină, mișcându-se mult mai repede decât și l-ar fi imaginat vreodată. Ea încă își desfăcea centura de siguranță în timp ce el trecea peste gărduleț, cu legitimația la vedere.

— Domnule Dawson? l-a auzit ea spunând. Domnule Carl Dawson?

A alergat pentru a-l prinde din urmă. În spatele ei, a auzit portiere trântindu-se. Ambele mașini parcaseră de aceeași parte a zonei: nu era o procedură prea grozavă, dar în capătul locului de joacă era o zonă deasă de tufișuri, iar Carl Dawson părea prea surprins pentru a fugi. Se ridicase totuși de pe bancă și se apropiase de centrul zonei. Paul încă era așezat, evident confuz, dar Carl avea o expresie de panică pe chip. Totuși, parcă nu era deloc surprins să vadă poliția aici, ca și cum ar fi încercat să fugă dacă ar fi putut.

Dar asta era exclus, având în vedere că Dwyer ajunse la el. Legitimația a dispărut într-o mână, iar cealaltă se sprijinea de brațul lui Dawson înainte ca ea să-l fi văzut mișcându-se.

— Carl Dawson, da? Calmează-te, amice! Vrem doar să vorbim, bine?

Dawson rămăsese înghețat acum. Amanda a trecut pe lângă cei doi și s-a îndreptat spre locul în care Paul încă stătea pe bancă. S-a ridicat când ea a ajuns lângă el.

— Ce se petrece?

— Nimic.

Și-a întins mâinile, examinându-l din priviri. Părea zdruncinat, dar nevătămat.

— Ești bine?

El doar s-a uitat pe lângă ea. Putea auzi mai mulți ofițeri care li se alăturau la locul de joacă din spate, împreună cu rafale zgomotoase de la stațiile de emisie-recepție.

— Calmează-te, Paul!

— Ce se petrece?

— Trebuie doar să vorbim cu domnul Dawson.

— Despre ce?

— Nu-ți pot spune chiar acum.

Privirea i s-a întors spre ea pentru o clipă, suficient cât să-i vadă

expresia de disperare de pe chip. Avea mâinile pe lângă corp, pumnii strângându-se și desfăcându-se. Ea s-a răsucit. Dwyer îl conducea pe Dawson la mașină, cu un braț trecut peste umerii bătrânului. Din spate, păreau doi prieteni, unul dintre ei ajutându-l pe celălalt să ajungă acasă

după o noapte în oraș.

Și apoi l-a văzut pe Dawson clătinându-se, de parcă ar fi rămas fără

respirație, și știa că Dwyer tocmai îi spusese pentru ce îl arestau. Era acuzat de uciderea soției, a fiului său vitreg și a lui Billy Roberts.

Pentru un scurt moment, Carl Dawson s-a uitat în spate, spre locul în care stăteau ea și Paul. Nu mai văzuse niciodată o asemenea confuzie pe fața unui bărbat. Părea că i s-a luat tot ceea ce muncise și luptase de-a lungul anilor. Ca și cum, în acel moment, se uita la întreaga lui viață și realiza că

fiecare secundă a fost inutilă și irosită.

Și apoi Dwyer i-a ghidat din nou pașii spre mașină.

— Ce a făcut? a întrebat Paul.

Amanda s-a întors.

— Nu a făcut neapărat ceva. Trebuie doar să vorbim cu el.

A vorbit cu el încet, punându-i o mână pe umăr.

— Sigur ești bine?

— Sunt bine.

— De ce erai cu el?

— Doar vorbeam.

A auzit portiera unei mașini trântindu-se în spatele ei.

— Despre ce vorbeați?

Paul privise peste umărul ei, iar când s-a uitat acum la ea, Amandei i-a fost imposibil să citească expresia de pe fața lui. Era acea expresie pe care a avut-o când l-a întrebat, în bar, dacă mai era cineva aici, în Gritten, cu care ar trebui să vorbească. De parcă s-ar fi luptat cu ceva în interiorul lui, nesigur de cât de multe să-i spună.

— Despre mama, a spus el.

— Ce anume?

— A murit.

— Știu, a spus ea. Îmi pare rău.

222

— Și Carl era prietenul ei.

S-a uitat în spatele ei la mașină, unde Dwyer așteptă; Carl Dawson era pe bancheta din spate. Erau trei crime brutale, iar bărbatul avea legătură cu toate victimele. Îmi place de el pentru asta, îi spusese Dwyer la departament și cu siguranță avea dreptate. Până la urmă, asta însemna să riști. Dacă nu el, atunci cine? Dar, uitându-se din nou la Paul, s-a gândit că îi lipsea ceva – că

aici se întâmplă mai multe decât și-au dat ei seama.

— Paul? a spus ea.

Dumnezeule. Dă-mi o mână de ajutor!

Dar fața lui devenise lipsită de expresie. Oricare ar fi fost decizia care îl chinuise, își făcuse clar alegerea. Și când vorbea, părea mai degrabă că

vorbea singur.

— Carl era prietenul ei, a spus el din nou.

Apoi s-a uitat în jos și s-a întors.

— Asta e tot.

223

37

Tata obișnuia să ardă lucruri.

Era una dintre puținele amintiri pe care le aveam cu el de la începutul copilăriei. Se părea că am trecut prin întreaga mea viață de adult fără a fi nevoit să aprind niciun fel de foc și totuși, asta se întâmpla pe atunci cu regularitate. Când eram prea tânăr ca tata să mă urască, stăteam cu el în grădina din dosul casei și mă uitam cum frângea surcele, lăsând fâșii subțiri de lemn ce atârnau la capete ca niște gheare și îl ajutam să mături grămezi de frunze pe care le aruncam în foc. Ziare, gunoaie, grămezi de crengi și șiruri ascuțite de mărăcini. Tot ceea ce voia să dispară era ars, apoi cenușa urma să fie greblată în ziua următoare, pregătind locul pentru alte focuri.

Am presupus că pur și simplu așa era tata. Când ceva nu-i mai era de folos, își lua responsabilitatea de a-l face să dispară de pe lume.

Poate avea dreptate.

Stăteam pe treapta din dosul casei acum, ținând în mână prima dintre cutii. Era seară și oriunde mă uitam, umbrele se îngroșau. Noaptea s-a lăsat repede în Gritten și în curând avea să se întunece. Încă de pe acum, fața pădurii de la capătul grădinii se decolorase într-un mozaic de negru și gri, ascunsă și mai mult de ceața care se ridica din ierbăria de dedesubt. Aerul se răcea și se simțea o adiere ușoară care aducea miros de pământ și de frunze.

Fusesem zăpăcit toată după-amiaza, șocat și confuz în legătură cu ceea ce se întâmplase: mai întâi, de tot ce îmi spusese Carl și mai apoi de sosirea poliției. Amanda refuzase să-mi explice despre ce voiau să vorbească cu Carl, iar de atunci nu mai auzisem vești de la ea. Desigur, același lucru era valabil și în sens invers. Nu i-am spus ce spusese Carl și nici nu sunasem sau oferisem informațiile după aceea. La locul de joacă, pur și simplu se

întâmplase totul prea repede. Mi s-a părut că decizia cu care m-a lăsat Carl fusese luată la repezeală și ceea ce aveam cu adevărat nevoie era să mă

gândesc și să găsesc cel mai bun lucru de făcut.

Dacă aș spune adevărul, viețile a trei oameni ar fi distruse și aș

implica-o în asta și pe mama. Și cu ce scop? Mersesem înainte și înapoi, încercând tot timpul să-mi distrag atenția cu lucruri practice. Adunasem 224

lucrurile mamei de la ospiciu. Obținusem un certificat de deces. Mă

îngrijisem de pregătirile de înmormântare.

Dar o decizie trebuia luată.

Credeam că o luasem acum.

Am cărat cutia în grădină. Locul pentru foc era acoperit parțial de vegetație, dar cărămizile de pe margini rezistaseră și era mai mult sau mai puțin așa cum mi-l aminteam: un ulcer palid pe pielea verde a grădinii. Am răsturnat cutia și am lăsat ca ziarele să cadă în groapă, apoi le-am împins spre centru într-o grămadă, ridicând nori de cenușă veche și o aromă acră și murdară a focurilor de mult stinse.

Apoi m-am întors înăuntru.

Părea o treabă care trebuia făcută pe întuneric, așa că deocamdată am lăsat luminile stinse în casă. Aveam destulă lumină cât să văd să cobor spre ușa din față, unde adunasem totul.

Am luat a doua cutie și am dus-o la locul pentru foc.

Am golit-o.

Făceam ceea ce trebuie?

Mi-am ridicat privirea. Cerul de deasupra era de un albastru închis, presărată de o perdea subțire de stele. Niciun răspuns de găsit acolo.

M-am întors din nou și am luat a treia cutie și am golit-o în groapă.

Grămada de ziare era la fel de cenușie ca un os vechi.

Încă una!

Ultima cutie, atunci. Înăuntru era deja mult mai întuneric și se simțea o greutate în aer, de parcă prin acțiunile mele adăugasem, nu luasem ceva din casă. În timp ce duceam cutia spre groapă, s-a stârnit briza și iarba din jurul meu a tremurat. Am golit conținutul. Vechile mele caiete. Jurnalul pentru vise. Revista de scriere creativă. Păpușa pe care Charlie i-o dăduse lui James.

Cartea subțire cu copertă cartonată, cu povestea lui Jenny despre Mâini-Roșii. Dar nu jurnalul pentru vise al lui Charlie.

M-am încruntat.

Unde era?

Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că trebuie să fi fost încă sus, în camera mamei. Când l-am văzut pe Carl afară mai devreme, înainte de a-l urma spre locul de joacă, l-am lăsat pe pat. M-am întors iarăși în casă și am urcat încet scările. Era aproape beznă pe palier, ca și cum casa strângea noaptea în ea însăși, iar când am intrat în camera mamei, era plină de forme și umbre. Dar jurnalul era ușor de observat: un dreptunghi negru pe salteaua dezgolită.

225

L-am ridicat.

Oare fac ceea ce trebuie, mamă?

Ceea ce și-ar fi dorit mama să fac fusese singurul lucru din mintea mea toată după-amiaza. Hotărâse să fure jurnalul de la Carl dintr-un motiv. După

atâția ani de acumulare a vinovăției, poate o parte din ea dorise ca adevărul să iasă la iveală. Dar, în egală măsură, în acel moment mintea ei nu era în cea mai bună formă. Ea păstrase secretul lui Carl în tot acest timp. Pentru că

fuseseră prieteni.

Oare fac ceea ce trebuie?

Nu eram sigur ce ar fi spus dacă ar fi fost aici, iar casa întunecată nu mi-a oferit mai multe răspunsuri decât cerul nopții. Poate că nici nu exista unul, m-am gândit. Poate că viața era doar o chestiune de a face ceea ce crezi că este mai bine în acel moment și de a trăi cu consecințele – cât de bine poți

– după aceea. Ce ar fi spus mama dacă ar fi acum aici? Probabil că am ajuns un bărbat în toată firea. Că m-a crescut și m-a protejat cât a putut de bine. Și că ea plecase acum, ceea ce însemna că trebuia să decid singur ce să fac.

De jos se auzi un zgomot.

Pentru un moment, am rămas nemișcat.

Ascultam.

Nimic mai mult. Era doar casa care se întindea după căldura zilei, pregătindu-se să doarmă. Poate că, la un anumit nivel, chiar știa ce aveam de gând să fac și se pregătea să fie încuiată și uitată pentru o vreme.

Am luat jurnalul cu mine.

Apoi am ezitat, uitându-mă în josul scărilor.

Acum, jos era întuneric, iar casa se simțea și mai plină decât înainte.

Șira spinării mi-a fost cuprinsă de furnicături. De când m-am întors în Gritten, nu mă simțisem niciodată complet singur aici, dar asta fusese

pentru că fiecare colț și suprafață aveau amintiri. Chiar acum, simțeam un alt tip de prezență.

Cineva e jos.

Gândul a venit de nicăieri.

Nu exista niciun motiv pentru care să cred că era adevărat. Tot ce se întâmplase aici fusese din cauză că Dawson Carl încerca să mă sperie. Și totuși, tăcerea îmi răsuna în urechi, iar o parte din mine a trimis semnale de avertizare.

M-am uitat în jos la ușa din față. Când ajunsesem, pusesem lanțul.

Totuși, ușa din dos era descuiată.

Oare era posibil ca sunetul pe care l-am auzit să fi fost de la ușa care se deschidea?

Trebuie să ieși afară!

Odată apărut, gândul a devenit dintr-odată urgent.

Am coborât rapid scările, dar încercând să rămân pe cât de tăcut puteam, tresărind la fiecare scârțâit. La capătul scărilor, am aruncat o privire în spate, de-a lungul coridorului întunecat. Bucătăria era în beznă, iar ușa din spate, închisă. Nu era nimeni acolo.

Dar când m-am întors și am întins mâna către lanț pentru a deschide ușa din față, fantoma unui bărbat a venit din umbră în sufragerie, lângă

mine. S-a mișcat atât de rapid, încât abia am avut timp să-l observ înainte ca durerea să-mi explodeze în plămâni.

Lumea s-a învârtit în jurul meu, iar întunericul de pe hol s-a umplut de stele.

38

— Minte în legătură cu ceva, a spus Dwyer.

Amanda s-a uitat la monitorul de pe birou și a dat din cap. Pe ecran rulau înregistrări din camera de interviu. Carl Dawson stătea la birou, cu coatele pe masă și fața ascunsă în mâini. Ce-i mai rămăsese din păr era ridicat printre degete. Trecuseră zece minute de când îl lăsaseră singur pentru o pauză și, din câte își dădea seama uitându-se la monitor, nu se mișcase deloc.

Minte în legătură cu ceva.

Minte în legătură cu multe lucruri, s-a gândit ea.

În primul rând, Dawson a susținut că s-a întors în Gritten de câteva zile. Într-o oarecare măsură, asta se potrivea cu activitatea înregistrată de cardul lui de credit, dar nu avea sens din alte puncte de vedere. De ce se afla aici? Se pare că venise să o vadă pe Daphne Adams, dar nici asta nu avea sens. Se întorsese în Gritten cu o zi înainte de accidentul ei și totuși, când au verificat la ospiciu, nu exista nicio consemnare că el ar fi vizitat-o după

aceea. Deci, ce naiba făcuse?

— Nu a avut niciun răspuns legat de Daphne, a spus ea.

— Da, a tăcut. Pentru că minte.

— Minte totuși?

— Normal că o face, a spus Dwyer. Dacă a venit să o vadă, a eșuat destul de lamentabil. Să fim serioși, nu e ca și cum ea era foarte vivace.

— Nu.

Dwyer avea dreptate, dar o sclipire de îndoială i-a rămas în minte.

Dintr-un motiv anume, Dawson nu le spunea totul, dar ea credea că există

un sâmbure de adevăr în ce povestise. Era ca și cum ei aveau o imagine, el avea alta, iar unele părți se potriveau, în timp ce altele nu. Poate că venise într-adevăr să o vadă pe Daphne Adams, dar era mai mult decât atât și, în ciuda orelor de presiune la care l-au supus, nu a vrut să explice despre ce era vorba.

Le scăpa ceva.

— Nu crezi că e vinovat pentru crime? a întrebat Dwyer.

— Nu sunt sigură.

S-a uitat la el.

— Tu încă ești, îmi pot da seama.

A ridicat din umeri.

— Îl putem conecta cu toate cele trei victime. Știm că a fost aici, în Gritten, în momentul în care Billy Roberts a fost ucis. Și nu e atât de mult de condus pentru a se întoarce acasă. Deci, da, îl suspectez.

— Motivul, totuși?

— În fișele lui sunt ani de abuz domestic. Poate că în sfârșit a răbufnit.

Amanda s-a uitat la ecran.

Dawson încă nu se mișcase.

— Poate, a spus ea.

— Uite ce cred eu, a continuat Dwyer. Dawson se întoarce aici dintr-un motiv anume – să spunem că, într-adevăr, pentru a o vedea pe Daphne Adams. Ea e pe moarte, el e trist. El a dus o viață a dracului de mizerabilă

și e plin de indignare. Și adăugăm toate aceste amintiri neplăcute din Gritten!

Așa că a fiert ceva timp, apoi a sfârșit prin a-l urmări pe Billy Roberts și a explodat. În cele din urmă, a mers acasă la familia lui și și-a pierdut cumpătul.

— Apoi s-a întors pentru a discuta cu Paul Adams?

Dwyer a ridicat din umeri.

— Dacă tu crezi că asta făceau…

Amanda nu avea niciun răspuns. În mod evident, Paul se luptase cu ceva la locul de joacă. Când îl întâlnise prima dată, era sigură că îi spusese adevărul, iar asta o ajutase să sesizeze diferența atunci când mințea. Dar avea și sentimentul că orice ascundea era ceva separat de crime. Dacă ar fi știut ceva legat de crime, e sigură că i-ar fi spus. Aparențele puteau fi înșelătoare, desigur, dar el i s-a părut cumsecade.

— Nu-i pot vedea împreună în asta, a spus ea.

— În ceva tot sunt implicați împreună.

— Paul nu avea niciun motiv să îi rănească pe Eileen și James.

— Totuși, pentru Billy Roberts a avut.

— Sigur. Dar când am vorbit cu el, nici nu cred că știa că Billy a ieșit din închisoare. Sincer, cred că Paul a făcut tot posibilul să uite ce s-a întâmplat aici, în Gritten. Citesc bine oamenii.

A arătat înspre monitor.

— Și, desigur, mai e și altceva.

— Ce?

— Fața lui Carl Dawson atunci când i-ai spus.

Momentul acela de la locul de joacă îi era încă săpat în minte. Și încă de când începuseră interviurile, Dawson îi păruse un om distrus. Nu a izbucnit
229

în lacrimi, nu a țipat negând și nu s-a prăbușit din cauza șocului. Era un gol în el, dar și o hotărâre ciudată. De parcă ar fi cărat greutăți mai mari decât până atunci și asta avea de gând să facă și de acum înainte.

Dwyer s-a uitat la ecran.

— Încă îl suspectez, a spus el.

Amanda a oftat. Oricare ar fi fost ezitările ei, erau mari șanse ca Dwyer să aibă dreptate. Și oricum, mai ales fiindcă Paul refuza să vorbească, Dawson era tot ce aveau acum.

— Tura a treia? a spus ea.

— Oh, haide!

Biroul în care se retrăseseră era la doar două uși distanță de camera de interviu. Când au ajuns, telefonul Amandei sună. L-a scos din buzunar întrebându-se dacă ar putea fi Paul. Dar memorase numărul lui în mobil și nu-l recunoștea pe cel afișat acum.

— Începe tu, i-a spus lui Dwyer. Vin într-o secundă.

— În regulă.

A mai apucat să vadă cum Carl Dawson și-a ridicat privirea când Dwyer a intrat, cu fața încă pierdută și goală, apoi ușa s-a închis. Ea a răspuns la apel și s-a rezemat de perete.

— Detectiv Amanda Beck, a spus ea.

— Detectiv Beck?

Era vocea unei femei. Amanda nu a recunoscut-o, dar chiar și din acele două cuvinte a simțit urgența și panica.

S-a îndepărtat de perete.

— Da. Cine e, vă rog?

— Mary.

— Mary?

— Mary Price! Ați venit acasă la noi acum câteva zile pentru a discuta despre uciderea fiului meu. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră! Sunt atât de speriată!

Mama lui Michael Price. Amanda și-a amintit-o stând într-o cameră din față, încă plină cu lucrurile băiatului, plină de durere, disperată să fie în altă

parte. — Mary, a spus ea. Desigur! Vă rog, încercați să vă calmați.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău!

— Nu are de ce.

— Ar fi trebuit să vă sun mai devreme. Eu doar nu am… Oh, Doamne!

Sunt atât de speriată.

— Spuneți-mi ce se întâmplă, Mary.

— Soțul meu…

Dean Price. Amanda și-a amintit cum bărbatul părăsise brusc camera, incapabil să accepte că fiul său fusese ucis din cauza poveștii pe care ea le-o spusese amândurora. Vrei să spui că fiul meu a fost ucis din cauza unei fantome? Și amenințarea pe care o simțise venind din el. Violența abia ascunsă care-i clocotea în interior.

— Ce e cu el? a spus ea.

Mary plângea acum.

— Cred că a făcut ceva rău.

39

Lumina din hol s-a aprins și m-am trezit uitându-mă la o pereche de bocanci.

Din când în când, reușeam să focalizez imaginea lor. Stăteam încovoiat pe podeaua lustruită, încercând cu disperare să respir. Simțeam în plămâni o durere care nu semăna cu nimic din ce mai suferisem până acum. Părea că

bărbatul abia se mișcase, dar cumva mă lovise în stomac cu atâta forță, încât smulsese aerul din mine și-mi era imposibil să mai inspir.

— Respiră adânc, mi-a spus. Vei supraviețui.

Vocea îi era goală și lipsită de emoție: spunea lucruri fără să-i pese cu adevărat de rezultat. Dar s-a dovedit că avea dreptate. Efectul impactului s-a diminuat treptat, iar eu am reușit să trag mici guri de aer, durerea reducându-și din intensitate cu fiecare inspirație.

În tot acest timp, bărbatul a stat acolo așteptând, în timp ce eu îmi reveneam, complet lipsit de vlagă. Cumva, știam că e mai bine să nu încerc să mă ridic – că mă voia pe podea și că pur și simplu m-ar fi doborât din nou dacă aș fi opus rezistență. După o clipă am riscat să mă uit la el. Stătea în pragul camerei din față, îmbrăcat în pantaloni de armată închiși la culoare și un pulover negru. Corpul îi părea subțire, slăbănog și construit pentru violență. Părul îi era tuns. Nu i-am recunoscut chipul, dar expresia îi era la fel de implacabilă precum îi fusese vocea.

Într-o mână acoperită de o mănușă ținea un cuțit de vânătoare.

Teroarea a început să mi se zbată în piept.

— Ce vrei? am reușit să articulez, fiecare cuvânt făcând ca durerea din piept să mi se reaprindă.

Bărbatul m-a ignorat, dând jos de pe umeri un rucsac pe care nu-l observasem până atunci. Cu mâna liberă a căutat înăuntru și a aruncat ceva în direcția mea. Am tresărit când cătușele au aterizat pe podea lângă mine, cu zgomot.

— Pune-le! a poruncit.

Instinctul îmi spunea să nu o fac. Dar chiar dacă nu ar fi avut cuțitul și nu aș fi stat neputincios pe podea, îmi dădusem seama că nu-i pot face față

din punct de vedere fizic. Că pur și simplu mi le-ar pune el însuși, iar asta m-ar durea mult mai mult.

S-a apropiat un pas, întorcând cuțitul în mână.

— Nu voi repeta.

— În regulă.

Am ridicat cătușele. Erau solide și profesionale, cu o mică distanță

între ele. Sunt pentru poliție – m-am gândit – sau poate pentru armată. Și avea acel aer de autoritate, ca și cum controlul și rănitul oamenilor îi erau firești.

Am trecut una dintre cătușe peste încheietura stângă și am închis-o.

— Puțin mai strâns, a spus el.

Am făcut ce mi s-a spus.

— Acum cealaltă!

Am repetat acțiunea cu încheietura dreaptă. Deodată m-am simțit neputincios, dar deja eram. Era chiar o oarecare ușurare știind că a simțit

nevoia să mă rețină. Dacă ar fi vrut să mă omoare, cu siguranță aș fi fost mort până acum.

— Ce vrei? am repetat.

Și, din nou, niciun răspuns.

În schimb, s-a aplecat și m-a privit nepăsător. Cuțitul era acum mult mai aproape și am văzut că era zimțat pe o parte, subțire și periculos pe cealaltă. Felul în care bărbatul s-a uitat la mine, ca și cum ar fi examinat o carcasă pe care a fost încredințat să o măcelărească, mi-a provocat un fior.

Mi-am dat seama că ar putea exista și alte motive pentru a mă reține și că

erau destine mult mai rele decât acela de a fi pur și simplu mort.

Am simțit un bâzâit pe coapsă.

Îmi suna telefonul.

Bărbatul a auzit și el și mi-a băgat mâna în buzunar. A examinat ecranul pentru o clipă, apoi a așezat mobilul pe podea și l-a împins în camera întunecată din față.

A ridicat cuțitul.

— Vezi ăsta? a spus.

— Da.

— Asta înseamnă că noi doi vom avea o discuție.

— Despre ce?

— Liniște! Discuția va dura oricât e nevoie. Dacă nu-mi dai răspunsurile pe care le vreau, te voi răni foarte tare, până când mi le vei oferi. Înțelegi?

— Da.

— Pentru că știu că ai acele răspunsuri. Știu că știi ce i s-a întâmplat lui Charlie Crabtree și unde a dispărut.

233

Am clipit.

Nu eram sigur ce credeam că este asta – un jaf, poate? Dar mi-am amintit de Billy Roberts și de cât de agitată arăta Amanda după ce venise de la fața locului.

Discuția va dura oricât e nevoie.

Bărbatul s-a aplecat și și-a așezat genunchiul pe mine, țintuindu-mă la podea, apoi a tras vârful cuțitului pe umărul meu.

— Nu am nicio idee despre ce i s-a întâmplat lui Charlie, am spus.

— Serios? De ce plănuiai să arzi dovezile, atunci?

Am încercat să gândesc.

— Doar voiam să termin odată cu toate astea. Asta mi-am dorit mereu.

Asta a părut să-l enerveze. Presiunea genunchiului pe mine a crescut și a mutat cuțitul pe obraz. Am simțit că vârful lui îmi străpunge pielea la un vârf de deget de ochiul meu drept.

— Știi ce i s-a întâmplat, a spus el.

Puteam să-i spun adevărul, dar nu am vrut; din expresia feței lui am dedus că plănuia să mă rănească orice aș fi spus. În ciuda situației, am simțit că în mine izbucnește furia. Furie că, după toți acești ani, Charlie încă avea puterea de a ajunge la mine.

— Spune-mi unde e Charlie!

Vârful cuțitului a intrat brusc mai adânc și am tresărit când bărbatul și-a întors mâna, punându-mi lama pe pomeți. Durerea nu era îngrozitoare, nu încă, dar metalul strălucitor din fața ochiului drept făcea anticiparea și mai rea.

Trebuie să-i spui o poveste.

— Hague, am spus.

Numele a venit de nicăieri, ajungând în capul meu la fel de brusc și de violent ca duba care i-a luat viața lui Hague.

Începutul unei povești.

Acum trebuia doar să găsesc restul.

Pentru moment bărbatul mi-a luat în considerare răspunsul, lama a încetat să se mai întoarcă. I-a luat o secundă să recunoască numele, dar mi-am dat seama că îi era cunoscut. Probabil că a citit aceleași forumuri online ca și mine.

Un moment mai târziu, cuțitul s-a îndepărtat de fața mea.

— Băiatul care a fost ucis în accident, a spus el.

— Nu, am spus. Nu el. Fratele lui mai mare, Rob Hague – acesta era numele lui.

Nu aveam nicio idee dacă era adevărat.

— Ce-i cu el?

— A fost în închisoare, dar a ieșit în acel an. Circulau zvonuri despre ce a spus Charlie pe terenul de rugby în ziua aceea. Unii oameni, printre care și Rob Hague, credeau că Charlie a provocat accidentul. L-a învinovățit pe Charlie pentru moartea fratelui său.

Era o născocire completă, desigur, dar acum, că începusem să o spun, mi-am dat seama că o puteam vedea desfășurându-se în capul meu, așa cum se întâmpla uneori când eram adolescent, când stăteam și îmi plănuiam poveștile. Rob Hague și prietenii lui mergând în mașină. Căutându-l pe Charlie și găsindu-l rătăcind singur pe lângă Gritten Wood, după ce s-a trezit și l-a abandonat pe Billy printre copaci.

Trăgându-l în mașină.

O bătaie care a mers prea departe.

— Erau trei, am spus. Nu-mi pot aminti celelalte nume. După ce Charlie a murit, s-au panicat. I-au ținut cadavrul înfășurat într-un covor în portbagajul mașinii. Mai târziu, s-au descotorosit de el în pădure și au dat foc mașinii.

— Unde în pădure?

— E un puț vechi.

— Toate puțurile au fost verificate.

— Înainte de a se întâmpla asta. Deci ce alt loc e mai bun pentru a ascunde un cadavru?

Mi-am ținut respirația în timp ce bărbatul se gândea. Aveam nevoie ca el să creadă povestea pentru a câștiga ceva timp. Habar n-aveam ce urma să

fac cu acel timp, dar știam că nu voiam să înceapă să mă rănească. Că orice s-ar fi întâmplat, avea să fie în favoarea mea.

A mișcat cuțitul.

— De unde știi toate astea?

— Hague mi-a arătat.

— De ce ar face-o?

O întrebare bună.

— Asta a fost câteva luni mai târziu, am spus. Știa că îl uram pe Charlie și s-a gândit că aș vrea să știu că s-a făcut dreptate. Poate s-a gândit că putea avea încredere că nu-l voi trăda. Și a avut dreptate.

Bărbatul s-a uitat la mine.

Nu era convins încă. Dar era pe-aproape.

— Hague mi-a dat ceva, am spus.

Am arătat din cap spre jurnalul pentru vise al lui Charlie, pe care l-am scăpat lângă ușă când am fost lovit. Bărbatul s-a uitat la el o clipă, apoi a

întins mâna și l-a ridicat, răsfoind paginile. Oricine ar fi fost știa suficient despre caz pentru a înțelege ce vedea.

— Și mă bucur, am zis. Mă bucur al naibii de tare că mi-a spus.

Chiar dacă restul poveștii era ficțiune, nimic din veninul vocii mele nu era trucat. Dacă povestea ar fi fost adevărată – dacă fratele lui Hague ar fi apărut într-adevăr în pragul ușii mele – aș fi intrat într-o clipă în pădurea aceea cu el. Și când s-a uitat la mine, bărbatul a văzut că spuneam adevărul.

Câteva secunde mai târziu, a aruncat jurnalul în camera din față.

— Mă vei duce acolo, a spus el.

40

Am stat în fața ușii din dos, la marginea grădinii, cu colacii și vârtejurile de iarbă în față ca o mare înghețată, de un albastru închis. Copacii cu trunchiurile întunecate ar fi putut la fel de bine să fi fost capătul lumii. În urma mea, bărbatul a aprins o lanternă. Lumina a transformat tufișul din față într-un covor incolor de texturi și umbre.

— Pe aici mergem? a întrebat.

— E mai puțin probabil să fim văzuți dacă o luăm pe aici.

— Cât de departe e?

M-am gândit puțin.

— Nu mai e mult. Vreun kilometru jumătate.

— Ai face bine să nu mă minți.

A apăsat cuțitul la baza șirei mele.

— Știi ce se va întâmpla dacă o faci.

— Chiar nu mint.

Am tras în piept aerul nopții. Era rece. Și era ciudat cât de calm mă

simțeam, mai ales că nu aveam idee cum aveau să se deruleze minutele următoare. După toate probabilitățile, acest bărbat urma să mă omoare și tot ceea ce puteam face era să trag de timpul care îmi mai rămăsese. Dar se simțea un dezechilibru și o calitate ireală a tăcerii. Ca și cum eu și bărbatul am ieșit din timp și am ajuns într-un loc în care trecutul și prezentul se amestecau în voie.

Un loc în care se putea întâmpla orice.

Mi-am ridicat mâinile încătușate, m-am ținut de nas și am încercat să

respir.

— Ce faci? a spus el.

Mi-am lăsat mâinile în jos.

— Nimic. Haide!

Și apoi am pornit cu greu prin grădină, conștient de faptul că el mă

urmărea, chiar și fără lumina tremurândă care își păstra ritmul liniștit și metodic. În fundul grădinii, am tras vechiul gard pentru găini de pe stâlpi și l-am călcat în picioare. Bărbatul a îndreptat lanterna spre pădure, dezvăluind un traseu atât de plin de vegetație în jur și deasupra capului, încât semăna mai mult cu un tunel decât cu o potecă.

M-am uitat în spate. Cu lumina strălucind atât de puternic, era imposibil să-l văd, dar am avut impresia că era la fel de neliniștit ca și mine –

sau cum ar fi trebuit să fiu. Apoi am pășit peste rămășițele gardului și am început să-mi fac drum printre crengile și frunzișul care deja îmi zgâriau brațele.

Mergând în Umbra pentru o ultimă dată.

A fost destul de ușor să găsim una dintre cele câteva poteci sălbatice care șerpuiau prin pădure. Pentru o vreme, l-am condus pe bărbat de-a lungul ei.

A rămas puțin în urmă, dar a îndreptat lanterna în față, iar lumina a făcut lemnul să pară ciudat și parcă din altă lume. Cei mai apropiați copaci de pe ambele părți erau puternic iluminați, dezvăluindu-li-se fiecare detaliu al scoarței, iar mai în față puteam vedea un covor de iarbă încâlcită și bețe rupte. Dar lumina nu pătrundea mai adânc. La doar câțiva metri în fața mea,

priveliștea era ca o pupilă neagră sau ca un hău spre care ne îndreptam amândoi.

În timp ce mergeam, am început să pierd direcția. Nu că ar fi contat.

După câteva minute, am observat un spațiu convenabil între copacii din partea stângă – nu o potecă, dar probabil una – și pe acolo am decis să ieșim în afara drumului.

— Trebuie să mergem pe aici!

— Ești sigur?

La înălțimea șoldurilor, pe cel mai apropiat trunchi, era un mănunchi de ramuri subțiri atârnând de una mai mare, ca niște degete scheletice întinse peste un pian. Am făcut semn spre ele ca și cum ar fi fost un reper pe care l-am recunoscut.

— Sunt sigur.

Am pășit cu încredere, sperând că nu ducea spre o fundătură. Norocul a fost de partea mea. Un pic mai departe, era încă un spațiu între copaci, de data aceasta pe dreapta, și am luat-o într-acolo, intrând mai adânc în pădure.

O creangă s-a rupt de brațul meu. Cu mâinile încătușate, am încercat stângaci să îndepărtez altele din drum în timp ce mergeam. Cu cât ne îndepărtam, cu atât mai slabă părea lumina lanternei, iar copacii aruncau umbre unul peste altul, lăsând o senzație de tremur. Tot ce puteam auzi în liniștea aceea erau crengile care plesneau sub picioarele noastre în timp ce măream distanța față de restul lumii.

E aproape, îi spusesem.

Vreun kilometru jumătate.

Desigur, nu aveam nicio destinație reală în minte. Nicio idee despre locul unde îl duceam pe acest bărbat sau despre ce se va întâmpla când ajungem acolo.

Dintr-odată, am dat de o adâncitură în pământ.

M-am clătinat și aproape am căzut. O suprafață enormă de pământ fusese distrusă, la un pas în fața noastră.

Stai calm!

Nu era nicio cărare înainte, așa că am pășit la stânga, ridicându-mi cu grijă piciorul peste un tufiș încâlcit.

— Ai grijă aici, am spus.

Trebuia doar să sper. Mi-am amintit cum sunt aceste păduri – cât de des simțeam că nu te mișcai atât de mult prin ele, cât se mișcau ele în jurul tău – și am trimis spre copaci o rugăciune tăcută, cerându-le să pună la loc o bucată care să mă ajute acum.

Norocul a fost din nou de partea mea. Un pic mai departe, terenul s-a închis și am putut să ne reluăm drumul înspre dreapta. Orășelul părea acum cu mult în urma noastră.

— Cât mai avem? a vrut să știe bărbatul.

— Încă puțin.

Dar din tăcerea care a urmat mi-am dat seama că răbdarea îi era pe terminate. Trebuia să-i distrag atenția în timp ce ne continuam deplasarea.

— De ce faci asta? am întrebat.

Niciun răspuns.

— Cine ești? Un soldat, bănuiesc.

Din nou, nu a spus nimic. Dar, de data asta, am simțit că măcar se gândea la întrebare.

— Am fost soldat cândva, a spus într-un final. Pentru mult timp. Și am făcut câteva lucruri foarte rele atunci. Lucruri de care îmi e rușine. După

aceea, am fost tată și totul a început să fie bine din nou.

Vocea îi suna atât de sterilă, atât de goală, și credeam că am înțeles. Era un părinte – probabil al victimei din Featherbank, despre care Amanda îmi povestise. Charlie nu fusese niciodată găsit și, prin urmare, moartea copilului său îl sfâșiase. De aceea era aici, făcând ceea ce făcea. Încerca să

repare asta.

— Îmi pare rău, am spus.

— Liniște!

— Eram doar un copil. Am încercat tot ce am putut. Nu aveam nicio idee că alți copii vor copia ce a făcut Charlie. Chiar credeam că totul va fi uitat.

Și apoi timpul s-a scurs.

Am pășit printre copaci și am ajuns în fața unei fundături. Aici era o altă zonă enormă prăbușită; rădăcinile de copaci din margine păreau niște vene negre, care se încolăceau în pământul care se prăbușea. Nu aveam cum să mergem mai departe. Pământul din stânga era acoperit de vegetație ce nu putea fi străpunsă. În dreapta, era o mică întindere de pământ care se termina într-un zid gros de copaci, iar mărăcinii și iarba dintre ei erau ca sârma ghimpată.

Atât puteam merge.

— Acolo, am spus.

Bărbatul a venit lângă mine. Inima îmi bătea cu putere în timp ce arătam spre zona din dreapta râpei din față. A îndreptat lanterna într-acolo, agitând fasciculul de lumină în toate direcțiile, în căutarea unui puț vechi care nu era acolo.

— Unde?

Obișnuiai să fii mai hotărât.

Am întins rapid mâna și i-am băgat lanterna în față, apoi l-am împins cât de tare am putut, cât de tare îmi aminteam că o făcusem când m-am izbit de un băiat pe terenul de rugby. A căzut, dar nu peste margine, așa cum îmi dorisem; cel puțin a aterizat suficient de departe încât să am timp mă întorc pe drumul pe care venisem.

Apoi am alergat cât se poate de repede în întuneric.

41

Vrei să spui că fiul meu a fost ucis din cauza unei fantome?

Asta a întrebat-o Dean Price. Dar, în timp ce Amanda conducea de-a lungul șoselei întunecate spre orășelul Gritten Wood, cuvintele lui Mary Price au fost cele pe care și le-a reamintit.

Dean a fost în armată.

Abia după ce Dean a părăsit armata, cei doi au început să se înțeleagă.

Dean a fost mereu practic. Căuta să rezolve problemele.

În acel moment, Amanda crezuse că asta nu era o problemă pe care o putea rezolva oricine, dar acum se întreba dacă era adevărat. Michael Price a fost ucis pentru că Charlie Crabtree nu fusese niciodată găsit. Misterul dispariției lui umbrise totul și provocase multă durere. Și aceea era o problemă care putea fi rezolvată, nu-i așa?

Dacă aveai antrenament și voință.

Dacă nu mai aveai pentru ce să trăiești.

Când era la departament, Mary îi spusese că Dean a ieșit din casă în urmă cu trei zile și de atunci n-a mai auzit de el. Telefonul îi era închis.

Bărbatul părea că se închisese în el.

Totul e în regulă, și-a spus Amanda.

Verificase deja, iar Paul nu era în camera lui de hotel. Asta putea însemna doar că era acasă la mama lui. Și deși nu răspundea la telefon, cea mai probabilă explicație era că, după evenimentele din acea zi, nu mai voia să discute cu ea.

Deci nu era nimic pentru care să se îngrijoreze.

Asta se întâmpla din punct de vedere logic, dar ea auzea alte voci, mai puternice, în acest moment. Peisajul întunecat de afară îi amintea de coșmarul pe care îl avea adesea și începu să simtă aceeași panică și neliniște pe care i le aducea mereu. Cineva era în pericol și ea nu avea să ajungă la timp. Telefonul era sprijinit de bord. L-a sunat pe Dwyer.

— Unde naiba ai dispărut? a întrebat el.

— Sunt în drum spre Gritten Wood.

A explicat ce îi spusese Mary Price.

— Sfinte Iisuse Hristoase! a spus el. Nu te-ai gândit să mă aștepți?

— Nu aveam timp. Sunt sigură că totul e în regulă, dar voiam să ajung aici cât de repede posibil. Stai pe fază și te voi anunța dacă am nevoie de tine!
— Trimit pe cineva oricum.

S-a gândit o clipă.

— E în regulă!

Mașina din fața ei se mișca prea încet. Amanda a depășit-o, accelerând și ignorând claxonul care țipa în spate, apoi cotitura spre Gritten Wood a apărut brusc pe stânga și ea a deviat de pe șoseaua cu două benzi, încetinind cu greu pe drumul ce se îngusta. Cauciucurile au lovit pământul dur și mașina s-a zdruncinat puternic. Marginea orașului a apărut în fața ei, la fel de întunecată și aparent pustie ca înainte.

Și, în depărtare, masa neagră de copaci.

Inima a început să-i bată mai repede.

A ajuns la casă un minut mai târziu. Mașina lui Paul Adams era afară. A parcat în spatele ei, a tras frâna de mână și a luat mobilul de pe bord.

— Sunt acolo, a spus ea.

— Ai găsit ceva?

— Mașina e aici.

A ieșit și s-a uitat la casă.

— Lumina de pe hol e aprinsă.

— Rămâi pe fir!

— Bine!

— Și nu face nimic prostesc.

Amanda și-a amintit de nenorocirea care i se întâmplase lui Billy Roberts și de teroarea pe care o simțise ulterior pentru că se apropiase atât de mult de un astfel de monstru.

— Nu-ți face griji, nu voi face!

A ținut telefonul lipit de ureche în timp ce se îndrepta pe alee spre ușa din față. A bătut, dar nu a așteptat un răspuns, a apăsat clanța și a găsit ușa descuiată. Înăuntru, holul puternic luminat era gol.

— Paul! a strigat ea.

Niciun răspuns.

— Ce se petrece? a întrebat Dwyer.

— Stai!

Amanda s-a uitat spre bucătăria din capăt. Lumina era stinsă, dar putea simți un curent de aer venind din acea direcție. A pășit cu grijă într-acolo. Ușa din dos era deschisă spre grădina neagră și plină de vegetație.

— Ușa din spate e deschisă!

A ieșit. Îi era greu să distingă detaliile, dar putea vedea linia copacilor.

Întunericul de acolo era de nepătruns.

— Ofițerii sunt pe drum, i-a spus Dwyer.

Ceea ce era o veste excelentă, se gândea Amanda. Era conștientă că

avea nevoie de ajutor, că nu putea face asta singură. Nu avea de gând să

pună piciorul singură în acea pădure. Dar, în același timp, un alt gând îi scăpăra în minte și, deși nu avea cum să știe cu siguranță, cumva știa.

Ajutoarele nu aveau să ajungă la timp.

Pentru câteva secunde, a încremenit pe ultima treaptă, incapabilă să

coboare prin iarbă spre întunericul implacabil. Tremura. Chiar dacă își dorea să se miște, corpul ei nu răspundea.

Calmează-te! și-a spus.

Vocea a venit ca o palmă. Pentru o clipă, a crezut că era a tatălui ei.

Dar era doar a ei.

Cineva are nevoie de tine.

Da, și-a dat seama. La asta se rezuma. Nu mai era acea fetiță întinsă în pat în miezul nopții, speriată de întuneric și așteptând ca cineva să o salveze.

Ea era persoana care a venit când o chema altcineva.

— Ești acolo? a întrebat Dwyer.

— Sunt aici, a spus Amanda.

A lăsat telefonul în jos și s-a îndreptat repede în grădină, spre pădure.

42

M-am ghemuit între doi copaci, fără suflare și încercând să lupt cu panica care mă cuprinsese. Tufișul invizibil era încâlcit în jurul meu. Cu greu puteam vedea ceva.

Și eram pierdut.

Când fugisem prima dată de urmăritor, fusesem sigur că mă întorceam pe drumul pe care venisem. Dar trebuie să fi greșit undeva, pentru că habar nu aveam unde mă aflam. Pădurea erau greu de deslușit chiar și în lumina zilei, iar acum mă aflam într-un întuneric total! Nici măcar nu eram sigur dacă mă îndreptasem spre orășel sau mă îngropasem mai adânc în pădure.

Am stat pe loc și am ascultat.

Ramuri se rupeau în dreapta mea – nu prea aproape, dar nici prea departe. M-am uitat într-acolo și am văzut o lumină pâlpâind slab printre copaci. Cineva era acolo, cercetând pădurea în căutarea mea. Și părea că ar căuta cu grijă. Dacă rămâneam pe loc, avea să mă găsească.

Dar dacă mă mișcam, încotro să merg?

În brațul meu era înfipt un mărăcine. M-am mișcat puțin, încercând să

gândesc.

Mergi la stânga – departe de lumină pentru început.

Am început să mă ridic, dar apoi am auzit o voce.

— Nu te poți ascunde!

Și mi-am întors capul. Cuvintele veniseră de undeva din stânga.

Vedeam lumina strălucind printre copaci din acea direcție, mai aproape decât fusese înainte. Dar era imposibil să fi parcurs atât de repede așa o distanță.

Eu mă întorsesem sau lumea din jur?

— Asta era treaba mea: să vânez oameni în acest fel!

M-am îndepărtat de voce și de lumină și mi-am croit drum încet printre copaci, cu mâinile pe trunchiurile aspre, mișcându-mă în liniște și rugându-mă să nu sfârșesc prin a fi încolțit.

Totul a rămas tăcut pentru o vreme, în afară de foșnetul frunzelor pe brațele mele și pocnetul moale al ierbii încâlcite în jurul gleznelor.

Apoi, dintr-o dată, lumea mi s-a deschis înainte. Într-o secundă, dosul mâinii mele se sprijinea de o ramură, în următoarea am simțit că copacul se

îndepărtase de mine. Și cumva lumina era chiar în fața mea acum, tăind un culoar printre trunchiurile negre.

— Aici erai!

Lumina s-a stins și pădurea s-a cufundat în întuneric.

Am auzit un zgomot îngrozitor în timp ce bărbatul venea direct spre mine. M-am întors și am alergat într-o parte, aruncându-mă orbește prin pădure, împingându-mă sălbatic printre copaci, făcându-mi vânt printre ei, îndreptându-mă în orice direcție îmi apărea un spațiu cât de mic. Și totuși, oriunde mergeam, simțeam că mă îndreptam spre el, că pădurea ne apropia din ce în ce mai mult. Zgomotul părea să vină de peste tot.

Oriunde mă uitam, vedeam doar forme cenușii care nu puteau fi distinse și, de fiecare dată când mă întorceam, drumul vag din fața mea era identic cu cel anterior. Și eram înconjurat din toate părțile de foșnetele și trosnetele omului care mă vâna.

Nu puteam găsi singur ieșirea de aici.

Aveam nevoie de…

— Paul!

Vocea m-a făcut să mă ridic. Venea din spatele meu și era atât de îndepărtată, încât m-am întrebat dacă mi-o imaginasem. Dar, într-un fel, era la fel de grea ca o ancoră. Era vocea unei femei. Pentru o clipă, am crezut că

era Jenny –, dar, desigur, asta era imposibil.

— Paul, ești acolo?

Am ezitat, apoi m-am întors pe drumul de unde venisem. Dar bărbatul auzise și el vocea femeii. Îl simțeam undeva între copacii din dreapta mea. Se auzea un zgomot de respirație greoaie care venea de acolo.

Și în timp ce mă mișcam, îl simțeam tot mai aproape.

— Paul?

M-am strecurat la început, urmând vocea ca pe un fir dintr-un labirint.

În timp ce bărbatul mă urmărea, pe lângă mine se desprindeau crenguțe, dar cel puțin zgomotele veneau doar dintr-o parte acum. Apoi copacii s-au rărit înaintea mea și m-am trezit pe o potecă. Mă mișcam mai repede acum, așteptându-mă în continuare ca bărbatul să apară în orice moment.

Și apoi, de undeva din spate, am auzit un sunet diferit. Vocea bărbatului, din nou, dar nu vorbea, ci țipa de frustrare și durere.

Am început să alerg.

— Paul!

Țipetele din spatele meu s-au stins. Dintr-un anume motiv, el nu mă

urmărea pe mine. Și vocea femeii, oricine era ea, a devenit mai puternică, ajutându-mă să ies de acolo. Am alergat din ce în ce mai repede, cât de 245

repede am putut, spre Gritten, spre ea, spre sunetul și mai îndepărtat al sirenelor care se apropiau și am ieșit din Umbră.

246

43

După

Dimineața devreme.

Ziua era luminoasă și tihnită când Amanda a plecat de-acasă pe drumul de o jumătate de oră cu mașina către Rosewood Gardens. Cerul era senin și șoseaua liberă. A lăsat radioul oprit și a condus încet, apreciind liniștea. Ca de obicei, la această oră, era singurul vizitator al cimitirului. Când a ajuns, a parcat pe pietriș, apoi a pășit pe poteca obișnuită, printre morminte.

Poate că era doar imaginația ei, dar lucrurile păreau astăzi diferite. A trecut pe lângă parcelele familiare: cele împodobite cu flori; cea cu sticla veche de coniac; mormântul cu jucăriile de pluș sprijinite de piatră. La suprafață, arătau la fel ca întotdeauna, dar parcă le vedea cu alți ochi în această dimineață. Sticla fusese acolo multă vreme și cine o lăsase – probabil un bătrân prieten cu care a băut – nu se mai întorsese de atunci. Florile păreau mai puțin gesturi de durere și mai mult de recunoștință și iubire. Și oricât de triste erau jucăriile copilului, prezența lor era tot un fel de semn de recunoștință. Cu siguranță, mai bine erau aici, decât să adune praf într-un dormitor mic, neatins, întreținut ca un muzeu.

Și toate acestea i-au spus un adevăr esențial. În trecut, se gândise să

vină aici ca să-și viziteze tatăl, dar acum și-a dat seama că lucrurile n-au stat niciodată așa. Tatăl ei nu mai era. Cimitirele poate că găzduiau morții în adânc, dar ceea ce se afla la suprafață era întotdeauna pentru cei vii; erau locurile în care oamenii veneau să facă față rupturii dintre viețile lor trecute și cele din prezent. De fiecare dată când venise aici, se vizitase pe ea însăși și relația ei cu trecutul.

Și cum reușea asta era la latitudinea ei.

A ajuns la mormântul tatălui ei. Acel dreptunghi solid și sigur, din granit, lipsit de emoție.

— Bună, tată! a salutat. Știu că ai spus că nu vrei să vorbesc cu tine sau orice alt lucru de genul ăsta, dar mă tem că e dificil. Pentru că îmi lipsești.

Desigur, piatra nu a răspuns, iar cimitirul din jurul ei a rămas tăcut.

Dar ușurarea pe care a simțit-o a fost atât de intensă, încât a început să râdă.

247

Râsul s-a transformat în lacrimi la jumătatea drumului, iar ea și-a dus mâna la nas. — Oh, la naiba! Dar așa e, știi. Îmi lipsești. Și îmi pare rău că nu am ajuns ca tine, dar cred că și asta e dificil. Pentru că, așa cred, ai fi mândru de mine oricum.

A făcut o pauză.

— Da, chiar cred că ai fi.

Era suficient pentru moment. A stat acolo o vreme, plângând. Urmând sfaturile tatălui ei, înainte nu își permisese să vorbească sau să plângă aici.

Dar, ca și în alte situații, s-a gândit că el va înțelege. Poate chiar ar fi dat aprobator din cap, în liniște. Pentru că și-a crescut fiica să fie puternică, nu-i așa? Să stea pe propriile picioare și să ia decizii, mai degrabă decât să

urmeze comenzi. Dacă voia să plângă, putea să o facă.

Alegerea ei!

În același mod, găsise răspunsul la ce fel de polițist se dovedise a fi în raport cu tatăl ei. Era genul ei. Și dacă uneori era prea implicată, prea bântuită, prea incapabilă să închidă lucrurile într-o cutie și să-și țină munca separată de viață, așa să fie.

Dar simțea că și asta se schimbase, măcar puțin. Trecuse aproape o săptămână de la evenimentele din Gritten și avusese coșmarul doar o dată, la două zile după ce îl ajutase pe Paul să iasă din pădure. Visul fusese același ca întotdeauna, dar îl percepuse diferit. Stătuse în întuneric, știind

că cineva era pierdut în apropiere, dar de data aceasta și-a dat seama că era un vis, iar asta a liniștit-o.

Părea că puteai face orice îți dorești într-un vis lucid. Dar, în loc să

încerce să creeze ceva elaborat, Amanda începuse pur și simplu să meargă în întuneric. Nu făcuse niciodată asta până acum. Și deși habar nu avea dacă se îndrepta în direcția corectă, cel puțin se mișca.

Coșmarul nu se mai întoarse de atunci.

S-a uitat la mormântul tatălui ei.

— O voi face o singură dată, a spus ea. Promit.

A aranjat pe piatra de mormânt florile pe care le adusese, apoi a plecat la serviciu.

Dar nu în Featherbank.

În schimb, aproape de prânz, a condus prin peisajul idilic din jurul Grittenului, apoi în inima cenușie și bătătorită din centrul său. A trecut pe lângă hotelul în care stătuse săptămâna trecută, apoi a tras în parcarea barului în care o adusese Paul prima dată când s-au întâlnit. L-a găsit stând

pe același scaun. Totuși, arăta diferit. Avea o tunsoare proaspătă și purta un costum negru. Pe masă era o bere pe jumătate consumată. Ea și-a luat un vin și i s-a alăturat, făcând un spectacol din a-și verifica ceasul.

— Chiar trebuie să bei? a întrebat ea.

— Absolut. Nu sunt un fan al vorbitului în public.

— Ești profesor, pentru numele lui Dumnezeu!

— Știu. Pentru moment, cel puțin.

A arătat spre bere.

— Și nici măcar nu mi-ai cumpărat o băutură!

Ea a zâmbit. Era ciudat că se simțea atât de relaxată în compania lui, având în vedere că s-au întâlnit de doar câteva ori. Poate că era pur și simplu un caz în care erau legați de evenimente, dar îi și plăcea de el. Sau, cel puțin, îi plăcea suficient de mult încât să nu vrea să-l preseze în legătură cu tot ce se întâmplase cu adevărat aici, în Gritten.

Într-un fel, era destul de simplu – oarecum complicat, dar încă relativ simplu. Criminaliștii îl legaseră pe Dean Price de uciderea lui Eileen și William Roberts și James Dawson. Distrus de uciderea fiului său, se părea că

Price își propusese să descopere adevărul despre dispariția lui Charlie Crabtree. Pentru a rezolva problema în felul lui. Amanda știa acum puțin mai multe despre istoria lui Price din armată: lucrurile pe care le făcuse, lăsarea la vatră fără onoruri, felul în care se luptase să-și găsească un scop după ce s-a întors la viața civilă. Fiul său, Michael, îl ajutase. Când a pierdut și acest sprijin, ceva din interiorul lui s-a rupt.

Cadavrul lui Price fusese găsit adânc în pădure în dimineața care a urmat răpirii lui Paul. În timp ce îl urmărea printre copaci, Price își răsucise o gleznă. Se părea că se întâmplase atunci când încercase să se îndepărteze mai mult printre copaci, înainte de a renunța. Amanda văzuse fotografii de la fața locului făcute de polițiștii care îl găsiseră după răsăritul soarelui, în dimineața următoare. Un bărbat ca Price nu avea de gând să se lase niciodată capturat. Fusese găsit așezat pe pământ, cu spatele sprijinit de un copac și venele tăiate, iar tufișul din jurul lui, îmbibat cu sânge.

Caz clasat.

Doar că erau atâtea întrebări la care încă n-aveau răspunsuri! Încă nu știa de ce Carl Dawson se întorsese în Gritten sau despre ce vorbiseră el și Paul cu adevărat la vechiul loc de joacă. Și, cu siguranță, metodele lui Dean Price nu se potriveau cu semnele lăsate pe ușa mamei lui Paul sau cu păpușa

livrată acasă. Și în timp ce contul CC666 fusese conectat cu computerul lui James Dawson, ea nu înțelegea de ce ar fi trimis mesajele pe care le 249

trimisese sau cum de avea o fotografie cu jurnalul pentru vise al lui Charlie Crabtree.

Toate acestea o făceau să creadă că aici se întâmpla ceva care încă îi scăpa. Dar nici Carl, nici Paul nu erau pregătiți să vorbească despre asta.

Păstraseră tăcerea, lăsând-o cu fragmente necunoscute, pe care nu le putea umple.

Dar care poate, a hotărât ea acum, în timp ce își sorbea vinul, nu contau neapărat. La urma urmei, avea răspunsuri la întrebările de care avea nevoie. Și, deși nu era tatăl ei, avea sentimentul că ceea i se ascundea aici era mai bine – pentru binele tuturor – să rămână necunoscut.

— De ce ai vrut să ne întâlnim astăzi? a întrebat Paul.

— Suport moral, a spus ea. Nu știai? Odată ce salvezi viața unei persoane, ești responsabil pe veci pentru ea.

A ridicat o sprânceană.

— Bine, a continuat ea. Admit, e un nivel de responsabilitate căruia probabil nu-i fac față. De fapt, aveam și alt motiv.

S-a întins și a scos un dosar subțire din geantă.

— Povestea pe care i-ai spus-o lui Dean Price în acea noapte, a spus ea.

Despre fratele lui Hague, care ar fi vinovat de uciderea lui Charlie Crabtree.

— Am inventat-o.

— Da, ai spus. Și, sincer, fără să te superi, am verificat. Fratele său se numea Liam și atunci încă era în închisoare.

— Încercam doar să scap!

— Te cred!

Amanda a pus dosarul pe masă între ei și l-a împins spre el.

— Ce e asta?

— L-am primit ieri. Haide. Fă-ți de cap! i-a răspuns ea.

A privit-o o clipă, apoi s-a uitat la dosar. Când l-a deschis, a văzut singura fotografie dinăuntru. Era cu susul în jos din perspectiva ei, dar o văzuse suficient cât să aibă sens din orice unghi. Haine zdrențuite, oase vechi împrăștiate, pe jumătate acoperite de pământ, craniul gol rostogolit într-o parte.

Fotografia fusese făcută în aceeași dimineață în care a fost găsit cadavrul lui Dean Price, la mică distanță de locul în care zăcea el.

Identificarea oficială fusese confirmată ieri, târziu, iar Dwyer i-o trimisese ca un semn de curtoazie. Amanda, la rândul ei, îi trimisese lui Paul un mesaj pentru a aranja să se întâlnească astăzi din exact același motiv.

El încă se uita la fotografie.

— Acesta este…?

— Charlie Crabtree, a spus ea. Da.

El a continuat să se uite în jos, iar ea se întreba la ce se gândea. Cum trebuie să te simți să vezi asta, după atât timp? Să știi că un coșmar care durase un sfert de secol s-a încheiat, în sfârșit? Îi era greu să-și imagineze ce-i trecea prin cap.

— Apropo, nu ar trebui să-ți arăt asta, a spus ea. Dar m-am gândit că ai vrea să știi. Meriți să știi.

În cele din urmă, Paul și-a ridicat privirea, iar ea a văzut atât de multe emoții pe chipul lui, încât a fost imposibil să le înțeleagă pe toate.

Toate, cu excepția uneia.

Ușurarea pe care i-a văzut-o pe chip i-a amintit cum se simțise la cimitir în acea dimineață.

— Mulțumesc, a spus el.

44

Mama a fost cea care m-a condus la gară.

De fapt, tata a fost cel care a șofat, dar devenise o prezență ocazională

în viața mea, iar această ultimă călătorie a fost întreprinsă cu reținere. Când am ajuns în gară, a rămas în mașină. Voia să pară că urmărește agenții de circulație, dar amândoi știam că adevăratul motiv era că nu aveam ce să ne spunem unul altuia și că era mai ușor să ne luăm rămas-bun la mașină, decât pe peronul unei gări. Mama a fost cea care m-a însoțit și a așteptat cu mine, așa că întotdeauna mă gândesc la ea ca fiind cea care m-a condus la gară în acea zi.

Aveam un rucsac burdușit și o valiză grea, cu niște roți care făceau un zgomot ciudat printre mulțimile de navetiști. Îmi amintesc de panourile de plecare de deasupra capului, zbârnâind și pâlpâind în timp ce se actualizau, și de boxele care transmiteau intermitent mesaje confuze. Peste tot, zgomotul amestecat al discuțiilor se lovea de pereții acoperiți cu gresie.

Până atunci, nu mai urcasem niciodată într-un tren și senzațiile erau copleșitoare. Îmi amintesc că eram emoționat. Chiar speriat.

Ceea ce nu am spus.

Eu și mama mea nu am vorbit până nu am ajuns pe peron. Trenul ajungea în câteva minute și am găsit un loc la umbră să așteptăm.

— Ai biletul? a întrebat ea.

Am vrut să-i spun din priviri că am 18 ani acum și că nu sunt un idiot.

Dar în acel moment, mi-am amintit despre o altă călătorie pe care o făcusem împreună, când începeam să merg la o nouă școală și ea mă întrebase ceva asemănător. Întrebarea nu fusese în folosul meu atunci și o parte din mine a înțeles că nici acum nu era – că întreba pentru a se liniști.

— Da, am spus.

— Normal că îl ai, a spus ea. Îmi pare rău.

Părea că se scuză cu adevărat, dar îmi putea da seama că era și distrasă, plină de emoții. Ca orice om care este îngrijorat de ceva important, aflat în afara controlului său.

Nu are de ce să-ți pară rău, m-am gândit.

Și nu am spus-o.

252

Îmi amintesc că eram speriat, da, dar adevărul este că eram și entuziasmat. Ultimii ani fuseseră foarte dificili pentru mine. Este important să nu exagerăm, desigur, și în puținele ocazii în care m-am gândit la Gritten de-a lungul anilor – în acele scurte momente în care am uitat să uit – a fost întotdeauna în acești termeni foarte specifici: ce s-a întâmplat, niciodată ce mi s-a întâmplat. Pentru că știam atunci, și știu și mai bine acum, că alți oameni au suferit mult mai mult decât mine, iar tragedia este mai mult a lor.

Și mai ales a lui Jenny Chambers.

Cu toate acestea, la fel ca atât de mulți alții, am făcut parte din acea poveste și am fost bântuit de rolul pe care l-am jucat, oricât de nedorit, în ceea ce s-a întâmplat. Faptul că știam ce am făcut, dar și ce n-am făcut mi-a umbrit viața. Așteptând pe peron în acea zi, habar nu aveam ce îmi rezervă

viitorul, dar știam că lăsam în urmă mult mai mult decât orășelul Gritten.

— Acușica va fi Crăciunul, a spus mama.

— Știu.

Îmi petrecusem ultimii ani economisind. Am lucrat în librărie și am acceptat orice slujbă pe care o puteam încadra între orele de curs. Am reușit foarte bine să mă concentrez, deși îmi venea greu chiar și mie să recunosc.

Și, deși într-adevăr venea Crăciunul, nu aveam nicio intenție să mă întorc acasă. Ceea ce nu am spus.

Mi-am ridicat privirea și am văzut trenul sosind: două vagoane șubrede se rostogoleau încet spre noi, albastre sus, pătate de noroi negru în partea de jos, de parcă ar fi mers până aici prin câmpuri noroioase. Pe peron, oamenii își puneau deja bagajele pe umăr. Am înaintat, simțind că

trebuia să urc imediat, altfel aș fi putut rata, și trenul ar fi plecat fără mine.

Dar mama și-a pus mâna pe brațul meu. Când m-am uitat la ea, mi-am dat seama din expresia de pe chip că știa deja ce nu spusesem cu voce tare. Că

nu avea să mă mai vadă multă vreme. Și că se împăcase cu asta.

— Te iubesc, Paul, a spus ea încet. Ai grijă de tine!

— O voi face.

— Și, pentru numele lui Dumnezeu, îmbrățișează-ți mama!

Mi-am dat rucsacul jos. Nu știu câți ani trecuseră de când nu-mi mai îmbrățișasem mama, dar îmi amintesc că am fost surprins de cât de măruntă

și fragilă era. Când ne-am despărțit din nou, și-a pus ambele mâini pe brațele mele și m-a evaluat.

— Ai crescut așa înalt!

Nu știam cum să răspund, așa că n-am spus nimic. În spatele meu, trenul a scos un pufăit, iar mama m-a bătut pe brațe și mi-a dat drumul.

— Promite-mi că vei avea grijă, a spus ea.

— Voi fi bine, mamă!

Ea a zâmbit.

— Știu că vei fi.

În tren, mi-am găsit locul, iar ea a așteptat pe peron să-mi facă cu mâna. Nu am înțeles atunci ce îi trecea prin cap și, evident, încă nu știu sigur, dar cel puțin am o idee.

Credea că voi deveni scriitor.

Pentru că era o poveste de-a mea pe care nu i-o arătasem niciodată, dar pe care oricum o găsise și o citise. Și deși era tristă să mă vadă plecând, cred că era și mai fericită că ieșeam lume, scăpând de trecut și mergând întrun alt prezent fără să mă uit în urmă. Pentru că, oricât de dureros ar fi, asta este ceea ce toți părinții buni trebuie să facă până la urmă. Cred doar că cele întâmplate ridicaseră între noi o cortină de tăcere care făcea imposibil să

spunem anumite lucruri cu voce tare.

Îmi place să cred că nici nu era nevoie să fie spuse.

Sunt mândră de tine, nu a spus ea. Și înțeleg.

Mulțumesc, nu am răspuns eu. Și te iubesc.

*

Am făcut o pauză și mi-am ridicat privirea din notițe.

Cu ajutorul lui Sally, reușisem să vorbesc cu mulți dintre prietenii mamei în zilele de după moartea ei și descoperisem că opiniile ei religioase pe care mi le cultivase de-a lungul vieții au înflorit în anii din urmă. Deci decizia fusese luată pentru mine: trebuia să fie o înmormântare la biserică.

Spațiul din fața mea părea acum cavernos și totuși fiecare culoar era plin.

Rânduri și rânduri de oameni erau înghesuiți umăr la umăr, de parcă toți cei care se aflau la câțiva kilometri de Gritten ar fi fost chemați aici de un

oarecare simț al datoriei, care i-a îndemnat să se adune și să-și ia la revedere.

Mai devreme, când așteptam să înceapă slujba, fiecare mișcare și tuse din spatele meu răsunase puternic. Cuvintele pe care tocmai le rostisem au făcut același lucru acum.

Mulțumesc. Și te iubesc.

M-am uitat în jur. Era întuneric în biserică, mulțimea din fața mea era luminată de soarele care pătrundea slab prin vitraliile de deasupra. Dar printre străini am văzut câteva fețe cunoscute. Sally stătea aproape, în față,
254

împreună cu câțiva dintre prietenii pe care îi i-am întâlnit ulterior. Carl era aici. Era așezat la capătul unui culoar și, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase, era îmbrăcat formal, cu o durere reținută, concentrat pe ce se întâmpla acum. Să-și ia rămas-bun de la cineva pe care știam că a iubit-o.

Amanda era și ea acolo, în capătul bisericii.

Privirea mea s-a mutat de la ea înapoi la Carl și mă gândeam la ceea ce îmi spusese ea cu o oră în urmă. Charlie fusese găsit și acea parte a poveștii se sfârșise. Nu știam încă dacă ar mai fi întrebări care-și așteaptă răspunsul.

Dacă ar fi, m-aș ocupa de ele. Dar după focul pe care în sfârșit l-am aprins cu două zile în urmă, știam că acum nu mai era nimic care să o lege pe mama de ceea ce se întâmplase. Și între timp, mi s-a părut că am văzut pe chipul lui Carl aceeași convingere pe care o simțeam în inima mea chiar acum. Nu era nevoie să vorbim despre astfel de lucruri decât dacă trebuia. Toată lumea pierduse deja destul.

Și, în final, am văzut-o pe Marie.

Găsise un loc la capătul unuia dintre rândurile din mijloc ale bisericii și a zâmbit când a văzut că am observat-o. Am intrat ieri în librărie, luând cu

mine o carte veche. Oamenii de coșmar. Își luase locul pe rafturile vizavi de tejghea, dar fără un preț scris la interior. Îi sugerasem lui Marie că, dacă

cineva o găsește și o vrea, ar trebui să o ia, iar ea fusese de acord cu mine.

Apoi o ajutasem cu o livrare, exact ca pe vremuri, și ea spusese altceva, cu înțeles ascuns.

Știi… nu voi mai putea face asta mult timp, Paul.

Încă mă gândeam la asta. Când vorbisem cu Amanda mai devreme, spusesem că sunt lector pentru moment, pentru că, deși nu mi-aș fi imaginat niciodată asta cu o săptămână în urmă, o parte din mine își imagina deja un alt nume deasupra magazinului. Încă era Johnson & Ross – desigur era important să îți amintești de unde vii –, dar nu era imposibil să se adauge și un alt nume. La urma urmei, întotdeauna se simțise ca acasă.

Era ceva de chibzuit.

Dar, pentru moment, m-am uitat în jos.

— Povestea pe care am scris-o, am spus. Cea pe care mama a citit-o. A fost una stupidă. Era despre cineva care se întorcea acasă pentru ultima dată. M-am oprit înainte să fi ajuns acolo pentru că nu știam cum să o termin. Încă nu știu. Tot ce știu e ce s-a întâmplat în cazul meu.

Apoi am vorbit despre ce învățasem despre mama de când m-am întors în Gritten. Nu era mult, dar măcar era ceva. Prietenii pe care nu îi știusem până acum. Dragostea de lectură pe care o descoperise mai târziu în viață. Oamenii la care ținuse și care, la rândul lor, ținuseră la ea.

Când am terminat, m-am uitat la sicriu, amintindu-mi toate fotografiile pe care le văzusem. Cele în care era tânără, relaxată și râdea cu bucurie, având în față o viață plină de posibilități. Și chiar dacă nu eram un bărbat religios, m-am trezit întrebându-mă dacă s-ar putea să viseze ceva acum.

— Somn uș or! i-am spus.

Mulțumiri

Ca în cazul scrierii oricărui roman, am marea datorie de a mulțumi mai multor oameni, în acest caz, în special editorilor mei, Joel Richardson și Ryan Doherty, fără de care aceasta ar fi fost o carte foarte diferită.

Experiența și răbdarea lor sunt de neegalat și le apreciez foarte mult.

Mulțumiri îi sunt datorate, de asemenea, lui Cecily van Buren-Freedman, Emmei Henderson, lui Grace Long, lui Ellie Hughes, echipei pentru drepturile de autor de la Michael Joseph și, literalmente, tuturor celorlalți din redacție pe care am avut norocul să îi cunosc și să lucrez cu ei la această

carte și la cea mai recentă. Unii scriitori au un astfel de noroc; și eu mă simt cu adevărat binecuvântat.

Un enorm „Mulțumesc!” și minunatului meu agent, Sandra Sawicka, și lui Leah Middleton, Guy Herbert și tuturor celorlalți de la Marjacq.

Mulțumesc, de asemenea, celor care scriu recenzii, bloggerilor și cititorilor care mi-au apreciat munca și și-au făcut timp să spună lucruri bune despre ea – vă sunt tuturor extrem de recunoscător. Personalului minunat de la Packhorse, Briggate și Bower’s Tap din Leeds pentru că m-au suportat când am tastat pe la colțuri. Prietenilor și familiei mele. Și comunității de ficțiune polițistă în ansamblu, în special lui Colin Scott, pentru că m-a menținut sănătos și fiindcă a fost un expert caraghios.

În cele din urmă, le mulțumesc mult lui Lynn și Zack. Nu aș fi putut face nimic fără voi, așa că această carte vă este dedicată încă o dată, cu dragoste!